НАРОДНА АРМІЯ
23 лютого, 2017
#8 (5488)

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ПЕТРО ПОРОШЕНКО:

«ВОРОГ БАЧИТЬ ПОЗИТИВНІ ЗМІНИ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ, ТОМУ Й НАМАГАЄТЬСЯ РОЗХИТАТИ СИТУАЦІЮ В ТИЛУ»

стор. 2, 12-13

Фото з сайта www.militaryaviation.in.ua

Сьогодні пілоти проводять у небі не менше як 60–80 годин на рік. А льотні зміни нині проходять не рідше ніж двічі на тиждень

АВІАЦІЯ ПОКАЗУЄ КЛАС І НА ГРАНИЧНО МАЛИХ ВИСОТАХ

2017 РОКУ ВІЙСЬКО ОТРИМАЄ БЛИЗЬКО 60 ВІДРЕМОНТОВАНИХ ТА МОДЕРНІЗОВАНИХ ЛІТАЛЬНИХ АПАРАТІВ, А ЩЕ 5 ЗЕНІТНИХ РАКЕТНИХ КОМПЛЕКСІВ І ПОНАД 15 ЗАСОБІВ РАДІОЕЛЕКТРОННОЇ ТА РАДІОТЕХНІЧНОЇ РОЗВІДКИ

Минулий рік для Повітряних Сил Збройних Сил України у порівнянні з попередніми роками можна назвати проривним у підвищенні боєздатності. Чимало авіаційних частин вдалося посилити відновленими та модернізованими бойовими та навчальними літаками. Частини ПС активно тренувалися під час комплексних навчань у складі як бригад і полків, так і міжвидових угруповань, навчалися діяти в будь-яких умовах, за будь-яких змін обстановки. Про те, які завдання нині стоять перед захисниками повітряних кордонів з огляду на непоступливі агресивні амбіції РФ, читачам «НА» розповів командувач Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-полковник Сергій Дроздов.

стор. 3-5

«КІБОРГ» «ВЕСЕЛИЙ»: МОЯ РОТА БУЛА ОСТАННЬОЮ В ДАПі

6 січня 2015 року в донецькому аеропорту відбувається ротація його захисників. Як показали подальші події — остання. Найбільшим підрозділом, який зайшов того дня в ДАП, була десантно-штурмова рота капітана Віталія Любенка, «кіборга» з позивним «Веселий»

стор. 6

ВЕТЕРАНИ АТО ЧИТАЮТЬ КАЗКИ ДІТЯМ

Учасники АТО з різних куточків України взяли участь в унікальному мистецькому проекті «Воїни АТО читають казки дітям»

стор. 8

СЕЛЯНИ І ВОЇНИ БЕЗ ЗЕМЛІ

Земельні махінації колишніх посадовців в одному із сіл Київщини позбавили можливості ветеранів АТО, молоді сім'ї отримати ділянки, які їм обіцяла держава

стор. 9

ПІДТРИМКА УКРАЇНИ Є НАЙДЕШЕВШОЮ ІНВЕСТИЦІЄЮ В БЕЗПЕКУ ВІЛЬНОГО СВІТУ

«Ніщо так не протверезить Москву, як рішучість Заходу в забезпеченні дотримання «червоних ліній» шляхом жорстких санкцій»

стор. 10

РІШЕННЯ РФ ПРО ВИЗНАННЯ «ДОКУМЕНТІВ «ДНР» І «ЛНР» Є ЧЕРГОВИМ ДОКАЗОМ РОСІЙСЬКОЇ ОКУПАЦІЇ ТА ПОРУШЕННЯМ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

стор. 10

МОБІЛЬНІ ФОРТЕЦІ

Досвід локальних збройних конфліктів підтверджує велику потребу в забезпеченні військ мобільними та водночас захищеними транспортними засобами. Ідеться про спеціалізовані броньовані автомобілі

стор. 15

«МИ ЙДЕМО ВОГНЕМ І МЕЧЕМ ВСТАНОВЛЮВАТИ РАДЯНСЬКУ ВЛАДУ. Я ВЗЯВ КИЇВ, БИВ ПО ПАЛАЦАХ І ЦЕРКВАХ… БИВ, НІКОГО НЕ ЖАЛІЮЧИ»

Удираючись в українські міста, російсько-більшовицькі солдати відзначалися звірячою жорстокістю: вбивали навіть за те, що людина була вдягнута у вишиванку чи мала інтелігентний вигляд

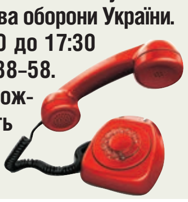
стор. 20

ГАРЯЧА ЛІНІЯ

З метою оперативного розв'язання нагальних проблем фінансового забезпечення військовослужбовців Збройних Сил України, учасників антитерористичної операції 23 лютого 2017 року в Центральному друкованому органі Міністерства оборони України «Народна армія» відбудеться гаряча телефонна лінія за участю керівництва Департаменту фінансів Міністерства оборони України.

Чекаємо ваших дзвінків 23 лютого з 16:00 до 17:30 за телефонами: (044) 489-50-06, (098) 639-88-58.

Читачі, які з певних причин не матимуть можливості зателефонувати до редакції, можуть завчасно надіслати свої запитання електронною поштою: n_army@army.kiev.ua

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ:

«ВОРОГ БАЧИТЬ ПОЗИТИВНІ ЗМІНИ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ, ТОМУ Й НАМАГАЄТЬСЯ РОЗХИТАТИ СИТУАЦІЮ В ТИЛУ»

Президент Петро Порошенко на оперативному зборі керівного складу Збройних Сил України наголосив на тому, що ефективність українського війська не залишилася непоміченою ворогом, який тепер намагається дестабілізувати ситуацію всередині країни

«Ворог помітив позитивні зміни у Збройних Силах України. Інакше би він не подвоював і не потроював зусиль із внутрішньої дестабілізації. Фронт не по зубах, то ламають голову, що б зробити такого, аби вибухнуло в тилу. І не просто думають, а діють. І не самі, а за допомогою п'ятої колони», — зазначив Петро Порошенко.

Президент нагадав, що днями СБУ викрила групу саме таких «колоністів», які готували різноманітні заходи із дестабілізації ситуації в Україні на пряме замовлення із Росії. Вони адміністрували сайти, збирали багатотисячні групи під назвами «Українська революція», «Третій майдан». Адміністрували це все із Санкт-Петербурга і Москви, повідомляє прес-служба глави держави.

«Але це не єдина технологія, якою володіє Москва. Комусь вона напряму віддає накази, які виконуються за гроші чи навіть за ідею. Але хіба мало таких, кого вона використовує всліпу? Кому й наказувати не треба, самі все зроблять — або в силу політичної короткозорості, або внаслідок вузькопартійного егоїзму. Це ті, хто не знає жодних меж у внутрішньополітичній боротьбі, хто не вважає за гріх ані прийняти пас у зовнішнього ворога, ані подати пас йому», — зазначив глава держави.

За словами Президента, в Москві, а дехто і в Києві, докладали зусиль, аби в роковини загибелі героїв Небесної сотні вчинити якомога більше провокацій. «Вони шукали й шукають бодай краплю крові, яка б спричинила масові акції протесту. До речі, найголосніше третій Майдан віщували канал «Звезда» та інші російські ресурси», — зауважив він.

«ОСТАННІМ ЧАСОМ РОСІЯ ЗАСІВАЄ НАШ ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОСТІР ПОВІДОМЛЕННЯМИ, СУТЬ ЯКИХ ЗВОДИТЬСЯ ДО ТОГО, АБИ ЗНЯТИ З НЕЇ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА АГРЕСІЮ»

Глава держави також зазначив, що однією із найвагоміших складових гібридної війни є інформаційна агресія: «Останнім часом Росія особливо щедро засіває наш інформаційний простір повідомленнями, суть яких зводиться до того, аби зняти з неї — Російської Федерації — відповідальність за агресію, призначити когось з України винними за продовження війни».

«Ця цинічна брехня, на жаль, підхоплюється та тиражується частиною українських політиків. Причому на фронті дуже добре відомо, хто відповідає за агресію, хто першим відкриває вогонь, і не виникає питань, що вони роблять на нашій українській землі. А тут, всередині, політикани підривають нашу обороноздатність, бо б'ють по головному — по непереможному патріотичному духові кожного українця і всіх українців як великої європейської нації», — сказав Президент.

«Що спусковий гачок війни, що ключі від миру зараз знаходяться не в Україні, а в Москві, у Кремлі», — наголосив глава держави.

ІМЕНА П'ЯТЬОХ НАЙМОЛОДШИХ ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ БУДУТЬ УВІЧНЕНІ В ІМЕННИХ СТИПЕНДІЯХ ДЛЯ МОЛОДІ

Президент Петро Порошенко доручив уряду забезпечити встановлення державних іменних стипендій на честь героїв Небесної сотні.

Під час зустрічі з родинами героїв Небесної сотні Президент зазначив, що загиблі активісти захищали життя всього народу та його цивілізаційне європейське майбутнє, а також право українського народу самому визначати свою долю. Він наголосив, що мільйони людей, які вийшли на Майдан в листопаді 2013 року, вимагали права жити по-людськи, по-європейськи, але були зустрінуті кулями.

Президент назвав дуже важливим, щоб пам'ять героїв Небесної сотні назавжди лишалася в серцях українців, і повідомив, що кілька днів тому була започаткована процедура розробки проекту меморіалу пам'яті героїв Небесної сотні, повідомляє прес-служба глави держави.

Петро Порошенко наголосив, що стипендії мають носити імена п'ятьох наймолодших за віком загиблих учасників Революції гідності — Устима Голоднюка, Назара Войтовича, Юрія Поправки, Романа Гурика і Дмитра Максимова.

ПРЕЗИДЕНТ ПРИСВОЇВ ЗВАННЯ «ГЕРОЙ УКРАЇНИ» ЗАГИБЛОМУ УЧАСНИКУ АТО ВАСИЛЮ СЛІПАКУ

Президент Петро Порошенко присвоїв звання «Герой України» українському оперному співаку, волонтеру, учаснику Революції гідності та війни на Донбасі Василю Сліпаку посмертно.

Василь Сліпак був солістом Паризької національної опери. Він брав активну участь у Помаранчевій революції, з початком Революції гідності очолив волонтерський рух і координував у Франції громадські акції, спрямовані на підтримку України, повідомляє прес-служба глави держави.

З 2015 року воював на Донбасі. Василь Сліпак загинув 29 червня від кулі снайпера поблизу Луганського Бахмутського району Донецької області.

ГЛАВА МЗС УКРАЇНИ ЗАКЛИКАВ РЕФОРМУВАТИ РАДУ БЕЗПЕКИ ООН

Для чого? Щоб усунути зловживання правом вето постійними членами.

«Рада безпеки має бути здатна давати дієву відповідь на криваві конфлікти незалежно від можливої присутності сторони конфлікту за цим столом в якості постійного члена Ради безпеки», — сказав він, виступаючи на міністерському рівні на тему «Дотримання міжнародного миру і безпеки: конфлікти в Європі», повідомляє Укрінформ.

Нагадаємо, що Рада безпеки ООН відкрила засідання під головуванням України.

За словами глави МЗС, надалі неприйнятно, що пункт Статуту ООН про те, що сторона спору повинна утримуватися від голосування, кричуще ігнорується. Вкрай необхідно запровадити чіткі процедури для належного виконання цієї статті, наголосив Клімкін.

Він зазначив, що для ООН проблема в тому, що «архітектор цієї стратегії сидить за цим столом як постійний член Ради безпеки ООН».

«Маючи серйозну відповідальність зберігати мир і безпеку, ця держава — Росія — замість цього вдається до порушення документів, які були розроблені як наріжні камені миру — Статуту ООН, Гельсінського Заключного акта, Паризької хартії», — наголосив Павло Клімкін.

ЄС НАДАСТЬ 18 МЛН ЄВРО ДЛЯ ДОПОМОГИ МЕШКАНЦЯМ ДОНБАСУ

Допомога в розмірі 18 млн євро буде спрямована на підтримку найбільш постраждалих осіб, які проживають у прифронтовій зоні. Про це інформує прес-служба глави держави за результатами зустрічі Президента України Петра Порошенка з комісаром Європейського Союзу з питань гуманітарної допомоги та управління кризовими ситуаціями Хрістосом Стиліанідесом.

«Це є ще одним свідченням нашої твердої і об'єднаної позиції», — сказав глава держави.

УКРАЇНСЬКИЙ «ФАНТОМ» ЗДИВУВАВ В АБУ-ДАБІ

ІЗ 19 ПО 23 ЛЮТОГО В ОБ'ЄДНАНИХ АРАБСЬКИХ ЕМІРАТАХ ПРОХОДИЛА МІЖНАРОДНА ВИСТАВКА ОЗБРОЄНЬ І ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ IDEX-2017. ПЕРЕДОВІ РОЗРОБКИ ВІТЧИЗНЯНОГО ОБОРОННО-ПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ ПРЕДСТАВИВ В АБУ-ДАБІ ДЕРЖАВНИЙ КОНЦЕРН «УКРОБОРОНПРОМ»

Одна з провідних та наймасштабніших виставок зброї у світі — IDEX (International Defence Exhibition) збирається раз на два роки. Цьогоріч учасниками заходу стали виробники й постачальники оборонної продукції з 50 країн світу, а виставкова площа, на якій вони розмістили свої експонати, сягнула 133 000 кв. м

ДК «Укроборонпром» на IDEX-2017 акцентував увагу присутніх на сучасних безпілотних технологіях і передових броньованих машинах. В Абу-Дабі відбулась перша міжнародна прем'єра багатоцільового безпілотного міні-бронетранспортера «Фантом», а також було продемонстровано безпілотники Anser та Patriot R2. Серед експонатів виставки — БТР-4 та бронеавтомобіль «Дозор-Б», бойові модулі «Тайпан» і БПУ 12,7, кероване ракетне й артилерійське озброєння та інші передові розробки українських зброярів, повідомляє прес-служба «Укроборонпрому».

Одразу після офіційного відкриття виставки стенд Державного концерну «Укроборонпром» відвідав прем'єр-міністр і віце-президент Об'єднаних Арабських Еміратів Мохаммед ібн Рашид аль-Мактум. Найбільше його увагу привернув саме новітній український безпілотник «Фантом».

До речі, представлений на IDEX-2017 зразок безпілотного тактичного багатоцільового транспортного засобу «Фантом» є його новою модифікацією. Наприклад, розробники встановили на «Фантомі» протитанковий ракетний комплекс «Бар'єр». Із таким озброєнням він здатен уражати важко- та легкоброньовані цілі на відстані від 100 до 5000 м. Окрім цього, «Фантом» укомплектовано стабілізованою поворотною платформою для різних видів озброєнь. Вогневі випробування «Фантома», які здійснювали

Багатоцільовий безпілотний міні-бронетранспортер «Фантом»

зі встановленим кулеметом калібру 12,7 мм, підтвердили високу ефективність нової розробки.

Гібридний двигун із повним приводом, незалежною підвіскою та гідравлічною гальмівною системою забезпечують «Фантому» високі ходові характеристики, також і на піску.

Керують «Фантомом» по захищеному радіоканалу з радіусом дії до 10 км або через оптоволоконний кабель. Крім того, передбачено можливість використання «Фантома» разом із безпілотними авіаційними комплексами.

Інф. «НА»

АВІАЦІЯ ПОКАЗУЄ КЛАС І НА ГРАНИЧНО МАЛИХ ВИСОТАХ

2017 РОКУ ВІЙСЬКО ОТРИМАЄ БЛИЗЬКО 60 ВІДРЕМОНТОВАНИХ ТА МОДЕРНІЗОВАНИХ ЛІТАЛЬНИХ АПАРАТІВ, А ЩЕ 5 ЗЕНІТНИХ РАКЕТНИХ КОМПЛЕКСІВ І ПОНАД 15 ЗАСОБІВ РАДІОЕЛЕКТРОННОЇ ТА РАДІОТЕХНІЧНОЇ РОЗВІДКИ

Торік курсанти випускного курсу ХНУПСу вперше ще в навчальному закладі почали опановувати бойові літаки типу МіГ-29 та Су-25

Командувач Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-полковник Сергій Дроздов

Минулий рік для Повітряних Сил Збройних Сил України у порівнянні з попередніми роками можна назвати проривним у підвищенні боєздатності. Чимало авіаційних частин вдалося посилити відновленими та модернізованими бойовими та навчальними літаками. Частини ПС активно тренувалися під час комплексних навчань у складі як бригад і полків, так і міжвидових угруповань, навчалися діяти в будь-яких умовах, за будь-яких змін обстановки. Про те, які завдання нині стоять перед захисниками повітряних кордонів з огляду на непоступливі агресивні амбіції РФ, читачам «НА» розповів командувач Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-полковник Сергій Дроздов

— Сергію Семеновичу, цьогоріч вартові неба не знижують темп у питаннях підвищення боєздатності?

— Темп бойового навчання, технічного оновлення став ще інтенсивнішим. Нагадаю, торік Повітряні Сили змінилися структурно. Спільно з Державним підприємством обслуговування повітряного руху України «Украерорух» ми створили чотири сектори відповідальності за повітряний простір України і четверте повітряне командування. Цього року новий військовий організм отримає в підпорядкування бойові частини та набуватиме бойової спроможності.

Від підприємств концерну «Укроборонпром» цьогоріч ми маємо отримати близько 60 відремонтованих і модернізованих літаків. Це винищувачі МіГ-29 і Су-27, штурмовики Су-25, бомбардувальники Су-24 та навчально-бойові Л-39. Крім того, до Повітряних Сил надійде до п'яти відремонтованих та частково модернізованих зенітних ракетних комплексів і понад 15 засобів радіоелектронної та радіотехнічної розвідки. А загалом ми планово продовжуємо процес модернізації всієї лінійки техніки, яка знаходиться на озброєнні Повітряних Сил. Тривають дослідно-конструкторські роботи щодо розробки нових радіотехнічних станцій, модернізації зенітних ракетних комплексів та літаків.

«СЬОГОДНІ НАЛІТ ОКРЕМИХ ЕКІПАЖІВ ТРАНСПОРТНИХ ЛІТАКІВ СТАНОВИТЬ ПОНАД 250 ГОДИН ЗА РІК»

— Які акценти в бойовій підготовці розставлені за досвідом АТО?

— Сьогодні бойова авіація відповідно до Мінських домовленостей у виконанні завдань антитерористичної операції не застосовується. Втім підрозділи зенітних ракетних та радіотехнічних військ безпосередньо в районі АТО виконують завдання з прикриття наших військ, захисту важливих державних об'єктів від повітряного нападу противника.

Водночас у тилу особовий склад частин виду активно тренується з урахуванням досвіду, набутого під час проведення АТО.

Підрозділи бойової авіації, до прикладу, на визначених авіаційних полігонах постійно вдосконалюють свою майстерність у виконанні польотів на гранично малих висотах, знищенні наземних цілей некерованими реактивними снарядами у простих та складних видах маневру.

Льотчики-транспортники на літаках Ан-26 та Іл-76 відпрацьовують завдання з доставки вантажів на необладнані майданчики та аеродроми, посадки на ґрунтові полоси. Більшість екіпажів транспортної авіації і зараз виконують різноманітні завдання в районі проведення АТО. Сьогодні наліт окремих із них становить понад 250 годин за рік. У перші роки антитерористичної операції, перевозячи особовий склад, військове майно та озброєння, вони фактично цілодобово перебували в повітрі. Транспортні літаки сьогодні у нас літають на гранично малих висотах, як і літаки бойової авіації, виконують посадки на ґрунтові смуги. Наші льотчики транспортної авіації завдяки такому нальоту, такій майстерності виходять на вищі щаблі класифікації, отримують звання «льотчик-снайпер». Бо вони, як і льотчики-штурмовики, бомбардувальники, скидають вантаж у визначеному районі. У Повітряних Силах сьогодні проходять військову службу вже шість льотчиків-снайперів.

ВПЕРШЕ ЗЕНІТНІ РАКЕТНІ ПІДРОЗДІЛИ ПС ПРОВЕДУТЬ БОЙОВІ СТРІЛЬБИ В БОЛГАРІЇ ПІД ЧАС НАВЧАННЯ SABER GUARDIAN 2017

Цього року в межах заходів з бойової підготовки передбачається проведення низки льотних методичних зборів та тактичних навчань авіаційних підрозділів, сплановано авіаційне забезпечення бригадних і батальйонних тактичних навчань у взаємодії з іншими видами Збройних Сил України.

Інтенсивна бойова робота проводитиметься й у підрозділах зенітних ракетних військ. Ми плануємо провести більше 100 навчань, також і з бойовими стрільбами. Для злагодження зенітних ракетних підрозділів відбудеться близько 50 тактичних навчань з командними пунктами бригад, полків та основними підрозділами. Окремі радіолокаційні взводи та обслуги радіоелектронної техніки Повітряних Сил Збройних Сил України виконуватимуть практичні маневри з виходом та розгортанням у нових позиційних районах.

На полігоні «Ягорлик» у Херсонській області бойові стрільби проведуть підрозділи зенітних ракетних військ як Повітряних Сил, так і Сухопутних військ.

Вперше зенітні ракетні підрозділи Повітряних Сил проведуть бойові стрільби в Болгарії під час багатонаціонального навчання Saber Guardian 2017.

— А як зарекомендували себе в авіаційних частинах молоді льотчики — минулорічні випускники?

— Торік курсанти випускного курсу ХНУПСу вперше ще в навчальному закладі почали опановувати бойові літаки типу МіГ-29 та Су-25, вертольоти типу Мі-24. Навіщо? На жаль, у попередні роки льотчики мали незначний наліт, тож і у 30–35 років в них не було достатнього досвіду для виконання бойових завдань. Минулого року випускників льотного факультету національного університету ми підготували майже до рівня льотчика третього класу. Лейтенанти-випускники впевнено стали у стрій авіаційних частин, оскільки мали достатній рівень підготовки, зокрема у проведенні повітряних боїв з ударними літаками, у виконанні атак на наземні цілі з простих видів маневру. Кожен із них був підготовлений до виконання низки завдань у складних метеорологічних умовах.

Проте ми пішли ще далі. Сьогодні корегуємо навчальні програми, і вже цьогорічні випускники по закінченні навчального закладу, освоївши бойовий літак, отримують 3-й клас. Я вважаю, це вагомий крок уперед у розбудові авіації Повітряних Сил.

Зараз першочергове завдання профільного вишу ПС — готувати фахівців на рівні міжнародних вимог. Сьогодні проводиться ліцензування університету. Незабаром наші інструктори і спеціалісти-викладачі навчатимуть курсантів англійською мовою. Вже зараз виконуємо польоти на тренажерах з використанням англійської.

— Минулого року Повітряні Сили брали активну участь у заходах з міжнародного військового співробітництва. Чи збережеться така динаміка надалі?

— У цьому питанні в нас великі плани. Наприклад, на базі Національної академії СВ буде проведений уже другий курс з безпеки польотів. Окрім цього, виходимо з ініціативою, щоб такий курс провести у ХНУПСі. Продовжуватимемо навчання і курсантів, і офіцерів за кордоном. Ну і, звісно, військовослужбовці ПС вивчатимуть іноземні мови в навчальних закладах України і за кордоном.

Також візьмемо участь у міжнародних навчаннях Sea Breeze. Розглядаємо питання залучення пілотів Національної гвардії Каліфорнії в спільних українсько-польських авіаційних навчаннях. На сьогодні ми також перебуваємо на етапі підписання додаткових технічних угод щодо проведення українсько-данської операції «Північний сокіл», а навесні вже розпочнемо практичний етап. Крім цього, плануємо брати участь у різноманітних авіаційних показах в різних країнах світу, де презентуватимемо наші Збройні Сили.

— Дякую за розмову.

Спілкувався Сергій ФУРДИК

Екіпаж фронтового бомбардувальника Су-24м. Льотчик та штурман на цьому типі літака працюють у тандемі

В АВІАЦІЇ КАЖУТЬ, ЩО ШТУРМАН ЛЕТИТЬ ПОПЕРЕДУ ЛІТАКА

В УМОВАХ ПОТУЖНОЇ РАДІОЕЛЕКТРОННОЇ ПРОТИДІЇ ШТУРМАНСЬКУ ПІДГОТОВКУ ЛЬОТЧИКА ВАЖКО ПЕРЕОЦІНИТИ

Гонщиків авторалі називають пілотами, а помічників, що сидять праворуч, — штурманами. Коли пілот управляє машиною, погляд штурмана більше зосереджений на карті траси, ніж на самій дорозі. Приблизно такий алгоритм роботи і в авіації. Шалена швидкість — а пілот і штурман як одне ціле ведуть крилату машину заданим маршрутом. Утім військова авіація — не гонки чи романтичні польоти. Це — бойові завдання із застосуванням ракет та авіабомб. І... велика відповідальність за результат

Тож спробуємо розібратися, хто такий штурман, яку роль він нині відіграє в авіації Повітряних Сил, наскільки важливою є штурманська підготовка льотного складу,та і як це впливає на результат бойового завдання.

Штурман, шкіпер, навігатор — ці слова прийшли із флоту. А люди, які опановували ті професії, високо цінувалися роботодавцями, адже володіли дефіцитними на той час навиками й знаннями. За кілька століть світ зробив шалені технологічні стрибки. І нині функції навігатора може виконувати будь-який кишеньковий гаджет. Виходить, що штурмани не потрібні?

Усе не так просто. На війні — це невід'ємна ланка в бойовій роботі авіації. Так, пілот може увімкнути сучасне навігаційне обладнання, але як йому діяти в умовах потужної радіоелектронної протидії? Ми суттєво відстаємо від передових армій в оснащенні Збройних Сил сучасними засобами радіоелектронної боротьби. Противник придушить усі радіотехнічні засоби, і екіпаж «осліпне». У такому разі допомагає саме штурманська підготовка. А ще краще — штурман у кабіні літака. Нині тандем льотчика та штурмана є лише в бомбардувальній та розвідувальній авіації на Су-24м та Су-24мр, що маємо на озброєнні. Решта основних типів бойових літаків, зокрема Су-27, МіГ-29, Су-25, — одномісні. Тому штурманська підготовка льотчиків ще за курсантською партою є постійним і невід'ємним елементом навчання. Сучасні військові штурмани здебільшого працюють не в повітрі, а на землі. Величезну частку роботи вони проводять у плануванні й розрахунках. Тому в авіації здавна кажуть: штурман завжди летить попереду літака.

От, скажімо, треба підняти пару винищувачів на бойове завдання із застосуванням ракет чи авіабомб. Штурман бригади бере олівець і починає займатися точними науками, зокрема математикою і топогеодезією. Він має все чітко розрахувати: бойове навантаження літака, розхід пального, оптимальний і безпечний маршрут, точку виходу й порядок наведення на ціль, схему завдання удару, подолання ППО противника, дії в умовах потужної радіоелектронної протидії, повернення на базу і багато інших нюансів.

Штурман, якому надійшла команда спланувати авіаудар по наземних цілях, має бути на 100 відсотків упевнений у своїх розрахунках, даних розвідки тощо. 2014 року на Донбасі такі рішення приймати було вкрай складно. Це ж наша земля! Оскільки війна «гібридна», окупантів від своїх треба якось «відсортувати». Головне не завдати шкоди мирному населенню. Як це зробити, знають у штурманській службі. Секрети не розкривають, але знають.

ШТУРМАН, ЗОКРЕМА, МАЄ ВСЕ ЧІТКО РОЗРАХУВАТИ: БОЙОВЕ НАВАНТАЖЕННЯ ЛІТАКА, РОЗХІД ПАЛЬНОГО, ОПТИМАЛЬНИЙ І БЕЗПЕЧНИЙ МАРШРУТ, ТОЧКУ ВИХОДУ Й ПОРЯДОК НАВЕДЕННЯ НА ЦІЛЬ, СХЕМУ ЗАВДАННЯ УДАРУ, ПОДОЛАННЯ ППО ПРОТИВНИКА

Лічені хвилини потрібні досвідченому штурману на розрахунки звичного бойового завдання. Без навиків така робота може зайняти декілька годин. Тож нині в Повітряних Силах не лише ремонтують і відновлюють техніку, а й вчаться її успішно застосовувати в умовах, максимально наближених до бойових. Численні навчання з бойовим застосуванням, польоти у складних метеоумовах, на гранично малих висотах, у складі груп — усе містить елементи штурманської підготовки.

Таких тренувань було чимало в 2015–2016 роках. Авіація навчається в тісній взаємодії з іншими родами видів Збройних Сил. Не «пішим по-льотному», не з імітованими пусками чи бомбометанням, а на реальних полігонах, з реальними бомбами.

Без авіаційної підтримки з повітря нині важко уявити успіх великої військової операції. Цього досвіду неабияк бракувало в тому ж 2014-му, надто коли наші війська опинилися в оперативному оточенні під Іловайськом. Військові не дуже люблять про це згадувати — ні ті, хто був на землі, ні ті, хто вилітав на допомогу. Це — важка правда.

Навігаційну лінійку радянських часів штурмани використовують і досі

Неохоче згадує про свої вильоти в тил ворога і тодішній старший штурман бригади транспортної авіації полковник Віталій Воробей, адже спогади не з приємних: літак збили, кілька днів пробирався до своїх... Це був борт Героя України Дмитра Майбороди. Обидва пілоти — Дмитри Майборода та Шкарбун тоді загинули. Решта членів екіпажу отримали наказ залишити повітряне судно... Віталій Воробей покидав літак наостанок.

Каже, що це був 25-й виліт їхнього екіпажу. Скидали нашим бійцям усе необхідне: їжу, воду, спорядження, адже всі наземні підступи простріливалися ворожою артилерією. Віталій Воробей точно прокладав маршрут й керував діями екіпажу під час виходу на майданчик десантування. Помилок бути не повинно. Ціна такої помилки — життя бійців на землі. Тож кожного разу завдяки фаховості штурмана й всього екіпажу посилка з Ан-26 знаходила адресата. До того часу, як «ополченці» почали застосовувати проти наших літаків російські керовані ракети.

Війна в умовах перемир'я триває без застосування авіації, але із постійною фіксацією заборонених великих калібрів. Сьогодні не на часі детально розповідати про бойовий досвід та героїзм військових льотчиків, штурманів. Аби не нашкодити. Але настане час, коли світ про все дізнається після нашої перемоги!

Юрій ІГНАТ

НИНІ ПІЛОТИ ПРОВОДЯТЬ У НЕБІ НЕ МЕНШЕ ЯК 60–80 ГОДИН

ВІД ПОЧАТКУ АТО ЛЬОТНИЙ СКЛАД ЧАСТИН ПОВІТРЯНИХ СИЛ ЗС УКРАЇНИ СТАВ ПРИДІЛЯТИ БІЛЬШЕ УВАГИ ВИКОНАННЮ ПОЛЬОТІВ НА БОЙОВЕ ЗАСТОСУВАННЯ, ТАКОЖ ЗБІЛЬШИЛАСЯ КІЛЬКІСТЬ ПОЛЬОТІВ НА МАЛИХ ВИСОТАХ ТА В СКЛАДІ ГРУП

У небі винищувач МіГ-29

Чергові планові польоти відбулися в одній із бригад тактичної авіації Повітряного командування «Центр» Повітряних Сил Збройних Сил України. Того дня під час тренувань військові авіатори відпрацьовували завдавання ударів, ведення повітряних боїв та повітряної розвідки

ЯКЩО РАНІШЕ НАЛІТ У ЛЬОТЧИКІВ-ІНСТРУКТОРІВ СТАНОВИВ 20–30 ГОДИН НА РІК, А У ЗВИЧАЙНОГО ЛЬОТНОГО СКЛАДУ ВЗАГАЛІ — 8–10, ТО СЬОГОДНІ ПІЛОТИ ПРОВОДЯТЬ У НЕБІ НЕ МЕНШЕ ЯК 60–80 ГОДИН. А ЛЬОТНІ ЗМІНИ НИНІ ПРОХОДЯТЬ НЕ РІДШЕ НІЖ ДВІЧІ НА ТИЖДЕНЬ

— До польотів залучено як досвідчених, так і молодих льотчиків. Наймолодшим, торішнім випускникам Харківського університету Повітряних Сил, — 22 роки, найстаршим пілотам бригади — близько 50, — розповів командир бригади тактичної авіації полковник Володимир Кравченко. — Завдання, яке стоїть перед нами, — підвищення професійних навичок і відпрацювання нових форм ведення повітряних боїв та атаки наземних цілей.

Бригада тактичної авіації постійно перебуває на бойовому чергуванні, виконуючи завдання з прикриття важливих об'єктів держави, міста Києва та кордонів повітряного простору України. Тому навчанню льотного й технічного складу тут приділяють особливу увагу. За словами командира, порівняно з минулими роками зріс загальний наліт пілотів і суттєво поліпшилась якість підготовки льотчиків у з'єднанні.

— Якщо раніше наліт у льотчиків-інструкторів становив 20–30 годин на рік, а у звичайного льотного складу взагалі — 8–10, то сьогодні пілоти проводять у небі не менше як 60–80 годин. А льотні зміни нині проходять не рідше ніж двічі на тиждень, — повідомив тимчасовий виконувач обов'язків командира повітряного командування «Центр» — заступника командувача Повітряних Сил ЗС України полковник Олег Гесь. — До того ж більше часу на польоти намагаємось відводити молодим льотчикам. Допуск до виконання певних завдань вони отримують, лише повністю освоївши курс бойової підготовки.

Бойові дії на Сході України внесли свої корективи в програму підготовки пілотів. За словами Олега Геся, з початку АТО значно зросла інтенсивність польотів, льотний склад став приділяти більше уваги виконанню польотів на бойове застосування, також збільшилася кількість польотів на малих висотах і в складі груп. Тобто військових авіаторів навчають виконувати специфічні завдання в бойових умовах.

ПАРАЛЕЛЬНО З РЕАЛЬНИМИ ПОЛЬОТАМИ ЛЬОТЧИКИ ВДОСКОНАЛЮЮТЬ НАВИЧКИ НА КОМПЛЕКСНОМУ АВІАЦІЙНОМУ ТРЕНАЖЕРІ КТУ-21М УКРАЇНСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА. ТАКІ ЗАНЯТТЯ Є ОБОВ'ЯЗКОВИМИ Й ДЛЯ ДОСВІДЧЕНИХ ПІЛОТІВ

Паралельно з реальними польотами льотчики вдосконалюють навички на комплексному авіаційному тренажері КТУ-21М, до речі, українського виробництва. Він має три основні частини: робоче місце інструктора, який на трьох моніторах спостерігає візуальну обстановку місцевості, над котрою відбувається політ; друге місце пілота — для відпрацювання польоту в парі; проекційно-відображувальний пристрій та кабіна літака МіГ-29, з усіма приладами, як на реальному льотальному апараті.

— Цей тренажер дає змогу відпрацьовувати зліт і посадку з будь-якого аеродрому України в різний час доби та за будь-яких погодних умов. Тут пілоти тренуються застосовувати МіГ-29 по наземних, повітряних і надводних цілях, виконувати фігури простого, складного й вищого пілотажу, — пояснив начальник тренажера капітан Олександр Корецький. — Загалом на цьому тренажері пілоти можуть навчитися відпрацьовувати будь-які завдання, також і в разі надзвичайних ситуацій: загоряння двигунів, відмови окремих приладів, атаки літака противником тощо.

Залежно від класу пілота за рік він має «налітати» на тренажері певну кількість часу. У середньому це становить близько тридцяти годин. Такі заняття є обов'язковими й для досвідчених пілотів.

Бригаду тактичної авіації, яка цілодобово перебуває на бойовому чергуванні, озброєно літаками МіГ-29 і МіГ-29УБ. МіГ-29 — це літак четвертого покоління.

— Наші МіГи дають змогу знищувати повітряні цілі в радіусі близько 380–500 км залежно від висоти польоту. Тобто в межах усіх наших українських кордонів. Готовність до виконання бойових завдань у нас постійна. Також літак дає змогу виконувати перехоплення повітряних цілей від малих граничних висот до 25 км. Дальність ураження ракетами середньої дальності становить близько 50 км, — розповів полковник Володимир Кравченко. — Окрім того, цей літак зі зміною озброєння дає змогу виконувати завдання із знищення наземних цілей. Для знищення наземних і повітряних цілей на МіГ-29 також установлено гарматне озброєння.

Роман ВУС

«КІБОРГ» «ВЕСЕЛИЙ»: МОЯ РОТА БУЛА ОСТАННЬОЮ В ДАПі

6 СІЧНЯ 2015 РОКУ В ДОНЕЦЬКОМУ АЕРОПОРТУ ВІДБУВАЄТЬСЯ РОТАЦІЯ ЙОГО ЗАХИСНИКІВ. ЯК ПОКАЗАЛИ ПОДАЛЬШІ ПОДІЇ — ОСТАННЯ. НАЙБІЛЬШИМ ПІДРОЗДІЛОМ, ЯКИЙ ЗАЙШОВ ТОГО ДНЯ В ДАП, БУЛА ДЕСАНТНО-ШТУРМОВА РОТА КАПІТАНА ВІТАЛІЯ ЛЮБЕНКА, «КІБОРГА» З ПОЗИВНИМ «ВЕСЕЛИЙ»

Рота «Веселого» налічувала 57 вояків. До них додали 31 бійця з двох інших частин. Тоді українці вже не контролювали старий термінал. Офіційно діяло перемир'я, котре для бойовиків не означало нічого — вже у день ротації, 6 січня, під час мінометного обстрілу загинув наш військовий

10 січня ситуація стала критичною. Бойовики викотили на пряму наводку кілька танків, які почали методично розстрілювати новий термінал та диспетчерську вежу. П'ять днів з ранку до вечора танки безперервно вели вогонь. Деякі з них навіть позицію не змінювали — боєкомплект поповнювали на місці. Особливо ретельно ворожі танкісти знищували один із наших постів на третьому поверсі термінала. Звідти контролювалася чимала територія, і бойовики це знали.

…З «Веселим», моїм давнім знайомим, ми зустрілися в Києві. Його викликали до столиці для нагородження відзнакою начальника Генерального штабу «За досягнення у військовій службі» ІІ ступеня. За кавою Віталій згадав події дворічної давнини:

— Мало того, що в терміналі сепари були на поверх вище, мене дуже турбували «таргани», що завелися поверхом нижче. Не знаю, коли саме наші втратили контроль над першим поверхом термінала, але саме з того почався фактичний кінець ДАПу. Під нами активно велися якісь незрозумілі дії, ми чули невеличкі вибухи, один-два рази на день або під шум бою там щось регулярно вибухало. А 13 січня пролунав сильний вибух під тим місцем, де в нас був «штаб». Можливо, почули, що ми там більше ходимо, розмовляємо. Спочатку почулися крики: «Аллах акбар!», а потім вибух. Але перекриття вистояли. Завалилася тільки зовнішня стіна від вежі. Затулили дірку тим, що було під руками.

Чотири наші позиції були зруйновані. Обвал стіни вже не дозволяв спостерігати за старим терміналом. Десантники намагалися вигнати бойовиків поверхом нижче — кидали туди гранати, димові шашки (від них йде їдкий дим). Спуститися ж і вибити звідти ворога не могли — частина проходів були заварені, решта засипані уламками будівлі. До того ж там всюди стояли міни. А за кілька годин від масованих обстрілів завалилася диспетчерська вежа аеропорту.

15 січня було ще два підриви — над постами «кіборгів» в іншому залі. На голови полетіли уламки стелі, фрагменти конструкцій. Через проломи бойовики відразу відкрили вогонь.

— Хлопці залягли, не знаючи, що робити. На допомогу прийшов «Італієць», він став до ДШК, а я відстрілювався з автомата, укриваючись за… перекинутим дерев'яним столом. Довелося гаркнути на деяких бійців, мовляв, чого заклякли, не стріляєте?! Разом почали дружно лупити в ті отвори… І водночас прийшло розуміння: довго ми не протримаємося, нас закидають гранатами. Довелося відводити своїх углиб.

— Віталію, в тебе не було відчуття, що вийти звідти не вдасться?

— Було і не один раз. Складних моментів, коли я згадував дітей, дружину, вистачало… Особливо в останні дні. Будь-яка мисляча людина там могла оцінити обстановку: втрата термінала — питання часу. Ситуацію могла врятувати тільки допомога ззовні. Але за тих умов це було можливо зробити тільки за наявності великих резервів. Та їх, на жаль, не було. Нам щогодини говорили:

Свій позивний «Веселий» отримав за веселу вдачу

ось-ось надійде допомога, але… Занадто багато сил і техніки було зосереджено з тієї сторони. Водночас, як не дивно, паніки не виникало — ніколи було боятися.

— Який бій був найдовшим?

— У ніч з 14 на 15 січня. Вдень до нас на підсилення прислали «Араба» і «Рахмана», вони проскочили «мотолигою». 15 січня, коли ми відбили чергову потужну атаку, чимало бійців були в пригніченому стані. Як їх таких ставити на пости? Я просто не знав, як їх підняти, як діяти в цій ситуації. І тут до мене підходить «Рахман» і просто так каже: «Віталію, кажи, куди треба заступати, я піду…» Майор, розумієте?! Хлопці, коли таке почули, почали підводитися і таки вийшли відбивати наступний штурм…

Того ж 15-го ми спробували зайти згори над тими, хто був над нами, аж на 5-й поверх через прохід на дах. Я потихеньку зняв розтяжки на сходах, зі мною троє бійців. Нагорі потрапили на балкон, з якого через зруйновану стіну видно було те, що діється у залі нижче. Ми подивилися вниз через парапет, а сепарів там… як тарганів! Ті кинулися в різні боки. Ми вниз — гранати, з автоматів... Вони нам відповідають. Прилетіло з СПГ… Ми почали відходити на сходи. Кулі летять згори, знизу, свистять біля вух. Кулеметникліг і не давав сепарам наблизитися. Разом із ним командир взводу — один стріляє, другий споряджає стрічки. Кулеметника тоді поранило… Ми спустилися на перший поверх, я дав команду саперам підірвати ті сходи. Але поки вони мінували, одного поранило, а другий не зміг працювати під вогнем. Сходи так і не підірвали.

— Ви здогадувалися, хто саме вас штурмував?

— За їхніми діями. Кавказці йдуть навалою, рішуче, під «Аллах акбар». Місцеві «сепари» здебільшого збиваються докупи. І тільки російські військові йдуть грамотно — парами, трійками, з прикриттям.

Якось навіть довелося говорити з тими, хто засів під нами. Через пролом у перекритті почувся говір з кавказьким акцентом: «Хохол, я знаю, у тєбя патронов мало! Давай здавайся!» «Пока у мєня патрони кончатся, ти сгінєш!» — відповідаю, і чергу туди. «Ай, хахол, ти пачіму такой упрямий?» Я дав ще кілька черг униз, на тому балачки закінчилися.

— Яка обстановка була навколо аеропорту?

— Нас підтримували артилерією. Без неї ми б так довго не вистояли. Навколо також йшли бої — ми чули стрілянину, канонаду, гуркіт двигунів. Але через сильний туман побачити щось було неможливо. І хоча ті дії особливого успіху не принесли, вони відтягнули на себе частину тих сил, що штурмували нас. Ми отримали можливість принаймні переводити подих.

— Чи були у ДАПі теми, заборонені для обговорення?

— Ми ніколи не обговорювали чиюсь слабкість. Один із бійців, що приїхав з нами, підійшов до мене і сказав: «Не можу тут бути, боюся…» Я покликав тихенько його товаришів, ми подумали і вирішили, що його замінить хлопчина, який погодився залишитися тут на другий термін. І цей випадок більше ніколи не згадувався.

Інший приклад. Один з бійців після того, як на його очах поранило товариша, три дні не міг оговтатися. Він замкнувся, відмовлявся йти у бій. Я не відправив назад, поговорив, вивів постріляти з РПГ. Він відчув зброю, свою силу, підбадьорився, а за деякий час повернувся до строю, почав заступати на пости.

Такі особисті теми дуже акуратно обходили.

13 СІЧНЯ ПРОЛУНАВ СИЛЬНИЙ ВИБУХ ПІД ТИМ МІСЦЕМ, ДЕ В НАС БУВ «ШТАБ». ОБВАЛ СТІНИ ВЖЕ НЕ ДОЗВОЛЯВ СПОСТЕРІГАТИ ЗА СТАРИМ ТЕРМІНАЛОМ

— Як тебе поранило?

— 16 січня я вискочив на вулицю за згорілий МАЗ, що стояв за 30 метрів біля входу в термінал. Хотів провести хоч якусь розвідку, аби знати, що діється над нами. Ліг під колесами — не видно нічого. Заліз у кузов — також погано. Дивлюся, а по парапету четвертого поверху йдуть чотири сепари. Світять тьмяними ліхтариками собі під ноги. Тут до мене підбігає мій старшина — він побачив, як я вийшов з термінала. Ми стали між кабіною і кузовом МАЗа, і я першою чергою зняв одного з них. Ледве встигли укритися за машиною, як прилетіло у відповідь. І щойно я сказав старшині, що нам час вшиватися, прилетіла граната з підствольника. Відразу оглух на одне вухо (лопнула барабанна перетинка), пробило руку, бік посікло осколками. Дуже боляче було, ледве втримався, щоб не кричати. Але результат розвідки все ж був. Я сказав своїм, де саме рухаються бойовики, відповідно, де їх слід очікувати.

…Після поранення «Веселий» дві доби перебував у напівпритомному стані — він втратив багато крові. Останнє, що пам'ятає в ДАПі, як 18 січня його вантажили на МТ-ЛБ. Отямився вже у шпиталі.

Про падіння ДАПу Віталій дізнався з телевізора. Що там відбувалося після двох потужних підривів 19–20 січня, йому уявити було неважко. Мимоволі заплакав, а хлопці навколо не наважилися його заспокоювати. «Кіборгу» треба було вилити горе сльозами…

P.S. *Із 57 бійців роти капітана Віталія Любенка в результаті боїв у ДАПі з 6 по 20 січня поранення отримало 30, загинуло 9 і зникли безвісти 2 бійці. Частина з тих, хто вижив, потрапили в полон і згодом були звільнені за обміном.*

За мужність, проявлену при обороні донецького аеропорту, «Веселого» нагородили орденом Богдана Хмельницького ІІІ ступеня.

Роман ТУРОВЕЦЬ

«У ЛІТАК ВЛУЧИЛА РАКЕТА, І ТИ ВИЖИВ. МИ НЕ МАЄМО ПРАВА ЗАБИРАТИ ТВОЄ ЖИТТЯ»

ТАК СКАЗАЛИ БОРТМЕХАНІКУ ЗБИТОГО БОЙОВИКАМИ ЛІТАКА Ан-26 СЕРГІЮ ГРИБНЬОВУ МЕШКАНЦІ ОКУПОВАНОЇ ЛУГАНЩИНИ І ПРИХИСТИЛИ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯ

Бувають ситуації, коли навіть від високопрофесійного та добре згуртованого екіпажу вже нічого не залежить. 14 липня 2014 року екіпаж Ан-26 здійснював 23-й плановий виліт до району бойових дій. Щоправда, того разу склад екіпажу змінився. Борт, яким постійно літали, вийшов з ладу, і механік із техніком залишилися його ремонтувати. Їхнє місце зайняли інші. Літак тримав курс на аеропорт Луганська з водою та продуктами харчування для блокпостів. На борту — сім членів екіпажу і один супроводжувач

Усе йшло за планом. Висота — 6300 метрів. Штурман вивів літак на бойовий курс. Зменшили тиск. Почали відкривати рампу, щоб скинути вантаж. І в цю мить у літак влучила ракета. Вантажну кабіну почало затягувати димом.

Командир екіпажу Дмитро Майборода дав команду залишити палаючу машину. А сам разом із правим льотчиком Дмитром Шкарбуном до останнього утримували літак від входження в штопор, що дозволило іншим членам екіпажу евакуюватися. Майже всіх з ворожої території вивели хмельницькі спецпризначенці. Десантник Сергій Мордвинов, який супроводжував вантаж, потрапив у полон, а бортмеханіка Сергія Грибньова врятували та вивезли місцеві жителі.

— Коли я вистрибнув з літака, — згадує бортмеханік, — почав відлік і за кілька кілометрів відкрив парашут. Поки летів, молився Богу, думав про сім'ю. Приземлився, скинув парашут і шолом. Закопав під деревом зброю та амуніцію. Залишився тільки в брюках і футболці.

Попри страх натрапити на розтяжки, Сергій майже годину повз лісосмугою і таки добрався до околиці населеного пункту. Чоловік побачив недалечко людей. Спробував замаскуватися під місцевого.

— Люди питають: «Ты военный с упавшего самолета?» Кажу, що так. Вони бачили, як ми приземлялися. «Тебе срочно надо ехать в Луганск, потому что тебя сейчас будут искать». Садять мене в машину на заднє сидіння. Поки їхали, роздягали і шукали татуювання на приналежність до «фашистів». Якби знайшли хоч якийсь натяк — не рятували, а віддали б людям на поталу.

Але Сергій не мав великої довіри до своїх рятівників, бо за кілька тижнів до того ті втратили сина, який пішов воювати за «ЛНР». Полонений думав, що його життя заберуть за життя померлого сина і таким чином помстяться. На щастя, люди трапилися чуйні та віруючі, зателефонували дружині.

Бортмеханік Сергій Грибньов

— Місцеві її запевнили, що віддадуть мене живим. Сказали, що якщо Бог дав вижити при падінні з такої висоти, то я буду жити. Машина зупинилася. Чоловік, Михайлом звали, пішов у магазин. Купив мені пляшку води і пачку морозива. Бачу з машини, їде мотоцикліст, а в колясці везе гвинт і передню втулку від нашого літака. Зрозумів, що «сепари» вже почали розтягувати наш борт на металобрухт…

Привезли чоловіка в Луганськ. Закрили в кімнаті, а самі поїхали на місце падіння літака. І відразу ж маякнули Сергію.

— Телефонує Михайло, каже, що знайшов золотий ланцюжок. Він належав командиру екіпажу майору Дмитру Майбороді. За дві хвилини знову телефонує. Каже, що виявили ще одного загиблого. Зняв шолом і побачив, що в нього світле волосся. То був помічник командира екіпажу Дмитро Шкарбун. Усе, більше тіл не знайшли.

Можливості вибратися з Луганська в Сергія Грибньова не було, адже документи й гроші він заховав після вимушеного десантування. Довелося зателефонувати матері у Вінницю.

— Мамі 67 років. Плаче, переживає, але їде рятувати сина. Коли дісталася до мене, зазомбовані російською пропагандою люди зо дві години читали їй моралі. На кшталт: «Росія воює з Америкою, а не Україна з Росією», «Америка хотіла качати сланцевий газ, і тут не мало залишитися нікого живого» тощо. Навіть погрожували розстріляти. Та все ж людяність узяла гору, і нам допомогли вибратися з Луганська. Дійшли чутки, що мене вже почав шукати Царьов. На кожній зупинці в потяг заходили озброєні «сепари». Дякувати Богу, Михайло дав мені свою адресу і телефон. За легендою, вони — мої родичі, тож я приїздив до них, щоб забрати на мирну територію. Але вони не захотіли. Та цим не довелося скористатися. Тільки в Полтаві я полегшено видихнув і ліг спати.

СЕРГІЙ НЕ МАВ ВЕЛИКОЇ ДОВІРИ ДО СВОЇХ РЯТІВНИКІВ, БО ЗА КІЛЬКА ТИЖНІВ ДО ТОГО ТІ ВТРАТИЛИ СИНА, ЯКИЙ ПІШОВ ВОЮВАТИ ЗА «ЛНР». ПОЛОНЕНИЙ ДУМАВ, ЩО ЙОГО ЖИТТЯ ЗАБЕРУТЬ ЗА ЖИТТЯ ПОМЕРЛОГО СИНА І ТАКИМ ЧИНОМ ПОМСТЯТЬСЯ. НА ЩАСТЯ, ЛЮДИ ТРАПИЛИСЯ ЧУЙНІ ТА ВІРУЮЧІ, ЗАТЕЛЕФОНУВАЛИ ДРУЖИНІ БОРТМЕХАНІКА Ан-26

Минуло вже більше двох років, та щоразу згадування цих подій крає Сергію серце. З певних об'єктивних причин він більше не виконує завдання в повітрі. Тепер він технік групи авіаційної ТЕЧ бригади і робить усе, щоб кожен літак був готовим до виконання бойового завдання.

Ярослава ЗОРІНА

ПРОФЕСІЯ — БОРТМЕХАНІК: ВОНИ ЗНАЮТЬ ЛІТАК ВІД КАБІНИ ДО ШАСІ

«Шасі прибрано, створки закрито», — лунає доповідь від бортмеханіка, коли літак вже відірвався від землі. Перед польотом він перевіряє робочий стан двигунів, устаткування, приладів літака, роботу кожної системи і, за потреби, оперативно усуває несправності. Бортовий механік — штатна посада молодшого авіаційного фахівця з обслуговування та ремонту авіаційної техніки, який має спеціальну технічну освіту

Здобути фах бортмеханіка в Україні можна у військовому коледжі сержантського складу Харківського національного університету Повітряних Сил. Термін навчання — два з половиною роки. Курсанти спеціальності «технічна експлуатація і обслуговування повітряних суден та авіаційних двигунів» після закінчення навчання мають змогу служити на посадах бортових механіків літальних апаратів. Щороку з коледжу випускають більше як два десятки фахівців цієї спеціальності.

Також бортових механіків готують у Васильківському, Слов'янському, Криворізькому та Кременчуцькому коледжах при НАУ. Після випуску фахівець здобуває спеціальність «бортовий технік», але може працювати й бортмеханіком.

Старший бортовий механік старший прапорщик Віктор Шиндер докладніше розповідає про специфіку своєї роботи:

— Під час польоту бортмеханік відповідає за правильну експлуатацію агрегатів, стежить за порядком десантування та скидання вантажів. Скажімо, у разі потреби — випустити шасі в аварійному режимі або, коли заклинює вантаж, — увімкнути аварійну установку.

Робота бортового механіка вкрай важлива, особливо під час виконання польотних завдань у районі АТО. В Україні цих фахівців відзначають на загальних засадах, а от у США навіть започаткували нагороду, яка визнає прижиттєві досягнення старших механіків авіації. Премія «Головний механік Чарльз Тейлор» — престижна нагорода бортовому механіку. Її названо на честь першого авіаційного механіка, який здійснив політ на літаку братів Райтів. Щоб отримати цю премію, треба бути громадянином США й мати стаж роботи авіамеханіком не менше як 50 років…

Бортмеханік Віктор Шиндер

Старший прапорщик Сергій Грибньов не має такого солідного стажу, він має лише півтора десятка років сумлінної служби. Але він не із чуток знає, як покидати літак, охоплений вогнем, у який влучила ракета.

— Безпека польоту залежить від усього екіпажу. Перед вильотом оглядаємо літак, кожен знає свою роботу. На борту нас шестеро: командир і помічник, штурман, борттехнік, радист і я — бортмеханік, — розповідає Сергій Грибньов. — І ми — одне ціле.

Ярослава ЗОРІНА

«БІЛЬШЕ ТРЬОХ ГОДИН ЛІКАРІ СКЛАДАЛИ ОБЛИЧЧЯ ПОРАНЕНОГО, НАЧЕ ПАЗЛИ...»

КОЛИ ПІСЛЯ ОПЕРАЦІЇ, ЯКУ ПРОВОДИВ ПОЛКОВНИК МЕДИЧНОЇ СЛУЖБИ БОГДАН ГАЛАЙЧУК, БІЙЦЯ ВІДПРАВИЛИ У ДНІПРО, НІХТО НЕ ВІРИВ, ЩО ХЛОПЦЯ З НЕЗНАЧНИМИ ШРАМАМИ НА ЛИЦІ НЕЩОДАВНО БУЛО НЕМОЖЛИВО ВПІЗНАТИ

Лютий 2016-го. Щелепно-лицевий хірург-стоматолог НВМКЦ «ГКВГ» полковник медичної служби Богдан Галайчук щойно приїхав на ротацію під Авдіївку. Він навіть не встиг розпакувати речі, як за кілька хвилин уже сидів у «таблетці», що мчала до Селідового, розкидаючи колесами багнюку зі снігом. Нашвидкуруч натягнувши на брудні берці бахили, бригада щелепно-лицевих хірургів зайшла до операційної, де вже порались реаніматологи

— Коли наші колеги відійшли, звільняючи місце біля столу, ми побачили жахливу картину. Навіть найбільш досвідчені з нас були вражені — голова пораненого являла собою закривавлене місиво, а обличчя нагадувало маску, відокремлену від голови. І все це рясно заліплене багнюкою… Це найлагідніший опис побаченого. І що боліло найбільше, воно належало зовсім молодому хлопцеві, — згадує Богдан Галайчук. — І як із цього всього заново «зліпити» обличчя людини, відверто кажучи, ніхто не уявляв. Але наша справа не розглядати, а оперувати.

Поки бригада реаніматологів латала хлопцю інші частини тіла, Богдан Васильович зосередився на голові. Затискувачі, ватні тампони та інструменти подавали і тримали не лише асистенти, а й хірурги з іншої бригади.

— Коли за життя бійця йде боротьба з секундами, немає значення, хто ти — лікар чи санітар. Усі в одній зв'язці, один механізм, який має працювати без зупинок і збоїв, — говорить хірург.

Більше трьох годин, ретельно відмиваючи багнюку та щоразу приміряючи «маску» на обличчя хлопця, лікарі, наче пазл, складали по клаптиках ніс, губи, щоки. Їх необхідно було не лише реконструювати, а й відновити функціонування.

— Коли після стабілізації бійця відправили у Дніпро, ніхто не вірив, що хлопця з незначними шрамами на обличчі буквально нещодавно було важко ідентифікувати! — говорить Богдан. — А ми, попри втому, були дуже раді, що впоралися…

Після такого «хрещення» Богдан Васильович уже нічого не боявся. Оперувати, складати щелепи, витягувати осколки, лікувати стріляні рани стало для нього майже буденною справою.

Коли торік на Великдень до блокпоста приїхала до болю знайома «таблетка», з якої санітари витягнули «важкого», медик зрозумів — це його пацієнт. Обличчя…

«Невже знову, як минулого разу?» — крутилося у нього в голові, поки медик похапцем знімав верхній одяг.

Богдан Галайчук

За годину лікарі й медсестри нарешті полегшено зітхнули: «Все. Можна зашивати». Шкіру на обличчя натягнули з шиї пораненого.

«Ти в нас ще красенем будеш, підтяжку кращу, ніж голлівудській зірці, зробили!», — усміхнулася медсестра, нахилившись до пораненого. Той був непритомний, але вже стабільний.

За майже два місяці під Авдіївкою Богдан Галайчук звик до нічної роботи — коли вдень припиняла роботу ОБСЄ, «прокидалися» бойовики. Обстріли починалися в сутінках і тривали до опівночі:

— Коли все вщухало — робота починалася в нас… Найважчим було очікування нових поранених після обстрілів.

«Знову «трьохсоті». Троє важких…» — передали по рації. Богдан з бригадою вкотре поспіхом прямують довгим госпітальним коридором. Ці стіни пам'ятають жах Іловайська і ДАПу. «Коли це закінчиться?..»

Лікар згадує бійця, якого привезли в госпіталь з кулею, що застрягла просто в оці:

— Йому надали першу допомогу, а окуліст був упевнений: зір частково можна врятувати, але за умови термінової операції на спеціалізованому обладнанні. Викликали вертоліт. Всі вже вийшли з операційної. Сумний хлопець лежить нерухомо і важко зітхає. «Зараз прилетить вертоліт, щоб відвезти тебе в Дніпро — є шанс зберегти твій зір», — кажу йому. Його відповідь просто ошелешила: «Я завжди знав, що моя Україна мене не залишить…» — сказав боєць зі сльозами в неушкодженому оці. Така щира вдячність і неосяжна любов до своєї країни просто збентежили.

Спогади про пораненого бійця, який любить і вірить у свою країну, зачіпають лікаря за живе і досі. У столиці, на жаль, щоразу зустрічаючись з людською байдужістю, нахабними водіями на дорогих джипах, дозвільним життям, начебто немає ніякої війни, Богдан сумував за фронтовою щирістю українця із заплаканим оком...

Після повернення додому перепочивати теж не було коли, бо чекала робота в госпіталі. Попри шалений ритм і втому, Богдан Галайчук щасливий, що в нього є надійний тил — його сім'я: дружина і п'ятеро дітей. Саме вони зігрівали його під час перебування на Донбасі й надавали сили. А для них тато — справжній герой і найкращий приклад.

— Коли бачиш, як твої діти пишаються тобою і захоплено наслідують усе, що ти робиш, це надихає і дозволяє думати, що ти все робиш правильно.

«ТИ В НАС ЩЕ КРАСЕНЕМ БУДЕШ, ПІДТЯЖКУ КРАЩУ, НІЖ ГОЛЛІВУДСЬКІЙ ЗІРЦІ, ЗРОБИЛИ!», — УСМІХНУЛАСЯ МЕДСЕСТРА, НАХИЛИВШИСЬ ДО ПОРАНЕНОГО. ТОЙ БУВ НЕПРИТОМНИЙ, АЛЕ ВЖЕ СТАБІЛЬНИЙ

Відрядження у район АТО змінило світогляд військового медика. Окрім того, що вкотре переконався у войовничості «братів» з РФ, він набув неоціненний досвід, рятував життя, сам собі довів, що недаремно носить погони, а також зрозумів найголовніше — він зробить усе, щоб його діти виросли справжніми українцями, щоб вони вже зараз розрізняли, де правда, а де гра, що правильно, а що ні. Адже саме їм будувати майбутнє країни.

P.S. *Дізнавшись про недавні події в Авдіївці, полковник медичної служби Богдан Галайчук знову готовий за потреби поїхати на Схід. Щоразу, телефонуючи колегам у фронтовий госпіталь, почувається ніяково через те, що вони там, а він ні...*

Ольга МОСЬОНДЗ

ВЕТЕРАНИ АТО ЧИТАЮТЬ КАЗКИ ДІТЯМ

Майже два десятки діток не відводять погляди від монітора комп'ютера. На ньому людина в однострої — легендарний командир бригади Віктор Ніколюк — просто на передовій читає для них цікаву казкову історію… Учасники АТО з різних куточків України взяли участь в унікальному мистецькому проекті

...З динаміка телефона для Грицька і Нестора лунає казкова історія. Хрипкий голос, не завжди якісний зв'язок. Казку на ніч хлопчикам читає їхній тато… з передової…

Стрілець однієї з бригад ЗС України Іван Гаврилко (нині демобілізований) у короткі проміжки часу між обстрілами в такий спосіб розповідав своїм дітям про добро, яке завжди має перемагати зло, про чесність та гідність, потребу допомагати іншим, боронити свою землю, а також про себе.

— Поговорити з синами, передати їм свої знання та досвід у формі, яка зараз для них найбільш зрозуміла. Адже не знаєш, у які миті може прилетіти куля чи розірватися снаряд. Ось про що думав, коли було найважче, — пригадує боєць.

Геолог у звичайному житті до вибору казок ставився ретельно, підбирав саме українські. Зізнається — це неабияк відволікало його від непотрібних думок та підтримувало на війні.

Разом із 17 ветеранами АТО з різних куточків України Іван взяв участь в унікальному мистецькому проекті «Воїни АТО читають казки дітям». На кілька хвилин змінивши жорсткий реальний світ на казковий, вони з'їхалися до Львова та записали диск із казками, аби діти тих, хто зараз служить на Сході країни, та тих, хто вже ніколи не повернеться, могли засинати під казкові історії.

За словами координатора проекту Анастасії Зайцевої, цей мистецько-соціальний проект корисний також і самим бійцям:

— Завдяки йому вони відчувають себе ще більш потрібними суспільству. Казкотерапія допомагає інтегруватися в цивільне життя та позбутися посттравматичного стресового розладу (ПТСР). Вони пройшли найважчі бої 2014–2015 років, виносили з поля бою поранених і загиблих, пережили полон, захищали донецький аеропорт… Тепер вони вже не чистять щовечора зброю і не гріють руки над буржуйкою, але їм досі сняться нічні обстріли, окопи і поранені друзі.

— Важливо допомогти бійцям, які повернулися з війни, адаптуватися у мирному житті. Як показала світова практика, досить дієвим методом є когнітивно-поведінкова психотерапія, тобто переживання власної історії знову, щоб звикнути до неї і більше не повертатися. Ми використали цей метод у дещо нетрадиційному вигляді — у форматі казки, — продовжує Анастасія Зайцева.

Підтримати проект «Воїни АТО читають казки дітям» вирішили і на Харківщині. В чугуївській Художній галереї імені Рєпіна майже два десятки діток не відводять погляди від монітора комп'ютера. На ньому людина в однострої — легендарний командир бригади Віктор Ніколюк — просто на передовій читає для них цікаву казкову історію. На задньому плані — бліндаж, люди в «пікселі». Казка про «Кирила Кожум'яку», яку так полюбляє малеча, «бо він герой», з побажанням рости здоровими від справжнього захисника.

Усі вони надто серйозні й дорослі для свого віку, адже добре знають — їхні батьки воюють на Сході країни або повернулися з війни. Чийсь тато вже ніколи не прийде додому… Але тут, слухаючи казкові історії, вони справжні. Здивовані, захоплені діти…

11-річний Микита прийшов послухати казки разом із мамою. Вже вісім місяців його тато Андрій Бессараб перебуває в полоні в терористів. Найяскравіші спогади про казку в хлопця пов'язані саме з ним. Школяр пригадує, як тато спеціально для нього вигадував казкових персонажів та історії про їхні пригоди. Нині родина чекає та вірить у його швидке повернення. А казкові спогади повертають хлопця до такого теплого і доброго часу з татом.

До участі в казковій естафеті готуються й інші міста України. **Казкові диски зі Львова передали до закладів, де живуть діти-сироти, переселенці та ті дітки, які так рано відчули всі реалії життя без батьків. Щоб хоч на кілька хвилин казка повернула цих малюків у їхнє тепле мирне дитинство.**

Ольга МОСЬОНДЗ

За спиною у Вадима Шульги та Олега Арендара 40 гектарів землі, яка б мала належати атовцям

СЕЛЯНИ І ВОЇНИ БЕЗ ЗЕМЛІ

ЗЕМЕЛЬНІ МАХІНАЦІЇ КОЛИШНІХ ПОСАДОВЦІВ В ОДНОМУ ІЗ СІЛ КИЇВЩИНИ ПОЗБАВИЛИ МОЖЛИВОСТІ ВЕТЕРАНІВ АТО, МОЛОДІ СІМ'Ї ОТРИМАТИ ДІЛЯНКИ, ЯКІ ЇМ ОБІЦЯЛА ДЕРЖАВА

Ця історія сприймалась би як гостросюжетний детектив, якби вона сталася, скажімо, десь у законослухняній європейській країні. Тут є все: загадки й інтриги , хитрі посадовці й заплутані сценарії. Однак у нашій корумпованій дійсності така історія, на жаль, дуже банальна. Але якщо ми ведемо мову про зміни у свідомості людей і нашому житті, то це мають бути не балачки та імітація, а конкретні зміни на краще для окремих людей, громад і суспільства в цілому

Сільський голова Лідія Димчук демонструє хлопцям документи на землю, за якими їх та інших односельців шахраї позбавили земельних ділянок

У редакцію «НА» звернулося троє діючих військовиків — учасників бойових дій, жителів села Плоского в Броварському районі Київської області. У селі проживає ще 28 демобілізованих фронтовиків. У різний час їх було звільнено в запас, але жоден із них досі не одержав ані сотки обіцяної землі.

Поперваx ситуація мені здавалася досить банальною: повільність деяких місцевих посадовців у вирішенні питань ветеранів АТО сьогодні не здивує («землі мало, на всіх не вистачає...»). Та коли з'ясував, що загальна площа земель в адміністративних межах Плосківської сільської ради становить 2732 га на 2000 осіб, то був приголомшений: на кожну душу населення разом зі старими й немовлятами в Плоскому припадає більше як гектар чорнозему! Як за такого рідкісного для більшості наших сіл багатства та й не знайти всією громадою для трьох десятків ветеранів хоч по діляночці? Незрозуміло...

З ветеранами АТО їдемо старененьким авто в Плоске. Уже на території сільради один із них, Вадим Шульга, показує величезні, до сотні гектарів, необроблені поля з бур`янами по пояс. Потім він зупиняється коло ділянки близько сорока гектарів, показує її й каже:

— Ця ділянка, як і ті, що ми бачили раніше, уже років п`ять стоїть необроблена. Її нам обіцяють виділити під містечко для атовців і молодих сімей. Але до справи так і не дійшло. Для нас це дивно, бо знаємо напевно, що в Броварському районі 95 відсотків ветеранів АТО отримали належні їм землі без особливих проблем.

Прямуємо в сільську раду. Дорогою Олег Арендар ділиться наболілим:

— Ми поміж собою домовились: якщо виб`ємо хоч кілька ділянок під забудову чи будь-яку іншу, то віддамо їх односельцям, які зазнали поранення. Це дивовижні люди. Узяти хоч би Андрія Становича. Йому майже п'ятдесят, 2014-го він воював у складі білоцерківської бригади. Танк Андрія підбили, коли росіяни регулярно крили наших із «Градів» і великокаліберної артилерії зі своєї території. Він дістав важке поранення, допомогу йому збирали волонтери й усе село.

Або ще один наш односелець — «кіборг», інвалід війни Сашко Руденко, який служив у ВДВ. Нині веселішого життєлюба я в селі не знаю. У нього золоті руки, він безвідмовно допомагає всім, хто його про це просить…

У сільраді нас зустрічає її голова Лідія Сергіївна Димчук. Уже через годину спілкування з нею стає зрозумілою причина її непопулярності в певних колах. До приходу на цю посаду жінку багато років незмінно обирали депутатом сільради. І саме вона стала тією людиною, яка розворушила ціле гніздо пожадливих можновладців і вже 16 років не дає їм реалізувати до кінця шахрайську схему присвоєння громадської землі.

Спільно з Вадимом та Олегом ми вивчили в оригіналах десятки офіційних, судових та інших документів, депутатських звернень і листів. Відверто кажучи, прочитаним та почутим були неприємно вражені не тільки молоді хлопці. Маючи довоєнний власний досвід роботи в селищній раді, автор цих рядків також був шокований, бо документи свідчили про абсолютно безсоромні, нахабні й цинічні дії колишніх посадовців як сільської ради, так і державних органів.

Не переобтяжуючи читача деталями, викладу суть справи. 1999 року в Плоскому змінився голова сільради, залишивши по собі цілковитий безлад у документації, і тільки рік по тому випадково місцеві депутати дізналися, що сільрада рішенням сесії свого часу передала в постійне землекористування місцевому державному сільгосппідприємству понад 2 тис. га землі. Підприємство вже навіть має державний акт на право постійного користування цією землею. А це були землі громади, які за чинним законодавством підлягали розпаюванню та передачі у власність жителям плосківської громади! Люди вдарили на сполох.

Дещо для розуміння: усі протоколи, виступи депутатів, рішення стосовно кожного питання кожної поточної сесії має бути зшито в окрему справу. Кожне рішення та зшивку скріплюють мокрою печаткою та кількома підписами. Потім справу подають у прокуратуру для перевірки законності ухвалених рішень, після чого по одному примірнику справи залишається в місцевій раді, прокуратурі й державному архіві.

У цьому разі плосківські активісти мають на руках один із таких примірників, у якому рішення про передачу земель відсутнє. Далі починається найцікавіше. Жителі села звернулися в районний державний архів із запитом щодо отримання копії рішення тієї сесії. Але у відповідь почули: унаслідок пожежі запитувані документи втрачено.

2008 року до сільського голови Плоского з колективним листом звернулись депутати сільради, які 1999-го начебто ухвалювали рішення про передавання земель. Вони категорично заперечують сам факт існування такого рішення й просять його скасувати як таке, що не існує й тому є незаконним. Того ж року сесія сільради скасувала фіктивне рішення, але ні в прокуратурі, ні в суді активісти не дістали підтримки. Суд відмовив у скасуванні рішення, якого не було, мотивуючи це… ненаданням його тексту.

Лідія Сергіївна розпачливо звертається до мене:

— Може, ваша газета допоможе? Душа болить за хлопців, які за нас воювали, стали інвалідами війни, за всю громаду. Коли мені сказали, що наша справа має невизначену судову перспективу, то я взялася за неї з іншого боку. Поїхала до колег із сусідньої області, які втрапили в аналогічну халепу й виграли справу завдяки втручанню високопосадовців. Тепер маю надію повернути у власність громади хоч би 40 га для атовців і молодих сімей під забудову та 200 га під розпаювання також для їхніх сільгосппотреб. У Верховній Раді навіть лежить проект постанови щодо повернення цих площ у власність громади…

Активність Лідії Димчук, вочевидь, комусь дуже не сподобалася, тому що в Плоскому довкола земельного питання закручується новий сценарій. Спочатку до голови звернувся впливовий у сусідній селищній раді підприємець із недвозначною пропозицією: «Прийми на сесії рішення про передачу мені в оренду 500 га земель із тих, що передано підприємству… Знаю, що все там незаконно, але це будуть не твої проблеми…» Звісно, його пропозиції не прийняли. А вже наступного дня троє плосківських депутатів розгорнули в селі активну кампанію щодо об`єднання із сусідньою селищною громадою в рамках законодавства України про об'єднання територіальних громад.

ДЕПУТАТИ СІЛЬРАДИ КАТЕГОРИЧНО ЗАПЕРЕЧУЮТЬ ФАКТ ІСНУВАННЯ РІШЕННЯ ПРО ПЕРЕДАЧУ ЗЕМЛІ СІЛЬГОСППІДПРИЄМСТВУ Й ПРОСИЛИ ЙОГО СКАСУВАТИ ЯК ТАКЕ, ЩО НЕ ІСНУЄ Й ТОМУ Є НЕЗАКОННИМ. ТОГО Ж РОКУ СЕСІЯ СІЛЬРАДИ СКАСУВАЛА ФІКТИВНЕ РІШЕННЯ, АЛЕ НІ В ПРОКУРАТУРІ, НІ В СУДІ АКТИВІСТИ НЕ ДІСТАЛИ ПІДТРИМКИ

— Схоже, ці пройдисвіти вважають себе найрозумнішими, — усміхається пані Лідія. — У разі об`єднання наших рад у Плоскому залишиться два депутатських пости, у сусідньому селі — за двадцять. Недавня фінансова перевірка засвідчила, що тамтешнє сільгосппідприємство майже на фінансовій мілині. Далі все просто: підприємство банкрутує, його землі відповідно до законодавства переходять у власність тамтешньої громади, і хитрунам буде що дерибанити…

Поки боротьба за фактично вкрадені в громади гектари загострюється, Олег із Вадимом узяли у своїй військовій частині відпустки. Вони мають намір створити в селі громадське об`єднання атовців та увійти до складу ГО «Всеукраїнська спілка учасників бойових дій та учасників АТО» й продовжити боротьбу за справедливість. Планують звернутися до Президента України, у Конституційний Суд України, а також у Верховну Раду. І стоятимуть атовці за українську громаду, як на фронті, твердо.

Віктор ШЕВЧЕНКО

Під час 53-ї Мюнхенської конференції з питань безпеки

ПІДТРИМКА УКРАЇНИ Є НАЙДЕШЕВШОЮ ІНВЕСТИЦІЄЮ В БЕЗПЕКУ ВІЛЬНОГО СВІТУ

«НІЩО ТАК НЕ ПРОТВЕРЕЗИТЬ МОСКВУ, ЯК РІШУЧІСТЬ ЗАХОДУ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ДОТРИМАННЯ «ЧЕРВОНИХ ЛІНІЙ» ШЛЯХОМ ЖОРСТКИХ САНКЦІЙ»

Таку думку висловив Президент України Петро Порошенко під час панельної дискусії «Майбутнє Заходу: падіння чи повернення» на 53-й Мюнхенській конференції з питань безпеки. А ще глава держави наголосив, що «будь-яка угода за нашою спиною буде негайно рішуче анульована мільйонами українців, які вже довели здатність боротися за свою незалежність». Зокрема Петро Порошенко зазначив, що українці не мають наміру здаватися і готові захищати свою країну. При цьому він висловив думку, що нині для світової спільноти настав найбільш прийнятний час, щоб протистояти російській агресії та дати гідну відповідь, підтримуючи Україну у відстоюванні своєї незалежності

Загалом Мюнхенська конференція вважається одним з найважливіших щорічних міжнародних форумів і найзначущішим у сфері міжнародної безпеки. У ній взяли участь понад півтисячі політиків, підприємців, науковців і правозахисників. Зокрема Федеральний канцлер Німеччини Ангела Меркель, Генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг, Генсек ООН Антоніу Гутерріш, глава Європейської ради Дональд Туск, глава європейської дипломатії Федеріка Могеріні, міністри закордонних справ та оборони Великої Британії, Німеччини, Франції.

Головні теми Мюнхенської конференції — війна на Донбасі, Мінські домовленості, санкції проти Росії, відносини Заходу з Росією та ЄС із США при Дональді Трампі, Brexit, співпраця країн ЄС у сфері безпеки і оборони, боротьба з тероризмом, ситуація на Близькому Сході, на Корейському півострові тощо.

При обговоренні однієї з основних тем конференції щодо зростання рівня загроз світовій та європейській безпеці в результаті агресивної політики Росії більшість західних країн засудили дії режиму В. Путіна та підтримали Україну. В цьому плані найбільш показовими були промови віце-президента США М. Пенса, Федерального канцлера Німеччини А. Меркель, а також міністрів оборони Франції та Великобританії.

Так, **за словами М. Пенса, Росія має нести відповідальність за свої дії проти України та виконати Мінські домовленості, що стане пріоритетом для нової адміністрації США. Аналогічну позицію висловила А. Меркель. Крім того, вона висловилася за подальше зміцнення східного флангу НАТО. Своєю чергою міністри оборони Франції та Великої Британії наголосили на необхідності жорсткого реагування НАТО на порушення Росією Договору про ліквідацію ракет середньої та малої дальності. Зокрема, як зазначають експерти, йдеться про розгортання оперативно-тактичних ракетних комплексів «Искандер-М» у Калінінградській області РФ. Також обговорювалися вчинені з РФ хакерські атаки на комп'ютерні мережі країн ЄС**.

При цьому фахівці зазначають, що десять років тому під час Мюнхенської конференції 2007-го В. Путін оголосив про перехід Росії до політики конфронтації із Заходом. Реальними проявами такої політики стали агресія Росії проти Грузії 2008 року та агресія проти України 2014-го. В результаті на сьогодні Росія опинилася у фактичній міжнародній ізоляції та перейшла в розряд країн-ізгоїв нарівні з Іраном та Північною Кореєю.

Також експерти зауважують, що стійкість позицій Заходу щодо російського та українського питань стало шоком для Кремля, який був уже майже впевнений щодо «неминучості швидких змін у політиці західних країн і міжнародних організацій» на його користь. Все це вкотре підтверджує хибне оцінювання режимом В. Путіна дійсних процесів, які відбуваються у світі, що і призводить до неадекватності його дій.

ЕКСПЕРТИ ЗАУВАЖУЮТЬ, ЩО СТІЙКІСТЬ ПОЗИЦІЙ ЗАХОДУ ЩОДО РОСІЙСЬКОГО ТА УКРАЇНСЬКОГО ПИТАНЬ СТАЛО ШОКОМ ДЛЯ КРЕМЛЯ

Про це дуже чітко під час Мюнхенської конференції сказав Петро Порошенко, зауваживши, що підтримка України є найдешевшою інвестицією в безпеку вільного світу, та висловивши переконання, що для цього є всі інструменти. Серед таких, крім дотримання обіцянок перед партнерами і збереження трансатлантичної єдності та солідарності з боку Трансатлантичної спільноти, є збереження санкцій щодо країни-агресора.

«Ніщо так не протверезить Москву, як рішучість Заходу в забезпеченні дотримання «червоних ліній» шляхом жорстких санкцій. Санкції — наш актив, а не відповідальність. Вони є проявом нашої сили, якщо залишаться в дії», — наголосив глава нашої держави, зазначивши також, що їхнє послаблення, напроти, буде проявом слабкості.

Разом з тим Москва все ще сподівається на можливість досягнення порозуміння зі США та ЄС. Фахівці зазначають, що з цією метою керівництво РФ продовжує застосовувати тактику демонстрації «готовності до мирного врегулювання ситуації на Донбасі» з одночасним затягуванням процесу реального вирішення конфлікту. Водночас Росія посилює тиск на США та ЄС, зокрема шляхом залякування їх своїм військовим потенціалом.

НАТО ПІДТРИМУЄ САНКЦІЇ ДО ПОВНОГО ВИКОНАННЯ РОСІЄЮ МІНСЬКИХ ДОМОВЛЕНОСТЕЙ

Про це Генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберґ заявив під час зустрічі з Президентом України Петром Порошенком під час 53-ї Мюнхенської конференції з питань безпеки. Як повідомляє сайт глави держави, «Єнс Столтенберґ підкреслив, що Північноатлантичний альянс зупинив практичну співпрацю з Росією, а також підтримує санкції до повного виконання Росією Мінських домовленостей».

Президент України поінформував Генерального секретаря НАТО про складну безпекову ситуацію на Донбасі та суттєву ескалацію напруженості, спричинену масованими обстрілами з боку бойовиків у районі Авдіївки, яких контролює Росія.

Глава Української держави наголосив на важливості практичної допомоги, яку надає НАТО Україні для зміцнення обороноздатності й реформування сектору безпеки та оборони відповідно до стандартів Альянсу.

Як зазначають представники Головного управління військового співробітництва та миротворчих операцій Генерального штабу ЗС України, наше військо, використовуючи всі наявні ресурси в рамках Індивідуальної програми партнерства України з НАТО та програм двостороннього співробітництва з країнами — членами Альянсу, співпрацюватиме з НАТО 2017 року за ключовими напрямками співробітництва. Зокрема йдеться про подальший розвиток системи управління та зв'язку ЗС України, поетапну адаптацію до стандартів НАТО, подальший розвиток в українському війську систем матеріально-технічного, медичного, тилового забезпечення та впровадження основ інтегрованої системи логістики. Крім того, ЗС України співпрацюватимуть із НАТО в удосконаленні системи військової освіти й підготовки військовослужбовців ЗСУ, подальшому розвитку Сил спеціальних операцій ЗС України на основі доктрин, концепції та стандартів НАТО, відновленні спроможностей ВМС ЗСУ та розвитку стратегічних комунікацій.

РІШЕННЯ РФ ПРО ВИЗНАННЯ «ДОКУМЕНТІВ «ДНР» І «ЛНР» Є ЧЕРГОВИМ ДОКАЗОМ РОСІЙСЬКОЇ ОКУПАЦІЇ ТА ПОРУШЕННЯМ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

В експертному колі переконані, що, попри запевнювання Росії щодо її «прихильності до мирного врегулювання конфлікту на Донбасі», Москва демонструє відсутність у неї жодних намірів виконувати досягнуті домовленості. Зокрема російсько-терористичні війська продовжують активні обстріли позицій сил АТО та мирних населених пунктів, нарощують своє угруповання на окупованих територіях України (також і шляхом перекидання додаткових танкових підрозділів), а ще поповнюють боєзапас та матеріально-технічні засоби. Крім того, згідно з повідомленнями російських ЗМІ, на півдні Росії вже сформовані загони «козаків» (по суті, російських найманців) загальною чисельністю 7 тисяч осіб, готових до відправки на Донбас.

На цьому тлі для політичного тиску на Україну деякі депутати Держдуми РФ порушили питання щодо необхідності визнання Росією «ДНР» та «ЛНР». З метою демонстрації реальності такого кроку 18 лютого ц. р. президент РФ В. Путін підписав указ, яким визнав дію деяких «документів», виданих в окремих районах України, які нині перебувають під контролем угруповань «ДНР» та «ЛНР». Згідно з текстом указу, в Росії визнаються дійсними «документи, що засвідчують особу, документи про освіту, свідоцтва про народження, укладення (розірвання) шлюбу, зміну імені, про смерть, свідоцтва про реєстрацію та реєстраційні знаки транспортних засобів».

За оцінками більшості експертів, визнавши «документи», видані в ОРДЛО, В. Путін довів факт російської окупації та вкотре продемонстрував порушення міжнародного права. Секретар РНБО України Олександр Турчинов заявив, що таким чином російський президент фактично вийшов із Мінського процесу.

«Для мене це є черговим доказом російської окупації та порушенням міжнародного права. Дуже символічно та цинічно, що це відбулося під час проведення Мюнхенської конференції з питань безпеки», — наголосив глава нашої держави під час спілкування з представниками ЗМІ у Мюнхені.

Матеріали сторінки підготував Вадим КОВАЛЬОВ

Українську душу не здолати

TERRA OCCUPATUM ДОНБАС

«РУССКИЙ МИР» ВИЯВИВСЯ НЕСПОДІВАНО ЧУЖИМ НАВІТЬ ДЛЯ ТИХ, КОТРІ ЙОГО ЧЕКАЛИ

Любов до роду, землі та країни — ось те, що відрізняє нас від загарбників. І тому, коли нас ворожі ЗМІ намагаються звинуватити в обстрілах та знищенні інфраструктури Донбасу, ми чітко відповідаємо їм: «Це наша земля, нам її відбудовувати, це наші міста, наші люди, хоч би якими вони були. Тож ми визволятимемо свою землю обережно».

В ОРДЛО залишилося більше ніж 2,5 млн людей. Причини в кожного свої, не поспішайте їх звинувачувати. Ось, наприклад, коли шахтарі намагалися виїхати й вивезти свої родини, їм на підприємстві не давали вихідних і відпусток, а в Павлограді не брали на роботу, хоч там був той самий власник. Мовляв, їдьте, працюйте вдома, в окупації. У Довжанську (колишньому Свердловську), Ровеньках та Сорокиному (колишньому Краснодоні) шахти належать до групи підприємств одного господаря, які й досі працюють.

Тож люди живуть. Народжують. Для мене було важливо дослідити, чи, бува, не впали в радянщину ті, що живуть в окупації. В ОРДЛО ситуація з іменами для дітей нормальна (про це йшлося в попередній публікації), отже, люди не надто піддалися російській агітації.

Питання «Чому не виїхали?» таке болюче, що відповісти на нього справді важко. Є люди, що вірили в перемогу України, і, коли вони зрозуміли, що треба їхати, було вже пізно: ані грошей, ані можливості. Є ті, що пустили ситуацію за течією, мовляв, від них нічого не залежить, усіх же не повбивають. Є ті, що не тільки чекають, а й активно допомагають інформацією. Про тих, що стали на протилежний бік, писати не хочу. Їх уже давно взяли на облік і проукраїнські активісти, і служба безпеки.

ВИПАДКИ НАСИЛЬСТВА В ОРДЛО ФІКСУЮТЬ ЩОДНЯ. ЦЕ РОБЛЯТЬ НЕ ЛИШЕ «ІХТАМНЕТИ», А Й МІСЦЕВІ ПОКИДЬКИ, ЩО ПОПОВНИЛИ РЯДИ ТЕРОРИСТИЧНИХ УГРУПОВАНЬ

Народжуваність в ОРДЛО невелика. Наприклад, у Довжанську на одного народженого припадає аж 15–18 померлих. Ні, це не загиблі на фронті, хоча є й такі, бо статистика ж загальна. Донбас — край людей похилого віку. Там інколи виходять на пенсію в 40 років, тому що шахтарі. Є пільговий стаж. Та й помирає більшість шахтарів десь у п'ятдесятирічному віці. А ще стреси, бо ж у місті три великі полігони російських окупантів, де відбуваються навчальні стрільби. Тому в начебто мирному Довжанську, що за 200 км від лінії фронту, теж погримує. Місто прикордонне, постійно рухається техніка з РФ. Б'є по нервах і псує життя.

Війна вбиває людей нервовими зривами, стресами, поганим харчуванням, криміногенністю, а не лише пострілами.

Що прикро, в ОРДЛО зросла кількість «відмовників». Так називають малят, від яких відмовились батьки. Водночас зменшилася кількість випадків усиновлення. Якщо до війни вкрай рідко відмовлялися від дитини й десь одну дитину на шість місяців одразу всиновлювали, то нині поповнюються сиротинці. Чому відмовляються? Бо здебільшого це діти, які народились внаслідок зґвалтування. Випадки насильства фіксують щодня. Це роблять не лише «іхтамнети», як називають російських військових жителі Донбасу, а й місцеві покидьки, що поповнили ряди терористичних угруповань. Такі факти вже доводилося розслідувати так званій «прокуратурі ЛНР» або «мвд ЛНР», однак, коли справа стосується росіян, припиняють розслідування, а ґвалтівник залишається без покарання. Місцевих негідників засуджують. Так званий «суд ЛНР» працює тільки для розгляду кримінальних справ. Жертви насильства не мають психологічної допомоги. Тому збільшилася кількість самогубств серед жінок і кількість психічнохворих жінок, яких тримають у спеціалізованих клініках або які проходять лікування.

Новонароджених реєструють двічі. Спочатку батьки отримують свідоцтво про народження в «ЛНР», а потім їдуть в Україну по справжній документ. Це дуже важко, особливо для породіль і тих, що живуть далеко від лінії розмежування. Весілля теж справляють. І також спершу молодята отримують свідоцтво в «ЛНР», а потім виїжджають, як вони вже самі жартують, у «весільну подорож» в Україну, де знову проходять реєстрацію шлюбу. Тож в ОРДЛО вистачає «романтики» й небезпеки...

До війни працівники місцевого РАГСу зібрали багато різноманітних сценаріїв для молодят. Бо ж хочеться, щоби було гарно, з душею, щоб спогади залишилися. У РАГСі були весільні арки з білих і червоних троянд, маків, волошок і жита, навіть була арка з лілій. Вінок, який дружки сплели для молодої, рушники, обрядові пісні для батьків, наречених і дружок. Лунали народні й сучасні українські обрядові пісні. А коли в наше місто прийшла «русская весна», то з РАГСу прибрали все, що могло нагадати Україну, — рушники, маки, волошки, пісні, обряди. Молодят розписували швидко й просто. Марш Мендельсона, шампанське, поздоровлення... Потім на вимогу проросійсько налаштованих почали ставити гімн РФ, «гімн ЛНР», якісь радянські пісні. Арка була тільки з троянд. Згодом з'явилась іще одна — з берізок. Сценарій реєстрації шлюбу скоротився до п'яти хвилин, бо, хоч як намагалися зробити російський сценарій, не виходило. Навіть пісню «Я козачка твоя, я дружина твоя» було визнано терористичною, тобто українською, тому що в ній є слова «пане полковнику мій синьоокий».

У РАГСи ОКУПОВАНИХ МІСТ ТИХО ПОВЕРНУЛИСЬ РУШНИКИ, ОБРЯДОВІ ПІСНІ, АРКА З МАКАМИ В ЖИТІ, ВОЛОШКИ, УКВІТЧАНІ РІЗНОКОЛЬОРОВИМИ СТРІЧКАМИ

Працівниці РАГСу звернулись до колег із РФ, щоб ті поділилися по-братерськи народними обрядами. У нас, мовляв, і покривають молоду хусткою, і є обряд для свекрухи й тещі, й обряд на житі, щоб сім'я родила, і є пісні. Коли молоді стають на рушник, то звучить «рушник вишиваний на щастя й на долю дала». У РАГСі РФ гмукнули й сказали, що в них просто, без викрутасів: розпис, гімн, Мендельсон, застілля. Усе!

У РАГСи окупованих міст тихо повернулись рушники, обрядові пісні, арка з маками в житі, волошки, уквітчані різнокольоровими стрічками. Різнокольоровими. Толерантно. І знову для молодят звучить «Пісня про рушник». Реєстрація відбувається російською, документи — російською, але без окупаційно-терористичних гімнів. Мендельсона залишили в спокої, хоча російські козаки й натякали, що це з гей-Європи. Так вони називають усе чуже, незвичне або іноземне. Але вони в місцеві РАГСи не ходять. Тож уладнали...

Як бачите, «русский мир» убиває жителів ОРДЛО, він не приніс туди нічого гарного. Не переймається сиротинцями й покинутими в них дітками, а ще занапащеним життям жінок, котрі зазнали насильства. «Русский мир» виявився несподівано чужим навіть для тих, котрі його чекали.

Українську душу не здолати!

(Далі буде)

Олена СТЕПОВА

(Продовження. Початок у номері від 16 лютого)

ПРО ЗОВНІШНІ, ВНУТРІШНІ ЗАГРОЗИ ТА ЗАВДАННЯ ДЛЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ВІЙСЬКА

Виступ Президента на оперативному зборі керівного складу Збройних Сил України

Товариші генерали та офіцери!
Дорогі співвітчизники!

Як Верховний Головнокомандувач, як Президент, від імені українського народу хочу подякувати вам, а також солдатам, старшинам, прапорщикам, усьому особовому складу Збройних Сил та інших наших військових формувань за надійний захист країни від російського агресора. Агресії, яка в різних формах та з різним ступенем інтенсивності триває вже три довгих роки. Бо саме в цей час три роки тому так звані зелені чоловічки почали незаконну анексію Криму.

2608 українських військовослужбовців загинули за час агресії, 2200 з них — зі складу Збройних Сил України. Просив би вшанувати їхню пам'ять хвилиною мовчання. Ми вшановуємо як героїв Небесної сотні, яких країна поминає в ці дні, так і тих, хто віддав своє життя за захист територіальної цілісності нашої держави.

Завдяки героїзму воїнів, завдяки подвижництву волонтерів, завдяки твердому патріотизму переважної більшості українських громадян, завдяки спільній роботі всіх гілок влади, завдяки зусиллям українських дипломатів, які залучили на нашу підтримку значу частину світової спільноти, російську навалу вдалося призупинити. Ми звільнили частину захоплених ворогом територій і локалізували театр воєнних дій. Спасибі вам, і слава Богові, що дав нам сили й можливості вистояти.

Однак, загроза повномасштабної агресії з боку Російської Федерації нікуди не ділася. І ця загроза не лише сочиться через неконтрольовані нами прикордонні ділянки на Донбасі, вона нависає по всій лінії кордону з Російською Федерацією, і навіть більше. Що переконує нас у ворожих намірах Російської Федерації.

У безпосередній близькості до наших кордонів розгорнуто підрозділи російських збройних сил чисельністю до 50 тисяч осіб. Близько 470 танків, понад 1700 бойових броньованих машин, близько 390 артилерійських систем та 220 систем залпового вогню, близько 490 бойових літаків, сотні вертольотів, 24 бойових кораблі. Росіяни створюють нові й розширюють та модернізують наявні бази, інші об'єкти військової інфраструктури. І, до речі, жодної гарантії, що в будь-який час ця навала не суне на нас.

Шляхом формування військових частин, а також постачання бойовиків, військової техніки, засобів матеріально-технічного забезпечення відбувається прискорена мілітаризація окупованих територій. Нічого позитивного вони побудувати не можуть. Заводи, фабрики, робочі місця. Заводи просто демонтуються з Донбасу, і обладнання вивозиться на територію Російської Федерації. А залишаються танки, артилерійські системи, системи залпового вогню, якими вони збираються вбивати українців, — це будь ласка.

На Південному Сході нашої країни, на Донбасі, Росія сформувала два армійські корпуси, до складу яких входять шість механізованих бригад, одна піхотна бригада, три полки, дві артилерійські бригади, інші підрозділи. Управління ними, комплектування та всебічне забезпечення здійснюється, звісно ж, агресором — Росією. Додатково до складу цього угруповання залучено регулярні підрозділи збройних сил Російської Федерації. Нині вже приблизно три з половиною тисячі осіб.

Російський військовий контингент на Південному Заході, у Придністровському районі Молдови, не контрольованому Кишиневом, теж, на моє глибоке переконання, може в будь-який час бути використаний для атаки на нашу територію й загрожує нашим кордонам. І хоча їх там, за нашими оцінками, не так багато, вони в якості допоміжної сили до понад двадцяти тисяч вояків в анексованому Криму здатні створити нам додаткові проблеми.

На півночі Кремль посилює тиск на Білорусь. Хоча

Президент України — Верховний Головнокомандувач ЗС України Петро Порошенко під час виступу на оперативному зборі керівного складу ЗС України

я впевнений, що Президент Лукашенко не дозволить, про що він неодноразово мені казав, використовувати свою територію для недружніх дій щодо нас. До речі, нещодавно він заборонив використовувати фейкові папірці в якості документів для подорожей на території Білорусі. Впевнений у тому, що коли видають на тимчасово окупованих територіях замість документів ці папірці, їх це не врятує. Хоча це є фактичною ознакою визнання цих окупованих територій Російською Федерацією.

2608 УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ЗАГИНУЛИ ЗА ЧАС АГРЕСІЇ, 2200 З НИХ — ЗІ СКЛАДУ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

І, навчений досвідом, я радив би білорусам, як і країнам Балтії, бути готовими до будь-яких сюрпризів із боку Москви.

Агресивна політика є елементом дуже небезпечної гри, яку веде керівництво Росії з метою кардинально змінити геополітичний ландшафт усього Європейського континенту. Саме на цьому я наголошував декілька днів тому під час свого виступу та під час двосторонніх зустрічей на Мюнхенській безпековій конференції. Там я як Президент України, наша дипломатія ефективно працювали над зміцненнями коаліції на підтримку України. І наголошую, я хотів би вас поінформувати, що дуже важливою була зустріч із Віцепрезидентом США Майклом Пенсом. Під час перебування в Мюнхені відбулася й телефонна розмова з Державним секретарем США Рексом Тіллерсоном. Наразі я задоволений тим, як наводяться мости, налагоджується наш діалог із новою американською адміністрацією. Також було дві надзвичайно ефективних розмови з Президентом США Дональдом Трампом.

Але в той же час я дуже розчарований тим, що низка українських політиків винаймає собі лобістів у Вашингтоні, плете інтриги та чинить перешкоди вітчизняній дипломатії, яка працює над поглибленням українсько-американського партнерства.

Хай із запізненням, але в усій Європі починають розуміти, який невгамовний апетит у Російської Федерації. Вона брязкає зброєю біля кордонів, здійснює потужні кібератаки. При чому наголошую: якщо раніше концентрувалися факти кібербезпеки для захисту наших Збройних Сил, Генерального штабу, енергетики, атомних станцій від цих хакерських атак, то сьогодні вони змінюють тактику й роблять хакерські атаки на мізки українців, європейців, американців.

Фінансує проросійські та євроскептичні партії та рухи Російська Федерація. Безцеремонно втручається у виборчі кампанії, поширює фейкові новини в стилі Геббельса. Москва наслідила в міграційній кризі, яка була насправді спробою просто дестабілізувати ситуацію як у Європейському Союзі, так і за його межами, прямо розвалити Євросоюз. Взірцем безцеремонної поведінки стала участь Російської Федерації в спробі державного перевороту в Чорногорії, підготовці вбивства її керівництва — таким чином хотіли зірвати вступ цієї балканської країни до НАТО.

У Мюнхені я розповів історію, як у листопаді минулого року президент Росії брав участь у церемонії нагородження лауреатів премії географічного товариства. «Де закінчується кордон Росії?» — спитав він у школяра — учасника географічних олімпіад. «Кордон Росії завершується через Берингову протоку, кордон зі США», — відповів хлопчик. Це була правильна відповідь, але глава Росії вундеркінда таки підправив: «Слухай, кордони Росії ніде не завершуються».

Потім він сказав, що це жарт. По відношенню до США та Берингової протоки — можливо, це й так. А щодо нас — то більш ніж серйозно! Для Путіна кордону з Україною не існує взагалі. Він не вважає нас, українців, окремою нацією, окремим народом, тобто заперечує сам факт існування України. Про що він неодноразово заявляв публічно.

Хочу підкреслити, це не є ідеологічна риторика! Такі заяви — це погроза, серйозніше якої просто бути не може. Саме невизнанням окремішності деяких європейських народів нацисти, — згадаймо історію, — мотивували окупацію країн у 40-х роках. Саме невизнання права українців на самовизначення лежить нині й в основі російської політики щодо України. Підстав вважати, що ці основи, чи як там у них кажуть, «скрєпи», найближчим часом похитнуться, у мене нема жодних.

Більше того, планово безальтернативні президентські вибори в Росії, які відбудуться наступного року, вже зараз є додатковим аргументом для підвищеної бойової готовності Збройних Сил України. Адже абсолютно ясно, що гра м'язами є головною виборчою технологією. Ворожий курс по відношенню

до України та всього зовнішнього світу користується, як це не прикро, підтримкою з боку російських виборців. Як казали колись, «народ и партия — едины!»

Отже, висновок очевидний. Росія буде намагатися реалізувати свої імперські плани, як у формі продовження гібридної війни, так і, не виключено, — відкритої агресії з масштабним застосуванням військової сили по всіх напрямках. І я наголошую, головним союзником України, оплотом і фундаментом її незалежності є Збройні Сили України. Ми кардинально і прямо по ходу бойових дій перебудовуємо не лише їх, а й увесь сектор безпеки та оборони нашої держави, приводимо його у відповідність зі стандартами НАТО. За ці роки військо суттєво підвищило боєздатність. Рівень всебічного забезпечення можна вважати хоча й не ідеальним, але таким, що вже дозволяє якісно виконувати визначені завдання.

Ми значно наростили склад Збройних Сил України: нас вимушує це робити агресор. Сформовано шістнадцять нових бойових бригад.

Відбулися суттєві зрушення в організації, оснащеності та підготовці Високомобільних десантних військ. Я вважаю, що це було абсолютно виправдане рішення, і вони стали ефективною складовою Збройних Сил України й наразі включають десантно-штурмові, повітрянодесантні та аеромобільну бригади. Їхній потенціал суттєво підвищено за рахунок абсолютно виправданого та вистражданого війною рішення щодо введення до складу цих бригад танкових підрозділів, систем залпового вогню, і на сьогоднішній день десантники твердо й впевнено почувають себе на полі бою.

Минулого року до Збройних Сил прийнято за контрактом близько сімдесяти тисяч українських добровольців. І якість цього складу, який надійшов до складу Збройних Сил України, є значно вищою, ніж у попередні роки. З початку цього — ще чотири з половиною тисячі військовослужбовців записалися до лав Збройних Сил України. І це дозволило нам відмовитися від використання мобілізаційних ресурсів, як мене не критикували тоді, та забезпечити комплектування військових частин мотивованими військовослужбовцями військової служби за контрактом.

І, між іншим, кожен, хто міг би отримати повістку, якби й надалі тривали хвилі часткової мобілізації, мав би замислитися над тим, що лише завдяки Мінським угодам ми здобули ліміт часу для того, щоб потреби фронту закрити на добровільній і професійній основі.

Минулого року був сформований потужний оперативний резерв першої черги за рахунок особового складу, який набув бойового досвіду та вже зараз демобілізувався, але є добре вмотивованим, висококпрофесійним та патріотичним. Це понад 130 тисяч осіб.

У той же час ми зберігаємо призов на строкову військову службу. Так, ця категорія військовослужбовців не долучається до виконання бойових завдань у зоні АТО, проходить військову службу в основному у військових частинах забезпечення, але ключове — хлопці отримують підготовку в навчальних центрах за бойовими спеціальностями.

НЕВИЗНАННЯ ПРАВА УКРАЇНЦІВ НА САМОВИЗНАЧЕННЯ ЛЕЖИТЬ НИНІ І В ОСНОВІ РОСІЙСЬКОЇ ПОЛІТИКИ ЩОДО УКРАЇНИ

Минулого року проведено понад 500 навчань на території України. І до навчання, що дуже важливо, залучені інструктори з армій наших іноземних партнерів. І хотів би, користуючись нагодою, подякувати їм за допомогу. Мені приємно було почути, у тому числі й нашим американським партнерам, що під час бойових дій під Дебальцевим у складі першого батальйону 72-ї бригади були військовослужбовці, які пройшли підготовку на навчальному центрі в Яворові разом із нашими американськими партнерами. Це вже інша армія. Вона по-іншому воює. І це яскравий приклад ефективності нашої співпраці. Насправді зараз часом уже не стільки вони навчають нас, скільки вже тренуються й навчаються нашого бойового досвіду ведення бойових дій і дій у рамках гібридної війни в нас. Бо хто ще, крім нас, має такий досвід «спілкування» з росіянами?

У поточному році основні зусилля були концентровані при проведенні багатонаціональних навчань, вони будуть зосереджені на підвищенні бойової готовності підрозділів Збройних Сил України та на підвищенні рівня взаємосумісності наших військових підрозділів із підрозділами держав — членів НАТО. До слова, Україна беззастережно підтримує й вітає зусилля НАТО щодо посилення східного флангу Альянсу, захисту його країн-членів від ворожих зазіхань, зазіхань Російської Федерації.

У Мюнхені я ще раз поспілкувався з Президентом Литви Далею Грибаускайте, Президентом Польщі Анджеєм Дудою, інших країн, де розміщені й посилені ці підрозділи. І можу сказати, що оцінка цих дій є надзвичайно позитивна з боку країн, де посилюється східний фланг, бо коли в безпеці наші друзі, нам в Україні трохи спокійніше.

Якість же нашої підготовки, шановне товариство, прямо залежить від оснащення війська сучасним озброєнням, сучасною військовою технікою. Протягом минулого року для потреб Збройних Сил України поставлено близько двох з половиною тисяч зразків нового, модернізованого й відремонтованого озброєння та військової техніки. Ще близько п'ятнадцяти тисяч одиниць озброєння та військової техніки відремонтовано силами ремонтних бригад самих військових частин.

Цього року на розробку і закупівлю нових та модернізованих зразків озброєння та військової техніки передбачено виділити близько дев'яти мільярдів гривень. Україна ніколи цього не робила. І завдання вам, товаришу Міністр оборони, іншим керівникам силових структур — забезпечити надійний та ефективний контроль за використанням кожної копійки фінансового ресурсу, який у ці скрутні часи виділений державою. Оборонне замовлення більше ніж скромне у вимірі світових цін та у порівнянні з витратами агресора, але доволі відчутне для українського бюджету та для українських платників податків.

Ворог помітив позитивні зміни у Збройних Силах України. Інакше би він не подвоював і не потроював зусиль із внутрішньої дестабілізації. Фронт не по зубах, то ламають голову, що б зробити такого, аби вибухнуло в тилу. І не просто думають, а діють. Не самі, а за допомогою п'ятої колони. Днями СБУ викрила групу саме таких «колоністів». Різноманітні заходи з дестабілізації ситуації в Україні вони готували на пряме замовлення з Російської Федерації. Вони адміністрували сайти, вони збирали багатосоттисячні групи під назвами «Українська революція», «Третій Майдан». Адмініструвалося це все з Санкт-Петербурга і Москви.

Але це не єдина технологія, якою володіє Москва. Комусь вона напряму віддає накази, які виконуються за гроші чи навіть за ідею. Але хіба мало таких, кого вона використовує всліпу?! Кому насправді й наказувати не треба, самі все зроблять — або в силу політичної короткозорості, або внаслідок вузькопартійного егоїзму. Це ті, хто не знає жодних меж у внутрішньополітичній боротьбі, хто не вважає за гріх ані прийняти пас у зовнішнього ворога, ані подати пас йому.

У Москві, а дехто і в Києві, докладали зусиль, аби в роковини загибелі героїв Небесної сотні вчинити якомога більше провокацій. Вони шукали й шукають бодай краплю крові, яка б спричинила масові акції протесту. До речі, найголосніше третій Майдан віщували канал «Звезда» та інші російські ресурси.

ЦЬОГО РОКУ НА РОЗРОБКУ І ЗАКУПІВЛЮ НОВИХ ТА МОДЕРНІЗОВАНИХ ЗРАЗКІВ ОЗБРОЄННЯ ТА ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ ПЕРЕДБАЧЕНО ВИДІЛИТИ БЛИЗЬКО ДЕВ'ЯТИ МІЛЬЯРДІВ ГРИВЕНЬ

Безумовним пріоритетом у поточному році є відновлення надійної системи протиповітряної оборони, створення потужного ракетного щита України, нарощування бойового потенціалу авіації, артилерії, виробництво боєприпасів, розвиток систем телекомунікацій, автоматизованих систем управління військами і розвідки.

Я наказую продовжити і пришвидшити реформу продовольчого забезпечення. Я сам пройшов строкову службу, знаю, як колись годували в армії. Мені приємно сьогодні, що вже зараз не менше ніж 20% від військових частин мають перейти на нову систему харчування, яка передбачає 360 базових продуктів замість 60, як було досі. Завершити перехід по всій армії на нову систему не пізніше 2019 року!

Дати гідну відсіч будь-яким спробам країни-агресора можуть лише об'єднані в єдиний кулак сили безпеки і оборони. Рівень міжвідомчої взаємодії не повною мірою відповідає потребам часу. Якщо на стратегічному і оперативному рівні за попередні роки вдалося покращити ситуацію, то на тактичному рівні поки що, на жаль, є питання. Генеральний штаб вживає відповідних заходів для виправлення ситуації. Зокрема збільшено кількість і масштабність заходів підготовки Збройних Сил, до яких планується залучити органи управління та військові підрозділи інших військових формувань та правоохоронних органів. У першу чергу — частин Національної гвардії, Служби безпеки України, прикордонників. Налагодити ефективну взаємодію з підрозділами Державної служби з надзвичайних ситуацій. І їхня ефективність зараз була доведена під час кризи в Авдіївці, коли російський агресор хотів влаштувати там голодомор, відключивши й перебивши обстрілами постачання електроенергії, тепла, газу і води. Дуже сподівалися, що ми розпочнемо евакуацію. Навіть, щоб прискорити цей процес, почали обстріл із систем залпового вогню і великокаліберної артилерії цивільних кварталів, вбиваючи цивільних громадян. Ми не дозволили їм цього зробити щодо тиску на нас. Силами військовослужбовців, рятувальників, представників військово-цивільних адміністрацій Авдіївка була врятована.

Звертаю увагу керівництва Генштабу щодо ефективної взаємодії з органами військового управління. Зараз активно мають навчатися і представники державних адміністрацій відповідного рівня.

Також наголошую на необхідності в ході будівництва і відновлення доріг, яке заплановане на цей рік, обов'язково врахувати маршрути масових військових перевезень. Прошу Генштаб скоординувати це з керівництвом Кабінету Міністрів, забезпечити цільове виділення коштів на відновлення визначених Генеральним штабом залізничних ділянок та утримання існуючих. А також — на будівництво необхідної кількості нових аеродромних ділянок доріг. І, до речі, возити солдатів у теплушках далі неприпустимо, я думаю, ви розумієте, про що я кажу.

Але я хочу подякувати десяткам тисяч киян та тих, хто приїхав до столиці, які в ці дні взяли і беруть участь у скорботних заходах в пам'ять загиблих героїв і не реагують на жодні провокаційні антидержавні заклики. І тих, хто в ці дні мирно висловлює свій протест, бо за таке право стояв і боровся Майдан. Інтереси цих киян і цих українців я як Президент буду захищати.

Хотів би окремо висловити подяку і керівництву правоохоронних органів. Я хочу відзначити, що вони цього разу блискуче спрацювали. Ваш авторитет і фронтовий досвід, і нове навчання дають можливість нам бути впевненими у забезпеченні миру та спокою. Як військові сили забезпечують мир та спокій громадян на фронті, так і нова українська поліція робить це в тилу, забезпечуючи безпеку учасників масових заходів, захищаючи масові скупчення людей від ймовірних терористичних актів.

Було вилучено десятки стволів, гранат, кастетів, вибухпакетів та інших речей, з якими ці провокатори збиралися святкувати третю річницю загибелі героїв Небесної сотні.

Однією із найвагоміших складових гібридної війни є інформаційна агресія. Останнім часом Росія особливо щедро засіває наш інформаційний простір повідомленнями, суть яких зводиться до того, аби зняти з неї, Російської Федерації, відповідальність за агресію і призначити когось з України винними у продовженні війни. Ця цинічна брехня, на жаль, підхоплюється та тиражується частиною українських політиків. Причому на фронті дуже добре відомо, хто відповідає за агресію, хто першим відкриває вогонь, і немає питань, що вони роблять на нашій українській землі. А тут, всередині, політикани підривають нашу обороноздатність, бо б'ють по головному — по непереможному і патріотичному духові кожного українця і всіх українців як великої європейської нації. Що спусковий гачок війни, що ключі від миру зараз знаходяться не в Україні, а у Москві, в Кремлі.

Впевнений, що проведення вашого чотириденного оперативного збору дасть змогу вам усім разом ознайомитися зі здобутками воєнного мистецтва, вдосконалити практичні навички у виконанні обов'язків під час підготовки та ведення бойових дій. Не про все розкажеш у відкритому виступі, бо є воєнна таємниця, її ніхто не відміняв.

Не маю жодних сумнівів, що ваші високий професіоналізм, патріотизм, відданість та честь і надалі будуть запорукою успішного виконання поставлених завдань.

Ми і надалі продовжимо комбінувати військові зусилля з дипломатичними. І я не маю жодного сумніву — ми обов'язково переможемо. Бо в цій війні з нами правда, бо в цій війні з нами весь світ і в цій війні з нами Господь Бог.

Слава Збройним Силам України!

Слава Україні!

Славнозвісна «шістдесятчетвірка» і сьогодні в строю

Т-64 Є ЗРАЗКОМ

ДЛЯ СВІТОВОГО ТАНКОБУДУВАННЯ НАВІТЬ ЧЕРЕЗ 50 РОКІВ

ЦЕЙ ТАНК БУВ ПРИЙНЯТИЙ НА ОЗБРОЄННЯ У СІЧНІ 1967-го. ВІН Є ПЕВНИМ РЕКОРДСМЕНОМ ЗА ВСТАНОВЛЕНИМИ НА НЬОМУ НОВИНКАМИ. ВПЕРШЕ БУЛА ВИКОРИСТАНА КОМПОЗИТНА БРОНЯ, МЕХАНІЗМ ЗАРЯДЖАННЯ ТОЩО. КОНСТРУКЦІЯ Т-64 МІСТИЛА НАЙНОВІШІ РОЗРОБКИ ТОГО ЧАСУ, ЗАВДЯКИ ЧОМУ ТАНК З ВАГОЮ СЕРЕДНЬОГО ОТРИМАВ ВОГНЕВУ ПОТУЖНІСТЬ ВАЖКОГО. БАГАТО РОКІВ ЦЯ МАШИНА БУЛА ЗАСЕКРЕЧЕНОЮ

Танк типу Т-64 належить до сімейства основних бойових танків третього покоління, що серійно виготовлялися у СРСР з 1963 по 1987 рік. Наступна його модифікація Т-64А стала першим основним бойовим танком Радянського Союзу. За цей час було створено близько трьох десятків його різних модифікацій

Роботи над створенням нового танка розпочалися в Харкові 1951 року під керівництвом Олександра Морозова. Ще під час розробки постала проблема — до якої категорії танків його віднести. За ваговими і швидкісними параметрами його можна було б віднести до середніх танків, а за рівнем захищеності й озброєння — до важких. Тоді було прийнято рішення класифікувати Т-64 як «основний бойовий танк». Таку класифікацію застосували вперше у світовій практиці, і згодом вона стала загальноприйнятою. Конструкція Т-64 містила найновіші розробки того часу, завдяки чому танк з вагою середнього отримав вогневу потужність важкого. Тут вперше була використана композитна броня, стереоскопічний далекомір (на Т-64А) або лазерний квантовий далекомір (на Т-64Б), опозитний двохтактний багатопаливний двигун, бортові планетарні коробки передач, гладкоствольна гармата, здатна вести вогонь керованими реактивними снарядами (на Т-64Б). Вперше для гармати великого калібру, встановленій на танк традиційного компонування, був створений автомат заряджання, завдяки якому екіпаж зменшено до трьох осіб.

Через високу секретність Радянський Союз не постачав танки Т-64 на експорт. Насамперед танки Т-64 всіх модифікацій надходили на озброєння танкових підрозділів Радянської армії, що входили до Групи радянських військ у Німеччині. Цю броньовану новинку тоді ще називали танком прориву.

Відомий на заході журнал The Armor Journal за березень-квітень 1990 року писав: «Як тільки танк (Т-64. — Авт.) став відомий на Заході, він викликав крах програм розвитку протитанкового озброєння… Екіпажі танків НАТО мали б справу з новим зразком секретної зброї, оскільки Т-64 став сюрпризом, подібно до танка Т-34 у Другій світовій війні. Танкістам НАТО довелося б вести проти нього бій на гірших танках з сумним результатом. Випадок з Т-34 — це створення не тільки нового танка для Радянської армії, а й принципово нового танка. Вдруге це сталося з танком Т-64».

Танк Т-64 мав зварений корпус з кутом нахилу верхнього лобового листа у 68° і скошеними скуловими листами башти. Лобовий лист являв собою багатошарову броньовану перешкоду (броньова сталь, склопластик, броньова сталь), що забезпечує захист танка від усіх типів бронебійно-підкаліберних і кумулятивних снарядів і ПТКР, що перебували на озброєнні НАТО. Башта танка лита, з різко диференційованим багатошаровим бронюванням (броньова сталь, керамічні панелі, броньова сталь), її максимальна товщина становила 600 мм.

На танках Т-64 всіх модифікацій вперше у світі був встановлений автомат заряджання гармати. 28 снарядів розміщувалася в боєукладці, що оберталася, в L-подібних касетах, решта були горизонтально укладені в корпусі, в найбільш захищеній частині танка. Завдяки цій новинці екіпаж Т-64 здійснював до 8 пострілів за хвилину. Завдяки встановленню механізму заряджання можна було обійтися без заряджальника, що дозволяло зменшити габарити машини, а заощаджену масу перевести на посилення броньового захисту.

На танк Т-64 спочатку встановлювалася 115-мм гладкоствольна танкова гармата Д-68 з двоплощинним стабілізатором 2Е18, а починаючи з танка Т-64А — 125-мм гладкоствольна гармата типу Д-81. На його сучасні модифікації — Т-64Б і БМ «Булат» — 125-мм гладкоствольна гармата КБА-3 або 2А46М-1, а також 12,7-мм кулемет КТ-12,7, керовані ракети «Комбат» або 9М112.

Автономність, нагадаю, забезпечується запасом палива і його витратою на відтинок шляху. Для Т-64А запас палива становить 1270 л у внутрішніх баках і 370 л у зовнішніх додаткових бочках. Запасу палива у внутрішніх баках вистачає на 500–600 км без дозаправлення.

Т-64А має достатню питому потужність і вдалу конструкцію трака для подолання різних перешкод. Як показав досвід експлуатації Т-64А, на глиноземних ґрунтах його гусениці мають краще зчеплення, ніж гусениці, наприклад Т-72. Так, коли за бездоріжжя необхідно подолати крутий підйом, на якому пробуксовують гусениці Т-72, Т-64 повільно, але впевнено виповзає на верх. Це пояснюється конструкцією трака. У Т-72 траки в цих умовах забиваються багнюкою і ковзають по поверхні, у Т-64 в траках є по два отвори, в які болото вичавлюється, що підвищує зчеплення з ґрунтом.

Слід зазначити, що гусеничний рушій Т-64 розроблявся для європейського театру воєнних дій і його трак хороший саме на європейському ТВД (глинисті, торф'яні та чорноземні ґрунти). У гірській кам'янистій місцевості прохідність Т-64 нижча, ніж у Т-72, оскільки його трак має слабо розвинений малюнок ґрунтозачіпів. Крім того, значна кількість щілин у гусениці Т-64 і малий діаметр і ширина катків знижують його прохідність по піщаних грунтах, яка в Т-72 у таких умовах дуже висока.

Опорна прохідність за питомого тиску на ґрунт 0,83 кг/см² і кліренсу в 500 мм є досить високою — танк може рухатися на грунтах з низькою несучою здатністю навіть тоді, коли його днище лежить на поверхні ґрунту. Кути підйому і крену становлять 30 градусів. Т-64А завдяки щільному компонуванню і меншим габаритним розмірам має кращу габаритну прохідність у порівнянні з більшістю зарубіжних основних танків. Танк долає убрід водні перешкоди завглибшки 1,8 м без підготовки і 5 м — з попередньою підготовкою, ширина подоланого рову — 2,85 м, вертикальна стінка — 0,8 м.

Зараз на озброєнні української армії в основному покращені варіанти «шістдесятчетвірки» — Т-64БВ та БМ «Булат». Перший був модернізований у 1985 році. У 2005-му українська армія почала озброюватись бойовими машинами «Булат», а 2009-го прийняла на озброєння танк БМ «Оплот».

ГУСЕНИЧНИЙ РУШІЙ Т-64 РОЗРОБЛЯВСЯ ДЛЯ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ТЕАТРУ ВОЄННИХ ДІЙ, І ЙОГО ТРАК ХОРОШИЙ САМЕ НА ЄВРОПЕЙСЬКОМУ ТВД

«Оплот» — один із кращих танків у світі. Ця машина вигідно відрізняється характеристиками та ціною від багатьох відомих танків передових армій і явно випереджає, наприклад, російський Т-90. Проте вартість «Оплота» дорівнює модернізації десяти Т-64 до варіанту «Булат».

Танк БМ «Булат» відрізняється від своїх попередників за такими основними характеристиками, як вогнева міць, захист і потужність. За своїми параметрами до українського «Булата» наближається російський Т-90.

На перший погляд, технічні характеристики БМ «Булат» і нижньотагільського танка практично не відрізняються. Але, як кажуть, диявол криється в деталях.

На «Булаті» встановлено новий навісний динамічний захист, що значно підвищує живучість машини у бою. БМ «Булат» коштує в три рази менше, ніж вартість виробництва одного Т-90А, і являє собою глибоко модернізований Т-64БВ, що поєднує нові розробки та запозичення від «Оплота». Танк передбачає можливість встановлення більш потужного двигуна 6ТД-2, що не має аналогів у світі, потужністю 1200 к. с., панорамного прицілу, тепловізора та сучасних комплексів пасивного і активного захисту української розробки. Механізм заряджання танка БМ «Булат» вміщує в себе 28 пострілів, а місткість автомата заряджання танка Т-90 складається всього з 22 пострілів. У бою це може бути суттєвою перевагою. Сам механізм заряджання українського танка при правильному регулюванні є надійним, як автомат Калашникова.

Насамкінець зазначу, що конструктори машини заклали в неї такі технічні характеристики, такий запас на модернізацію, що Т-64 ще не один десяток років буде вважатися зразком для світового танкобудування.

Підготував Сергій ВОРОНКОВ

МОБІЛЬНІ ФОРТЕЦІ

У ВЕЛИКОМУ ПЕРЕЛІКУ ЗРАЗКІВ ОЗБРОЄННЯ ТА ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ, ЯКІ ОСТАННІМИ РОКАМИ ТЕСТУВАЛИ НА «ПРОФПРИДАТНІСТЬ» ФАХІВЦІ ДЕРЖАВНОГО НАУКОВО-ВИПРОБУВАЛЬНОГО ЦЕНТРУ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ (ДНВЦ ЗСУ), ЗНАЧНЕ МІСЦЕ ПОСІДАЮТЬ СПЕЦІАЛІЗОВАНІ БРОНЕАВТОМОБІЛІ ВІТЧИЗНЯНОГО ВИРОБНИЦТВА

Бронеавтомобіль «Тритон-01»

Досвід локальних збройних конфліктів останніх десятиліть підтверджує велику потребу в забезпеченні військ мобільними та водночас захищеними транспортними засобами. Ідеться про спеціалізовані броньовані автомобілі

Зазвичай вони виконують завдання щодо перевезення особового складу, вогневої підтримки дій тактичних спеціальних, розвідувальних та мобільних груп, які перебувають у відриві від основних сил, а також виконують спеціальні, розвідувальні й пошуково-рятувальні завдання. Багато про їхні характеристики, переваги та вади можуть розповісти фахівці ДНВЦ ЗСУ, бо саме перед тим, як ті автомобілі надійдуть у війська, вони їх всебічно випробовують.

— Починаючи з 2015 року, представники ДНВЦ ЗСУ в складі комісій та випробувальних бригад регулярно проводять оцінювання бойових, технічних та експлуатаційних характеристик військової техніки, котру постачають або приймають на озброєння Збройних Сил України, — розповів керівник центру полковник Володимир Башинський. — Щоб забезпечити потреби ЗС України, наші фахівці здійснили випробування таких спеціалізованих броньованих автомобілів: «Дозор-Б», «Козак-001», «Козак-2», «Козак-3», Renault Sherpa Light Scout, КрАЗ Shrek, КрАЗ Feona тощо.

Залежно від завдань та призначення бронеавтомобілів базою для їх створення стають шасі автомобілів підвищеної прохідності із колісною формулою 4х4, з вантажопідйомністю до 4 т і вантажних автомобілів підвищеної прохідності з колісними формулами 4х4, 6х6, із вантажопідйомністю до 20 т і 8х8 та 10х10, із вантажопідйомністю до 100 т.

Відповідно до конструктивних особливостей, які визначаються масо-габаритними та вантажними можливостями, розрізняють три типові групи сучасних зразків спеціалізованих броньованих автомобілів: легкі, середні й важкі. Перші два типи платформ пристосовані для перевезення десанту. Їх оснащено переважно автоматичною трансмісією, незалежною підвіскою, що забезпечує їм високу прохідність в умовах бездоріжжя. Максимальна швидкість легких і середніх броньованих автомобілів перебуває у межах 90–130 км/год, тоді як важкі можуть розвивати швидкість тільки до 90 км/год. На легкі платформи зазвичай монтують стрілецьку зброю різного калібру, протитанкові керовані ракетні комплекси, зенітно-ракетні комплекси та інше обладнання. До цього типу бронеавтомобілів належать українські «Дозор-Б», «Тритон-01», «Когуар» та інші. На середні платформи (усі модифікації «Козака», КрАЗ Shrek та КрАЗ Feona, «Варта») уже можуть установлювати різноманітні артилерійські та інші системи озброєння. Важкі платформи (КрАЗ Т17.0ЕХ) призначені переважно для монтажу комплексів озброєння та виконання логістичних завдань.

СУЧАСНИЙ БРОНЕАВТОМОБІЛЬ ПОВИНЕН МАТИ ВИСОКУ ПРОХІДНІСТЬ І ТЯГОВО-ШВИДКІСНІ ВЛАСТИВОСТІ, ДОСТАТНЮ АВТОНОМНІСТЬ, НАДІЙНУ БАЛІСТИЧНУ СТІЙКІСТЬ ТА ПРОТИМІННИЙ ЗАХИСТ, А ТАКОЖ — ЕФЕКТИВНІ ЗАСОБИ УРАЖЕННЯ ПРОТИВНИКА

За словами помічника провідного інженера, випробувача відділу з оцінювання експлуатаційних характеристик озброєння та військової техніки ДНВЦ ЗСУ майора Володимира Боярова, технічні завдання для виробників броньованих автомобілів для забезпечення потреб Збройних Сил формують відповідно до Національного стандарту України, з урахуванням вимог чинних нормативно-технічних документів і досвіду здійснення антитерористичної операції на Донбасі. Якщо сказати простіше, то залежно від призначення сучасний бронеавтомобіль, який має підсилити наше військо, повинен мати високі тягово-швидкісні властивості та прохідність, достатню автономність під час застосування, необхідне спеціальне устаткування й ефективні засоби ураження противника, і головне — забезпечувати надійний захист від куль та мінно-вибухових пристроїв екіпажу, десанту, озброєння та майна, котре перевозять, його основних вузлів та агрегатів.

Для здійснення випробувань (державних або визначальних відомчих) науковці розробляють спеціальні методики оцінювання технічних, експлуатаційних та інших характеристик визначеного зразка військової техніки. Ці методики забезпечують виконання Програми випробувань. Випробування здійснюють протягом кількох етапів. Спочатку відбуваються ті етапи, які виключають можливість пошкодження та руйнування дослідного зразка.

Безумовно, найінформативніший результат дають державні випробування, що проводяться для прийняття зразка військової техніки на озброєння. І це не дивно, адже їх здійснюють за розширеною програмою, і вони тривають протягом довгого часу. Торік такі випробування впродовж п'яти місяців проходив спеціалізований броньований автомобіль «Козак-2» виробництва НВО «Практика». За час випробувань бронеавтомобіль пройшов близько 10 000 км як дорогами загального користування, так і бездоріжжям. Створений на повнопривідному шасі Iveco Cargo, завдяки високому кліренсу автомобіль упевнено долав важкопрохідні ділянки місцевості: круті підйоми-спуски, глибокий пісок і сніг, водні перешкоди. До речі, цей бронеавтомобіль зміг подолати більше 1000 км на одній заправці. Укомплектований потужним, 280 к. с., з об'ємом 5,9 л італійським турбодизельним двигуном Iveco Tector, «Козак-2» може розвивати швидкість до 70 км/год по горбистій місцевості, на шосе — до 100 км/год. Середні витрати пального — 23 л на 100 км пробігу дорогами загального користування. Перевагою автомобіля «Козак-2» також вважають його надійну балістичну стійкість і протимінний захист, який забезпечує особлива конструкція днища, що має V-подібну форму. Наприклад, унаслідок підриву під днищем бронеавтомобіля 6 кг заряду в тротиловому еквіваленті датчики, розташовані на манекені, розміщеному всередині автомобіля, не зафіксували критичних перенавантажень. Також бронеавтомобіль обладнано бронебаштою з 12,7 мм кулеметом. Передбачено й можливість ведення вогню з ручної автоматичної зброї через бійниці бронемашини.

Майор Володимир Бояров вважає, що під час випробувань військової техніки, яка невдовзі має підсилити наші підрозділи на Сході країни, не може бути дрібниць. Адже прискіпливість у оцінюванні експлуатаційних характеристик автомобіля на випробувальних полігонах у реальних бойових умовах стане запорукою його надійності. Він пригадує, що під час випробувань експериментально було доведено доцільність оснащення коліс бронеавтомобіля системою автоматичного регулювання тиску повітря в шинах та їх підкачування. Крім того, підтверджено ефективність обов'язкового встановлення на його колісні диски спеціальних пластикових докаток (до цього вони були лише додатковою опцією), які дають змогу бронеавтомобілю зберігати рухливість за умови пошкодження шин. До речі, на випробуванні з їхньою допомогою бронеавтомобіль подолав на повністю спущених шинах відстань у 10 км. А на війні це може врятувати не одне життя.

Андрій ЛИСЕНКО

За словами провідного інженера-випробувача відділу комплексних оцінок сертифікації та випробувань озброєння та військової техніки ДНВЦ ЗСУ майора Антона Козира, відповідно до Національного стандарту України, залежно від стійкості броні до впливу засобів ураження, розрізняють сім класів (з урахуванням класу 1-А) захисту спеціалізованих броньованих автомобілів. Максимальний з них — шостий. Він повинен забезпечувати захист від гвинтівкового боєприпасу калібру 7,62 мм із бронебійною кулею з дистанції 10 метрів. Саме так у спеціальній лабораторії перевірялась балістична стійкість броні спеціалізованого броньованого автомобіля «Козак-2».

Також при проектуванні сучасних броньованих автомобілів підвищення їх протимінного захисту досягається:

зміною направлення ударної хвилі вибуху, завдяки особливій конструкції днища, що має V-подібну форму;

зміцненням конструкції днища, з урахуванням його можливих деформацій та руйнувань,

встановленням всередині бронеавтомобіля додаткових захисних оболонок та «протимінних» сидінь.

Подолання бронеавтомобілем «Козак-2» штучного броду глибиною 0,85 м

«ЗБИТТЯ МАЛАЙЗІЙСЬКОГО ЛІТАКА, ОБСТРІЛИ АВДІЇВКИ... — ЗЛОЧИНИ ПРОТИ ЛЮДЯНОСТІ»

ЦІ ТА БАГАТО ІНШИХ ЗЛОЧИНІВ, СКОЄНИХ НА ДОНБАСІ ПРОРОСІЙСЬКИМИ ТЕРОРИСТАМИ, НЕ МАЮТЬ СТРОКУ ДАВНОСТІ

Наслідки обстрілу Краматорська з РСЗВ «Смерч» 10 лютого 2015 року

Коли ми дізнаємося про чергові воєнні злочини російських убивць у погонах та інших терористів на окупованих українських територіях, нам стає абсолютно байдуже, називається цей конфлікт антитерористичною операцією чи війною — результат один: загиблі й скалічені люди, поламані долі та зруйновані українські міста. Втім міжнародне гуманітарне право, або, як його ще називають, право війни, чітко класифікує певні злочинні дії, які мають цілком конкретні наслідки. Вже сьогодні Путіну багато хто пророкує долю Караджича. Про можливості застосування міжнародно-правової системи до російсько-українського конфлікту та притягнення до кримінальної відповідальності воєнних злочинців кореспонденту «Народної армії» розповів Антон Кориневич, кандидат юридичних наук, доцент, член Міжвідомчої комісії з імплементації в Україні міжнародного гуманітарного права

— Пане Антоне, ескалація конфлікту бойовиками в районі Авдіївки призвела до нових жертв війни серед мирного населення. Як це можна оцінити з позицій міжнародного права?

— Очевидно, йдеться про цілеспрямоване застосування бойовиками зброї невибіркової дії (реактивних систем залпового вогню, великокаліберної артилерії) по місцях проживання та скупчення цивільного населення. Це заборонені засоби і методи ведення війни, тобто воєнні злочини. Водночас, зважаючи на широкомасштабний і систематичний характер таких нападів, їх можна кваліфікувати і як злочини проти людяності. Особливо серйозними злочинами вважаються обстріли об'єктів, необхідних для виживання цивільного населення: електромереж, систем водопостачання тощо.

У зв'язку з цим 7 лютого поточного року Верховна Рада України ухвалила постанову із зверненням до парламентів іноземних держав і міжнародних організацій щодо засудження ескалації збройної агресії Російської Федерації проти України. Генеральній прокуратурі України доручили надіслати до Міжнародного кримінального суду матеріали і документи, які свідчать про порушення міжнародного гуманітарного права.

— Хто має відповідати за злочини: конкретні люди чи держава?

— Згадаємо Нюрнберзький процес: «Міжнародні злочини коять конкретні фізичні особи, а не абстрактні утворення держави». Тобто за злочини проти людяності, геноцид, воєнні злочини відповідають індивіди. Так, в Камбоджі зараз судять людей, яким 90 років, за те, що вони скоїли у 1975-му.

Міжнародний Суд ООН в Гаазі вирішує спори між державами, а міжнародні злочини підпадають під юрисдикцію міжнародних кримінальних судів і трибуналів. Так, у Гаазі також діє Міжнародний кримінальний суд, який уповноважений притягати до індивідуальної кримінальної відповідальності фізичних осіб за скоєння найтяжчих злочинів проти міжнародного права.

Традиційно пожиттєві вироки або найбільші строки даються саме за геноцид. Наприклад, Радован Караджич, лідер боснійських сербів у липні 2016 року отримав 40 років позбавлення волі за організацію геноциду в Сребрениці.

Будь-яке вбивство, зґвалтування, катування, аби вважатися геноцидом, має бути спрямоване проти національної, етнічної, расової або релігійної групи. І на цьому — крапка. На Донбасі, очевидно, немає наміру знищити повністю або частково одну з цих груп. І коли в російській пресі читаємо про геноцид «русскоговорящих», ми на це не реагуємо, бо це абсурдно. Такі заяви спрямовані на людей, які не розуміються на цій тематиці.

— Часто використовується поняття «злочини проти людяності»…

— Це систематичні або широкомасштабні напади на цивільне населення на значній території. І є певна ієрархія злочинців, які віддають відповідні накази. Ці злочини вчиняються в межах політики певної держави чи організації. Дивним чином це поняття не закріплене у Кримінальному кодексі України. Хоча саме за цією категорією Міжнародний кримінальний суд вивчає зараз справу Євромайдану.

— Давайте поговоримо про воєнні злочини на Сході країни.

— Найбільш резонансними з позицій міжнародного права на Донбасі є злочини проти людяності та/або воєнні злочини.

Передусім це збиття літака рейсу MH17 «Малайзійських авіаліній» 17 липня 2014 року. Це може бути кваліфіковано і як злочин проти людяності, і як воєнний злочин.

Наступним я би виділив обстріл мікрорайону «Східний» Маріуполя 24 січня 2015 року. Загинуло 30 людей, поранено — 128, серед загиблих і поранених були діти.

Ще один приклад — обстріл рейсового автобуса під Волновахою 13 січня 2015-го, коли загинуло 12 осіб, поранено — 16.

Черговим епізодом з низки воєнних злочинів може вважатися обстріл з РСЗВ «Смерч» Краматорська 10 лютого 2015 року, коли терористи хотіли нібито вдарити по військових, а влучили у приватний сектор. Тоді 17 осіб загинуло, 64 було поранено. І, звичайно, останні події в Авдіївці. І це лише найбільш резонансні випадки.

До воєнних злочинів належать і «паради» військово-полонених у Донецьку, які прирівнюються до катування.

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ ДОРУЧИЛА ПЕРЕДАТИ МАТЕРІАЛИ ПРО ВОЄННІ ЗЛОЧИНИ ДО МІЖНАРОДНОГО КРИМІНАЛЬНОГО СУДУ В ГААЗІ

Також у Кримінальному кодексі України є поняття «злочин агресії». За статтею 437 «Планування, підготовка, розв'язування і ведення агресивної війни» переважно судили впійманих на Донбасі російських військовослужбовців. Це справи спецпризначенців Єрофеєва, Александрова, майора Старкова та інших.

Окрім того, мають місце систематичні випадки незаконного позбавлення волі або викрадення людини, злочини, вчинені проти сексуальної або статевої свободи особи, а також позасудові страти. Серед них — убивство терористом «Моторолою» українського військовослужбовця Ігоря Брановицького 21 січня 2015 року.

— Хто має притягувати до відповідальності осіб, які вчинили такі злочини?

— Усе, що вчиняється на Донбасі та у Криму, першочергово має розслідуватися Україною. Проте ККУ досі не містить визначення злочинів проти людяності. А стаття 438 «Порушення законів та звичаїв війни» — дуже загальна і не містить переліку воєнних злочинів.

Можливе й створення спеціальних кримінальних трибуналів, введення у систему судових органів України іноземних експертів у межах транзитивного правосуддя та використання Міжнародного кримінального суду.

Варто також пам'ятати, що амністію та помилування не можна застосовувати за злочини проти людяності, воєнні злочини, катування, злочини проти статевої або сексуальної свободи. Міжнародне право безкомпромісне щодо цього.

І найголовніше. Міжнародне право цікавлять не лише конкретні виконавці, але й організатори та всі співучасники злочину. І насамперед ті, кого називають top of the tree — ті, хто на верхівці, хто віддавав наказ. Караджич, як і Мілошевич, особисто нікого не вбивали, але створили злочинну схему, яка дозволила такі дії. Таким чином можна дістатися до найвищих посадових осіб нинішньої Росії. І це дуже важливо.

Бесіду вів Руслан СЕМЕНЮК

ЗЛОЧИНЦІ ПРИКРИВАЮТЬСЯ… УКРАЇНСЬКИМИ ПРАПОРАМИ

Контррозвідники Служби безпеки України заарештували мешканця Авдіївки, який збирав та передавав бойовикам інформацію про дислокацію українських підрозділів із зазначенням на топографічних картах місць розташування командних і опорних пунктів.

За затриманням спостерігав журналіст Андрій Цаплієнко, який розповів про це у Facebook.

«Агент і корегувальник бойовиків у Авдіївці. Працював давно і впевнено. Ще вчора ввечері наводив «арту» на місто, — написав Цаплієнко. — Щойно на наших очах його взяли контррозвідники СБУ. Я був в шоці, побачивши прапор України у нього на стіні».

Сам корегувальник назвав прапор «подарунком українських військових». Тих самих, на яких він наводив вогонь. Співробітник СБУ відреагував на це так: «Вони всі так вивішують. Маскуються. Не більше того».

Ще двох спільників терористів оперативники затримали в Ясинуватському та Бахмутському районах Донеччини.

Злочинцям загрожує позбавлення волі на строк від восьми до п'ятнадцяти років.

«ЗА ДРУГИ СВОЯ!»

МІЛЬЙОНИ УКРАЇНЦІВ-ПАРАФІЯН МОЛЯТЬСЯ ЗА НАШИХ ВОЇНІВ, ДОПОМАГАЮТЬ ПЕРЕДОВІЙ ТА ВШАНОВУЮТЬ ЗАГИБЛИХ БІЙЦІВ АТО

Анексія Криму, а згодом і розпалене вогнище кривавого протистояння на Донбасі спонукали багатьох людей до посиленої молитви. Серця матерів, дружин, усіх рідних тих, що пішли на фронт, перетворилися на одне-єдине тривожне, благальне, оповите невимовною надією серце. У Бишівському благочинні (УПЦ), що на Макарівщині, у зв'язку з війною на Сході України благочинний архімандрит Філарет (Єгоров) вирішив служити літургії щодня. Чернець править служби й по сьогодні. І робить це вірно та саможертовно — і при здоров'ї, і коли нездужає. Парафіяни, які його дуже люблять, просять, щоб він поберігся, а священик завжди відповідає їм так: «Яким чином, якщо не молитвою, ми можемо допомагати нашим воїнам найбільше?» Тому там звучить живе прохання до Господа Бога «про Богохраниму країну нашу, владу та військо її…»

Годі дивуватися, що православна парафія стала волонтерським осередком. Віряни (серед них не тільки жителі навколишніх сіл, а й Києва та інших міст) закупили чимало продуктів, бронежилетів, військових форм і ліків для українських солдатів на передовій. Зокрема, на нещодавнє загострення ситуації в Авдіївці тут відреагували дуже швидко. Вже за лічені дні до понівеченого обстрілами містечка, яке залишилось без світла й тепла, з Макарівщини вирушила вантажівка з найнеобхіднішим: електрогенераторами, теплим одягом, необхідним посудом, свічками тощо. Збирали всім людом за підтримки керівництва району.

А почалося парафіяльне волонтерство ще із Чонгара. Саме туди з благословення отця Філарета та з ініціативи Олександра Чиковані, церковнослужителя храму Преподобної Параскеви Сербської в селі Лишня, було відправлено першу гуманітарну допомогу українським десантникам. На той час вони прикривали один із найнебезпечніших напрямків, де передбачали ворожий наступ. Коли Олександр повернувся й розповів про недостатнє забезпечення наших військових, то в багатьох защеміло серце. Конче були потрібні бронежилети, каски, одностроі, амуніція. Де їх шукати, ніхто не знав, але Чиковані не здавався: «Мене примусили тікати з рідної Грузії, а тепер хочуть, щоб я покинув Україну? Не буде цього!» Попри те, що його бізнес був пов'язаний із Кримом і суттєво знизив оберти, підприємець надав кошти на допомогу.

Коли спалахнув Донбас, віряни закупили 22 бронежилети. У травні 2014 року це була справжня рідкість. Їх освятили біля храму й відвезли в Білу Церкву. Саме звідти тоді відправляли на Донбас мобілізованих хлопців із Макарівщини та інших районів Київської області. Із земляками в благочинні було встановлено постійний зв'язок. Допомагали їм, чим могли. Отець Філарет як голова благодійної комісії райради не раз із високої трибуни зачитував довгі списки речей, які потрібні бійцям АТО. На Схід вирушали автомобілі з гуманітарним вантажем, посилками, передачами… Своєю чергою в храм надходило чимало відгуків із передової. Слова вдячності надихали на нову роботу.

Архімандрит Філарет

На жаль, згодом її додалося. Макарівщина з болем зустріла перших загиблих воїнів. Разом із керівництвом району отець Філарет об'їздив кожну сім'ю. Збирали кошти для вдів та літніх батьків. І сьогодні під час богослужінь звучать імена атовців, «убієнних воїнів» Олексія, Олександра, Ігоря, Анатолія, Олександра, Ростислава, Сергія, Віталія… Батюшка добре знає історію кожного загиблого та пам'ятає, де мешкають їхні рідні.

Ім'я прапорщика Олексія Потапенка прозвучало на всю Україну. Транспортний літак, де він був борт-механіком, підбили над Слов'янськом. Аби машина не впала на житлові квартали, льотчики спілотували її за межі міста, пожертвувавши своїми життями. Макарівця Олексія Потапенка посмертно нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня, а вулицю, де нині живуть його батьки, перейменовано ім'ям героя.

Архімандрит Філарет зустрічав загиблого комбата «Київської Русі» Олександра Гуменюка, легендарного «Батю». Згодом — Руслана Присяжнюка з Пашківки, десантника, який боронив донецький аеропорт. Його дружина, парафіянка, спантеличена прибігла в храм: «Чоловік Руслан не відповідає на телефонні дзвінки!» Згодом повідомили, що він зник безвісти. Батюшка молився та разом із парафіянами взявся розвідати про долю земляка. Невдовзі його тіло впізнали. Загиблого доставили в село бойові побратими на чолі з командиром роти Олегом Панасюком. «Кіборги» молилися разом із парафіянами протягом усього богослуження. За спільною трапезою вони схвильовано розповіли про загибель свого товариша. На запитання священика, чим можна допомогти їм, солдатам, командир «кіборгів» відповів: «Просто добрим словом, батюшко. Дзвоніть нам». Згодом на сільському кладовищі постав пам'ятник Русланові Присяжнюку, на якому його мати зробила надпис «За други своя!»

ДЛЯ ПОРАНЕНИХ ВАЖЛИВО БАЧИТИ У СВЯЩЕНИКОВІ ПЕРЕДУСІМ НЕ ДУХОВНУ ОСОБУ, ЯКА ВИКОНУЄ СВІЙ ОБОВ'ЯЗОК, А ПРОСТО ЛЮДИНУ

У Лишні працює гаряча лінія. На дзвінки відповідають не тільки отець Філарет, а й матушки Оксана, Тетяна, Валентина, Марія. Пам'ятаю, як і сам не раз звертався по молитовну підтримку, коли був в АТО. Батюшка влаштовував мені «пряму лінію», і я слухав духовні канти, виконувані під час літургії, він часто розпитував про ситуацію на фронті. Мені випала честь навіть звернутися до місцевої школи під час свята першого дзвоника.

Однак найбільше запам'ятався випадок, що стався в батальйоні «Айдар». Там військових Збройних Сил відверто недолюблювали, і я одразу це відчув. Зустріли без звань та чинів: «Чому в тебе позивний «Монах»? Я відповів хлопцям, що маю за духовного наставника монаха. Вони одразу ж попросили зателефонувати йому: «Побачимо!» Батюшка взяв слухавку майже одразу. Айдарівці увімкнули голосовий режим і почали ставити йому питання. Згодом почалось неймовірне. Хлопці не на жарт змагалися за мобільник, аби тільки вилити священикові душу. Слухавка повернулась до мене нескоро…

Отець Філарет разом із парафіянами — часті гості в Київському та Ірпінському госпіталях, а також у Макарівській районній лікарні. Спілкується, допомагає ліками, сповідує, причащає поранених. Не стомлюється повторювати, що для хворих важливо бачити у священикові передусім не духовну особу, яка виконує свій обов'язок, а просто людину. Про це, зокрема, часто нагадував у своїх проповідях митрополит Антоній Сурозький, який служив у лоні Православної церкви у Великобританії та чимало зробив для становлення православ'я в Європі.

Якось отцю Філарету випало молитися за пораненого атовця, який пролежав у комі понад 40 діб. Руслан (у хрещенні Павло) був родом із Львівщини. Його політравму характеризували, як несумісну із життям. Однак, на подив усіх медиків, хлопець прийшов до тями. Мати заголосила: «Синку, милий мій, що ж вони з тобою зробили!» А він тихо відповів: «Мамо, вони самі — жертви…» Батюшка часто згадує цей випадок на конференціях та в міжнародних поїздках.

Доброволець Сергій Дмитруха з Яблунівки, який дістав важке поранення в живіт під Савур-Могилою й вижив тільки через те, що нічого до того не їв, повернувся після поранення. А вдома — нема зайвої копійки. Дружина безробітна. Троє дітей… Побігали, щоб отримати документи й належні виплати, але їм пояснили, що доведеться почекати. У Сергія урвався терпець: «Як же так, повернувся з війни, і… нікому не потрібен?» У церкві села Лишня він емоційно розповідав про пекло, у якому довелось йому побувати. Отець Філарет як завжди слухав, не перебиваючи. Потім збирали кошти, а невдовзі вся сім'я атовця вирушила в санаторій. А ще пізніше діти добровольця з'їздили в Італію, де їх гостинно прийняла православна парафія в Мілані (батюшка давно підтримує дружні стосунки із цією духовною громадою). На День незалежності сім'я Сергія Дмитрухи прийшла в храм у вишиванках. І схожих історій є чимало.

Руслан ТКАЧУК

ФОЛЬКЛОРНИЙ УКЛІН АТОВЦЯМ

Парафіяльний хор с. Лишня «Сік землі» виступає перед медиками Центральної лікарні Макарівського району

Нещодавно парафіяльний хор села Лишня «Сік землі» дав концерт на честь бійців АТО у Макарівській центральній районній лікарні. У залі медзакладу не було де яблуку впасти. Хористи виконували народні українські та лемківські пісні, духовні канти. Поетеса Паша Гран прочитала вірш-реквієм, присвячений загиблому в АТО військовослужбовцю. Атмосфера була невимушеною, майже по-родинному теплою. Публіка — персонал лікарні та студентки місцевого медичного коледжу — аж дві години зачаровано слухали самодіяльних артистів. Деякі з присутніх не могли стримати сльози. Архімандрит Філарет наприкінці закликав до молитви за загиблих українських воїнів та подарував усім Богородичні ікони з молитвою за мир в Україні. Окрім цього, у пологове відділення лікарям передали допомогу, а всьому колективу — смаколики. А ще відбулася розмова з головним лікарем, військовим хірургом та атовцем Олександром Резніковим. Він радо вітав священнослужителя: «Батюшко, ми рятуємо людям життя, а ви — їхні душі!»

У Михайла не вистачало 10 сантиметрів ключиці, проте зараз він навіть може підтягуватися на турнику

ПОРАНЕНОМУ БІЙЦЮ АТО МЕДИКИ НАРОСТИЛИ КІСТКУ

ЦЕ ВДАЛОСЯ ЗАВДЯКИ ТЕХНОЛОГІЯМ КЛІТИННОЇ РЕГЕНЕРАЦІЇ, ЯКУ ЗАСТОСОВУЮТЬ ВЖЕ ТАКОЖ ВІТЧИЗНЯНІ ЛІКАРІ

У сучасних збройних конфліктах приблизно половина бойових поранень припадає на ураження кінцівок унаслідок вибухів мін та артилерійських снарядів і влучення куль. Інколи травми супроводжуються складними дефектами кісток. Зазвичай традиційна медицина в таких випадках застосовує ампутацію або протезування. Та українські медики знайшли альтернативний метод лікування

21-річний Михайло дістав поранення в бою під селищем Піски. Здійснюючи розвідку поблизу ДАПу, боєць разом із кількома бойовими побратимами потрапив у засідку. Ворог відкрив вогонь із кулемета по автомобілю, у якому їхали хлопці. Воїнам удалося відбитись, але ворожа куля все-таки знайшла свою ціль.

Першу допомогу Михайлові надали в аеропорту, потім його транспортували в Піски, Покровськ (колишній Красноармійськ), а згодом направили на лікування в Дніпро. Стан був украй важким: поранення стегна й надпліччя. У ключиці Михайла не вистачало фрагмента — до 10 см кістки. Лікарі лише розводили руками, прогнози були невтішні. Про жодні рухи рукою надалі не йшлося. І хоча традиційна медицина не мала, що запропонувати хлопцеві, він дістав шанс на повноцінне життя завдяки новітнім медичним технологіям.

Бойові побратими Михайла дізналися про інноваційний соціальний проект «Біотех — реабілітація поранених» і порадили йому звернутися по допомогу до лікарів медичного центру Ilaya, яким керує Олексій Шершньов. Фахівці центру навчилися відновлювати пошкоджені кінцівки, застосовуючи новітні клітинні технології. Вони й узялися за атовця. Уже через півтора місяця після основного етапу лікування в Михайла спостерігали активне відновлення кісткової тканини, — це чітко продемонстрував рентген. Нині боєць, який, за прогнозами лікарів, не зміг би тримати в руці чашку, активно займається спортом і навіть повернувся на службу в район АТО.

У проекті «Біотех — реабілітація поранених» уже взяли участь понад 70 бійців. Більшість із них, як і Михайло, успішно завершили лікування. Дехто ще перебуває на фінальних етапах і впевнено прямує до цілковитого одужання. Тільки за 2016 рік до проекту долучилося 25 важкопоранених бійців.

— Місяць тому до нас звернувся молодий важкопоранений чоловік, — розповідає керівник центру волонтерів «Народний проект» Максим Рябоконь. — Два роки його лікували в державних медичних закладах, але пошкоджена кістка так і не зрослася. А «Біотех» дає йому можливість відновитися. Днями його вперше прооперували. Шанси на повне одужання досить високі.

Усі бійці, які пройшли повний курс лікування, повернулися до повноцінного життя. Ефективність лікування, за словами лікарів і волонтерів, наразі становить 100 відсотків.

— Ми не приховуємо наші невдачі, не замовчуємо якісь «але», — коментує Максим Рябоконь. — Ми реально оцінюємо власні можливості й не обіцяємо поставити на ноги всіх поранених. Проте значній частині бійців із важкими травмами ми справді можемо допомогти.

НИНІ МИХАЙЛО, ЯКИЙ НЕ МІГ ТРИМАТИ В РУЦІ ЧАШКУ, АКТИВНО ЗАЙМАЄТЬСЯ СПОРТОМ І НАВІТЬ ПОВЕРНУВСЯ НА СЛУЖБУ В РАЙОН АТО

За словами генерального директора медичної компанії Ilaya Олексія Шершньова, багатьом пораненим завдяки лікуванню за допомогою клітинних технологій удалось уникнути інвалідності або навіть ампутації через нефункціональність кінцівки.

Лікування в рамках проекту має кілька етапів: спочатку лікарі здійснюють забір клітин пацієнта, а через кілька тижнів підготовки клітинно-тканинного матеріалу в біолабораторії виконують основну операцію. Залежно від складності випадку може бути призначено додаткові операції.

А тепер про вартість таких операцій. Клітинна регенерація — дорогий процес. Середня вартість лікування одного бійця становить від 300 до 400 тис. грн. Медичний центр не має змоги самостійно покривати всі витрати на лікування, хоча й надає знижку до 50% від вартості лікування. На допомогу прийшли волонтери, які ініціювали збір коштів на платформі Всеукраїнського центру волонтерів. Із першого дня й по сьогодні проект функціонує за рахунок народних пожертв. У деяких випадках фінансувати лікування бійців допомагають окремі спонсори.

— Платформа для збирання коштів — унікальна розробка нашого колективу. Це зручна й цілковито прозора автоматична система обліку та звітності, — розповідає керівник центру волонтерів «Народний проект» Максим Рябоконь. — Людина заходить на сайт, вивчає проект, читає новини й історії бійців. Тут же є посилання, щоб переказати кошти. Тільки-но людина зробила внесок, як він відображається у звіті за проектом. Це дає змогу оперативно, у режимі реального часу, контролювати всі надходження й видатки. Жодних прихованих транзакцій, жодних сторонніх рахунків або приватних карток — лише окремі єдині рахунки проектів і прозора звітність. Певно, саме завдяки такій системі й довірі людей на реабілітацію поранених нам удалося зібрати вже понад 20 млн грн.

Владислав ДЕМ'ЯНЕНКО

У РАЙОН АТО НЕЗАБАРОМ ВИРУШИТЬ НОВИЙ «КРОВОМОБІЛЬ»

Цей унікальний транспортний засіб оперативно доставлятиме донорську кров та її компоненти в район АТО для надання невідкладної медичної догоспітальної допомоги важкопораненим бійцям. Автомобіль оснащено спеціальним обладнанням, що дає змогу перевозити кров та її компоненти з дотриманням спеціального режиму транспортування. Бо якщо температурний режим буде порушено, кров миттєво стане не придатною для переливання.

За словами волонтерів «Народного проекту», подібний спеціально оснащений автомобіль уже діяв у районі АТО з 2014 року. Завдяки його роботі врятовано більше як дві сотні життів. За цей час машина проїхала понад 40 000 км та перевезла понад 100 літрів компонентів донорської крові. Але старий «кровомобіль» уже вичерпав свій ресурс і потребував заміни. Збирання коштів на нове авто було успішним, і невдовзі новий «кровомобіль» вирушить в АТО.

Керівник проекту, лікар-трансфузіолог Ростислав Зауральський розповідає, що основною метою проекту є налагодження механізму максимально швидкої доставки донорської крові на передову.

— Утрата крові — одна з найпоширеніших причин смерті в районі АТО, — коментує Ростислав Зауральський. — Для того, щоб урятувати якомога більше життів наших захисників, їм потрібно надати допомогу під час першої, так званої «золотої», години після поранення. Для цього потрібно транспортувати кров до пацієнта, а не навпаки.

Волонтери «Народного проекту» відзначають, що аналогів цій машині немає ніде у світі, а комплектація українського «кровомобіля» є унікальною.

Інф. «НА»

ВАЖКЕ ПОРАНЕННЯ Й ІНВАЛІДНІСТЬ

НЕ ЗАВАДИЛИ ЗАПОЧАТКУВАТИ ВЛАСНУ СПРАВУ

АТОВЕЦЬ ОЛЕКСАНДР БОРТНИЦЬКИЙ ВИГРАВ ГРАНТ НА 25 ТИС. ГРН ДЛЯ ВІДКРИТТЯ МАЙСТЕРНІ З РЕМОНТУ ТЕЛЕФОНІВ

Олександр Бортницький під час вручення йому нагороди за найкращий бізнес-план

28-річний інженер-транспортник Олександр Бортницький потрапив у військо під час другої хвилі мобілізації. На початку серпня 2014 року Олександра в складі протитанкового артилерійського підрозділу направили в Донецьку область на Савур-Могилу. Свій позивний «Маестро» він отримав тому, що, попри напружену обстановку, завжди намагався поліпшити настрій хлопцям, співаючи їм пісні. Треба зазначити, що Олександр присвятив музиці 10 років свого життя.

— В артилерійському розрахунку гармати МТ-12 моїм завданням було подавати снаряди, — каже він. — Тоді у районі Амвросіївки ми мали прикривати десантників. Той день пам'ятаю як сьогодні. Це було 14 серпня, на Маковія. Тишу, яка тривала всього півгодини, зненацька порушили ворожі обстріли нашої позиції.

Місцевість була складною, тож водій МТЛБ, намагаючись вивезти розрахунки артилеристів з-під обстрілів та маневруючи, потрапив у яр, що остаточно зробило неможливим відхід.

— Ми зрозуміли, що десь поблизу є ворожий навідник, який бачить нас усіх як на долоні. Тобто хоч би де ми намагалися сховатися, по нас усюди гатили снаряди, — розповідає «Маестро». Двоє наших товаришів загинули на місці, один військовий утратив ногу, а я дістав осколкове поранення в потилицю й на деякий час знепритомнів, — пригадує Олександр.

Обстріли тривали шість годин. У підрозділі артилеристів не залишилося рацій, тому сподівалися лише на мобільний зв'язок.

— У тому місці мобільний зв'язок був нестабільним, але нам треба було доповісти командирові про обстановку й викликати допомогу. Я почав промовляти «Отче наш», і саме під час молитви на телефоні почала з'являтися одна риска, що давало змогу зробити цей терміновий дзвінок. Урешті-решт ми додзвонилися до командира, який вислав нам на підмогу танк, на якому нам удалося залишити небезпечну позицію. Тоді я ще раз переконався в тому, що існує вища сила над нами, — каже Олександр.

Його відвезли в польовий госпіталь, де хірург витяг йому осколок із голови. Потім відправили в Дніпропетровський шпиталь, а далі перевели в Ірпінь, що неподалік від Києва. Загалом лікування тривало понад півроку. Але, за висновком ВЛК, «Маестро» визнали непридатним до військової служби в мирний час, надавши йому третю групу інвалідності.

— Після АТО я не знав, чим зайнятися, було важко психологічно адаптуватися до мирного життя, але мені допомогла любов до музики, підтримка батьків і психолог. Усім учасникам АТО рекомендую звертатися до психолога. Деякі бояться це робити, але треба зрозуміти, що психолог — це не лікар, а насамперед людина, яка координує ваші дії, завдяки чому ви самі знайдете вихід зі складної психологічної ситуації. Також важливо спілкуватися зі священиком, — переконаний Олександр.

АДАПТУВАТИСЯ ДО МИРНОГО ЖИТТЯ ОЛЕКСАНДРУ ДОПОМОГЛА ЛЮБОВ ДО МУЗИКИ, ПІДТРИМКА БАТЬКІВ, ПСИХОЛОГ І СВЯЩЕНИК

Про власну справу він навіть не думав, бо завжди хотів професійно займатися музикою. До мобілізації він навіть брав участь у талант-шоу, пройшовши тільки частину цього телевізійного конкурсу, бо не співав пісень англійською мовою. Поспілкувавшись із деякими знаними українськими продюсерами, «Маестро» усвідомив, що йому, аби стати співаком, потрібні величезні гроші для «розкручування». Та ще й не факт, що це матиме успіх. Тому зрозумів: щоб реалізувати свою мрію, він сам для себе має стати продюсером. Тож вирішив відкрити власну справу, аби заробити потрібні гроші.

— Спочатку звернувся в «Центр зайнятості Вільних людей», де координаторка проекту Оксана Воропай познайомила мене з Вікторією Назаренко з Національної асамблеї інвалідів України, і згодом я взяв участь у триденному семінарі «Як відкрити власну справу», що відбувся у Вінниці. Там нас навчили основ власного бізнесу. Зокрема, як працювати з документацією, ознайомили з нюансами бухгалтерської справи тощо. Після семінару його учасники склали бізнес-план, і найкращі з них отримали обладнання для власного бізнесу на суму 25 тис. грн. Мені пощастило виграти цей грант й отримати кошти на закупівлю обладнання для ремонту мобільних телефонів, — розповідає Олександр.

Найскладнішим для нього було зробити перші кроки. Передивившись безліч курсів і поспілкувавшись із власниками аналогічної справи, Олександр вирішив для здобуття досвіду влаштуватися в сервісний центр із ремонту мобільних телефонів.

— Протягом року довелося працювати в різних сервісних центрах. Зате мене навчили ремонтувати мобільники. Звісно, було й таке, що під час ремонту випадково ламав запчастину, тоді доводилося її міняти власним коштом, — згадує він.

Якось Олександр познайомився з підприємцем-переселенцем із Донецька, який уже мав свій сервісний центр із ремонту мобільних телефонів. Тож удвох вони об'єднали зусилля та офіційно відкрили «Сервісний центр — мобільна майстерня» з додатковим пунктом приймання-видачі телефонів у столиці. З власного досвіду «Маестро» радить прислухатися до досвідчених підприємців, але робити те, що подобається вам, і завжди рухатися вперед, інакше неможливо реалізувати свої мрії.

Олена КРУГЛЄНЯ

«ВОЇНУ — ГІДНА ПРАЦЯ»

Понад два роки в рамках громадської організації «Центр зайнятості Вільних людей» в Україні функціонує проект «Воїну — гідна праця». Його мета — допомагати атовцям у працевлаштуванні, навчанні та перекваліфікації.

— За результатами роботи проекту минулого року було надано понад 1100 консультацій для 580 ветеранів АТО та членів їхніх сімей, 30% учасників АТО пройшли навчальні курси й тренінги, близько 40% дістали психологічну підтримку, 25% працевлаштувалися, — розповіла координаторка проекту «Воїну — гідна праця» ГО «Центр зайнятості Вільних людей» Оксана Воропай.

Загалом 2016 року центр провів 16 семінарів за участю військового психолога на тему «Особливості роботи комунікації з учасниками АТО» в різних регіонах України. Участь у цих заходах узяли близько 300 представників державних і громадських організацій, ветеранів та членів їхніх родин.

Інформація для охочих стати учасниками проекту «Воїну — гідна праця»

Контактний телефон: +38 (063) 802-61-51.

Сторінка в соціальній мережі Facebook: https://www.facebook.com/jobsoldiers/

Електронна адреса: jobsoldier.czvl@gmail.com

ЩО ДАЄ АТОВЦЯМ ЦЕЙ ПРОЕКТ?

• Консультації на всіх етапах працевлаштування (допомога в написанні професійного резюме, пошуку вакансій, підготовка до співбесіди, кар'єрний супровід тощо).

• Заняття з профорієнтації, які допомагають учасникам АТО зорієнтуватися на ринку праці, вибрати фах до душі та визначити свої схильності до тієї чи іншої спеціальності. Заняття базуються на застосуванні інноваційної профорієнтаційної діагностики на основі тестування в системі Psycho-ScanSystem (PSS), яке забезпечує доступ до підсвідомості людини, тобто до найбільш достовірної інформації про людину, її бажання та можливості.

• Програма навчання та розвитку «Центру зайнятості Вільних людей» (менеджер із продажів, школа рекрутингу, SMM використання соціальних мереж для просування бренду в інтернет-просторі, інтернет-магазин із нуля, основи туризму тощо).

• Перекваліфікація.

• Інформування ветеранів АТО про можливості отримання допомоги з інших питань.

• Розвиток підприємництва серед ветеранів АТО.

Учасники проекту «Воїну — гідна праця» мають змогу пройти безкоштовно такі курси навчання: школа масажу, тестування програмного забезпечення, тестування — майстерність продажів, тестування — SMM, школа перукарів тощо.

Також учасники проекту можуть відвідати такі майстер-класи й тренінги:

• Працевлаштування: успішний пошук роботи та орієнтація на ринку праці.

• Навички ефективної презентації.

• Розвиток кар'єри.

• Як пройти співбесіду.

• Курси англійської мови.

• Курси французької мови.

«МИ ЙДЕМО ВОГНЕМ І МЕЧЕМ ВСТАНОВЛЮВАТИ РАДЯНСЬКУ ВЛАДУ. Я ВЗЯВ КИЇВ, БИВ ПО ПАЛАЦАХ І ЦЕРКВАХ... БИВ, НІКОГО НЕ ЖАЛІЮЧИ»

УДИРАЮЧИСЬ В УКРАЇНСЬКІ МІСТА, РОСІЙСЬКО-БІЛЬШОВИЦЬКІ СОЛДАТИ ВІДЗНАЧАЛИСЯ ЗВІРЯЧОЮ ЖОРСТОКІСТЮ: ВБИВАЛИ НАВІТЬ ЗА ТЕ, ЩО ЛЮДИНА БУЛА ВДЯГНУТА У ВИШИВАНКУ ЧИ МАЛА ІНТЕЛІГЕНТНИЙ ВИГЛЯД

ЛЕВ ТРОЦЬКИЙ: «ПАМ'ЯТАЙТЕ, ЩО ТАК ЧИ ІНАКШЕ, А НАМ НЕОБХІДНО ПОВЕРНУТИ УКРАЇНУ. БЕЗ УКРАЇНСЬКОГО ВУГІЛЛЯ, ЗАЛІЗА, РУДИ, ХЛІБА, ЧОРНОГО МОРЯ РОСІЯ ІСНУВАТИ НЕ МОЖЕ, ВОНА ЗАДИХНЕТЬСЯ, А З НЕЮ І РАДЯНСЬКА ВЛАДА, І МИ З ВАМИ. УКРАЇНА... ТОДІ БУДЕ НАШОЮ, КОЛИ БУДЕ РАДЯНСЬКОЮ, А ПЕТЛЮРА — ВИГНАНИЙ З ПАМ'ЯТІ НАРОДУ»

Після жовтневого заколоту, перед тим як відправити в Україну більшовицьку орду, Ленін видав наказ: «Охопити агітаційною роботою якомога більше українців». Завдання — переконати населення в необхідності залишитися у складі радянської Росії. Ось як інструктував агітаторів сам Лев Троцький: «Пам'ятайте, що так чи інакше, а нам необхідно повернути Україну. Без українського вугілля, заліза, руди, хліба, Чорного моря Росія існувати не може, вона задихнеться, а з нею і Радянська влада, і ми з вами. Україна… тоді буде нашою, коли буде радянською, а Петлюра — вигнаний з пам'яті народу».

Після цього в Україну посунули, як саранча, більшовицькі пропагандисти й агітатори, «озброєні» червоними прапорами і завченими гаслами про «одвічну дружбу двох народів». А ще вони обіцяли робітникам і селянам заводи, землю і щасливе та заможне життя.

Коли знайомишся з архівними документами тих часів, одразу перед очима спливає наша сучасність, коли у Криму та згодом у містах Донбасу також з'явилися «чоловічки», щоправда, одягнені не в солдатські шинелі з червоними стрічками, а в зелені однострої та балаклави. Агітаційні заходи якісно реалізувало російське ТБ. Здається, що агресорам й вигадувати нічого не довелося: вони взяли на озброєння те, що вже було апробовано майже сто років тому.

26 грудня 1917 року «старші брати» захопили Харків. Тут росіяни створили маріонетковий «советський уряд України», намагаючись переконати світову спільноту в тім, що в Україні розпочалася громадянська війна, а вторгнення російських військ є лише виявом пролетарської солідарності. Потім вони захопили Лозову, Катеринослав, Полтаву, Глухів, Конотоп та інші населені пункти. Окупація цих міст супроводжувалася масовими розстрілами жителів і мародерством.

Ось як згадував ті події хорунжий Степан Львівський: «Більшовики не рахуються з людяністю зовсім, поводяться, як з окупованою місцевістю в повному розумінні цього слова. Вони вважають, що ми, українці, повинні вимерти, а вони тут господарюватимуть після цього».

ЦІНА БАЙДУЖОСТІ ТА ВПЛИВ БІЛЬШОВИЦЬКОЇ ПРОПАГАНДИ

Коли над Києвом нависла смертельна загроза, Українська Центральна Рада, за офіційними даними, мала у своєму розпорядженні близько 10 тисяч вояків. Насправді готовими дати відсіч ворогу виявилися менш як дві тисячі. Такі розбіжності виникли насамперед через украй поганий моральний стан солдатів, які під впливом більшовицьких пропагандистів оголосили про свій нейтралітет або ж узагалі перейшли на їхній бік.

Вірними УЦР залишилися, зокрема, кілька загонів Вільного козацтва під командуванням Михайла Ковенка, Гайдамацький кіш Слобідської України Симона Петлюри, Галицько-Буковинський курінь і полк імені Костя Гордієнка.

Сили більшовиків були приблизно такими ж. Правда, населення Києва становило тоді понад 400 тисяч жителів, серед яких було чимало фізично міцних чоловіків. Із них понад 20 тисяч — колишні вояки царської армії, які мали досвід участі в боях. Та, як це вже неодноразово бувало в нашій історії, вони виявилися байдужими до долі України. Один із киян, учасник тих подій, згадував: «...Їм було все одно, хто пануватиме у місті — більшовики чи УЦР. Потім за свою байдужість розплачувалися власними життями і життями своїх дітей».

Заради справедливості слід сказати, що серед киян було багато громадян, які говорили російською і симпатизували більшовикам.

Головною метою ворога був Київ. Для полегшення його захоплення більшовики та їхні агенти 28 січня 1918 року організували в місті повстання робітників, центром якого став завод «Арсенал». Проте цей заколот уже 4 лютого було ліквідовано. Заколотників не розстріляли, а відпустили по домівках, взявши з них обіцянку «більше ніколи не виступати проти рідної України».

Тим часом під Київ підійшли муравйовці. Знекровлені попередніми боями, наші війська все ж боронили місто від озвірілих банд. Та сили були нерівні: ввечері 8 лютого 1918 року уряд і останні захисники відступили до Житомира. Наступного дня, як згадували очевидці, Київ заповнили «п'яні червоноармійці, які демонстрували свою зверхність, розмахуючи зброєю». А ще — виявляли звірячу жорстокість, вбивали навіть тих, хто розмовляв українською мовою чи був одягнутий у вишиванку або ж мав… інтелігентний вигляд! Історики схиляються до думки, що тоді було замордовано понад 5 тисяч людей.

Про наміри росіян на нашій землі свідчить звернення колишнього царського підполковника М. Муравйова, який перейшов на бік своїх ідейних ворогів — більшовиків:

«Ми йдемо вогнем і мечем встановлювати радянську владу. Я взяв місто (Київ. — Авт.), бив по палацах і церквах… бив, нікого не жаліючи. 28 січня Дума просила перемир'я. У відповідь я наказав душити їх газами…»

Розуміючи, що росіяни викликають в українців лють, Ленін відправив більшовицьким командирам телеграму такого змісту: «Негайно перелицювати наші частини на український манір. Треба заборонити Антонову (керівник наступу більшовиків. — Авт.) називати себе Антоновим-Овсієнком — він повинен називатись просто Овсієнко».

17 лютого більшовицький загін вирушив на Житомир, де перебувала Центральна Рада. Та під Бердичевим його перепинила Запорізька бригада, якою командував полковник К. Присовський. Зазнавши великих втрат, червоноармійці відступили. За кілька днів операції українських військ продовжилися на Сарненському напрямку. Після остаточного закріплення за собою лінії Житомир-Коростень-Олевськ українські частини зайняли Овруч та Звягель. Там вони й дізналися про укладення Брестського миру між державами Четвертого союзу, Україною і Росією. Потім у Сарнах командування наших сил налагодило зв'язок із представниками німецьких частин, які вступили в Україну, аби забезпечити виконання Росією умов Брестського договору, зокрема щодо виведення з наших земель російських частин.

Після цього наші війська на чолі з Симоном Петлюрою та Костем Присовським спільно з німцями і австрійцями провели успішні бої на Правобережжі й 1 березня 1918 року визволили Київ. Протягом кількох наступних місяців вони витіснили росіян і з Лівобережної України, а також з Донеччини і Криму. Вже у травні 1918-го територія України була повністю очищена від окупантів. За свідченнями сучасників, росіяни, залишаючи «Малоросію», нещадно її грабували. 12 червня радянська Росія уклала з Україною перемир'я. Так закінчилася перша окупація України. Але, як стверджував німецький канцлер Отто Бісмарк, «будь-які угоди з Росією не варті навіть паперу, на якому вони укладені», адже, залишивши Україну, більшовицький уряд почав готуватися до нової війни…

Підготував Сергій ЗЯТЬЄВ

Кав'ярня Юрія Кульчицького «Під синьою пляшкою»

ЯК НАШ КОЗАК НАВЧИВ ЄВРОПЕЙЦІВ ПИТИ КАВУ

УРОДЖЕНЕЦЬ СТАРОГО САМБОРА ЮРІЙ-ФРАНЦ КУЛЬЧИЦЬКИЙ ВПЕРШЕ ПРИГОТУВАВ КАВУ ПО-ВІДЕНСЬКИ І ЗАСНУВАВ КАВОВІ ТРАДИЦІЇ СТАРОГО СВІТУ

Якщо вам знову пощастить і ви вкотре приїдете до Львова, обов'язково станьте учасником екскурсії «З кавою по Львову». Вам не лише доведуть, що львів'яни п'ють каву навіть частіше за пиво, а пристрасть до неї в них переборює любов до сала, але й нагадають, що саме козак зі Старого Самбора Юрій-Франц Кульчицький навчив європейців пити цей напій. А ще обов'язково підведуть до пам'ятника йому на площі Данила Галицького, спорудженого в жовтні 2013 року. Та набагато раніше пам'ятник Кульчицькому з'явився у Відні — у вересні 1883-го. За що ж австрійці так ушанували українця?

Як для автора цих рядків, так і для тих, хто їх читає, першоджерелом є історія. До неї й звернімося. Юрій-Франц Кульчицький народився 1640 року в селі Кульчиці в шляхетній православній родині. Замолоду пішов на Січ. Під час одного з походів потрапив у турецький полон і був перевезений на Балкани, де добре вивчив місцеві звичаї. Крім турецької, він знав польську, німецьку, угорську, румунську мови і на початку 1670-х був викуплений сербськими купцями для роботи перекладачем у «Віденській східній торговій компанії» у Белграді. Після того, як турецька влада звинуватила купців компанії у шпигунстві проти султана й виселила їх із Белграда, Кульчицький переїхав до Відня, де відкрив власну торгову компанію.

1683 року до Відня підійшло величезне турецьке військо. Відразу ж після початку облоги Юрій Кульчицький вступив до ополчення і виявив неабияку кмітливість та хоробрість у боротьбі з ворогом. З кожним днем становище людей в облозі через хвороби та голод ставало дедалі критичнішим. Кульчицький зголосився пробратися через табір турків, щоб зв'язатися із союзником австрійців — герцогом Лотаринзьким Карлом V.

Як свідчать історики, переодягнувшись на турецького купця, Кульчицький разом зі слугою-сербом вийшли через західну браму. Вони йшли дорогою через ворожі лінії під дощем, наспівуючи османські пісні. Турецький охоронець, побачивши, як вони змокли, навіть запросив їх до свого шатра обсохнути. Під час розмови вони розповіли, нібито торгують виноградом, і турок навіть порадив їм, як уникнути небезпеки. Зв'язавшись з герцогом Лотаринзьким Карлом, сміливці зуміли вранці наступного дня іншим шляхом повернутися до Відня. Завдяки відомостям про швидку військову допомогу віденці змінили свій намір здатися османській армії та продовжували чинити опір. Наступом великого війська під командуванням польського короля Яна III Собеського облога була знята.

Вдячні віденці не забули свого рятівника, та яким же було їхнє здивування, коли Кульчицький замість золота і привілеїв попросив подарувати йому трофейні мішки з кавою, які ніхто не хотів брати. Тоді ще в Австрії не знали про синьо-зелені зерна і думали, що це корм для верблюдів. Кульчицький пояснив, що з цих зерен готується улюблений напій турків. Крім трьохсот мішків з кавою, він одержав від імператора пам'ятну срібну медаль, віденське громадянство, будинок у столиці й право на відкриття там кав'ярні.

Але на початку свого підприємництва Кульчицький мало не зазнав невдачі, бо гірка кава не смакувала віденцям. До того ж надто свіжим був спогад про турецьку навалу. Та допоміг випадок. Одного дня Кульчицькому в чорний напій якимсь чином потрапив цукор. Він сердито сьорбнув і здивувався, що цукрована кава смакувала більше. Спробував додати трохи молока. Йому це також посмакувало. Оскільки ж Кульчицький був не тільки хоробрим, але й заповзятливим, то й вирішив, що коли кава по-турецьки не подобається, готуватиме каву по-віденськи. Ось так з'явилася віденська кава, яка вже посмакувала всім.

КУЛЬЧИЦЬКИЙ, ЯКИЙ СВОЇМИ ВІДОМОСТЯМИ ВРЯТУВАВ ВІДЕНЬ ВІД ТУРКІВ, ЗАМІСТЬ ЗОЛОТА І ПРИВІЛЕЇВ ПОПРОСИВ ПОДАРУВАТИ ЙОМУ ТРОФЕЙНІ МІШКИ З КАВОЮ, ЯКІ НІХТО НЕ ХОТІВ БРАТИ. КРІМ ТРЬОХСОТ МІШКІВ ІЗ ЗЕРНАМИ, ВІН ОДЕРЖАВ ВІД ІМПЕРАТОРА ПАМ'ЯТНУ СРІБНУ МЕДАЛЬ, ВІДЕНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО, БУДИНОК У СТОЛИЦІ Й ПРАВО НА ВІДКРИТТЯ ТАМ КАВ'ЯРНІ

Коли Кульчицький замовив у віденського пекаря Крапфа рогалики у вигляді півмісяця, що називалися «кіпфель», патріотичні почуття віденців були задоволені повністю. Відтоді кожен мешканець Відня із великим задоволенням щоранку випивав горнятко кави по-віденськи з рогаликом, що нагадував форму ненависного півмісяця, який прикрашав прапори турків.

Незабаром Кульчицький відкрив шинок із назвою «Під синьою пляшкою». Це було просторе, але дуже темне приміщення, освітлене шестирамenною венеційською люстрою зі свічками. За історичними свідченнями, там були побілені стіни і дуже простий інтер'єр. Під стінами стояли дерев'яні лави, а перед ними дубові столи. Посередині шинку гості спілкувалися стоячи. Господар обслуговував гостей разом зі своєю вродливою дружиною Марією. Подружжя було вбране у пишний український національний одяг, що привертало ще більше відвідувачів. Кульчицький вітав кожного гостя словами: «Що нового, братчику-серденько?» Тож нічого дивного, що й прізвисько дістав від віденців «братчик-серденько». Це українське звертання тривалий час залишалося в говірці віденців.

У місті Лева відкрили пам'ятник Юрію Кульчицькому — вихідцю з Галичини, який 1683 року відкрив першу кав'ярню у Відні й вважається поширювачем цього напою у Центрально-Східній Європі

Юрій-Франц Кульчицький помер у віці 54 роки, захворівши на сухоти. Його з великими почестями поховали на центральному кладовищі Відня біля собору Святого Стефана. До речі, у Відні Кульчицького вважають заступником усіх місцевих кав'ярень. У Львові ж існує кав'ярня «Під синьою фляжкою», куди залюбки навідуються й військовослужбовці, які навчаються або служать у древньому місті.

Автора, який досліджував історію Юрія-Франца Кульчицького теж познайомило з кавою сивочоле місто Лева, як і багатьох інших військовослужбовців.

Як зазначають дослідники львівської кави, в ті часи, коли Кульчицький відкрив першу кав'ярню у Відні, у Львові аромату кави ще не знали. Однак, призвичаївши до кави віденців, він посприяв й кавоманії у Львові. Адже саме австрійці, які з 1772 року хазяйнували в місті Лева, утвердили в ньому моду на кавування. Донедавна вважалося, що перша львівська кав'ярня — «Віденська» — була відкрита 1829 року на теперішньому проспекті Свободи. З 30-х років XIX століття стала відомою кав'ярня «Театральна», власником якої був граф Скарбек. Саме він збудував один із найбільших на той час театрів Європи — Скарбківський (нині це театр імені Марії Заньковецької). До речі, саме до неї полюбляють забігати актори під час антрактів у виставах.

Але, як стверджують львівські дослідники, найпершою у Львові була кав'ярня львівського кондитера Якова Леваковського, яка згадується 1802 року. Вона містилася в партері знаменитої кам'яниці Шольц-Вольфовичів на площі Ринок, 23, неподалік сучасної «Копальні кави». Того часу Леваковський розбагатів на пристрасті львівських ласунів до його фірмових тістечок і особливо до іспанського торту. Славнозвісні солодощі Леваковського найкраще смакували з кавою.

Олександр ТЕРЕВЕРКО

Особлива увага суддів — до виконання спортсменами акробатичних елементів

Український стрибун у воду, призер Олімпійських ігор Ілля Кваша

«ПІСЛЯ УДАРУ ОБ ТРАМПЛІН Я ЗНЕПРИТОМНІВ, І МЕНЕ ДІСТАВАЛИ З ДНА БАСЕЙНУ»

СЬОГОДНІШНІМ ГОСТЕМ «НАРОДНОЇ АРМІЇ» Є БРОНЗОВИЙ ПРИЗЕР ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГОР, БАГАТОРАЗОВИЙ ЧЕМПІОН ЄВРОПИ ЗІ СТРИБКІВ У ВОДУ СЕРЖАНТ ІЛЛЯ КВАША

Ілля Кваша вважається кращим українським стрибуном у воду за всю історію незалежної України. Про шлях до своєї мрії, спортивні досягнення та невдачі армієць розповів нашому кореспонденту.

— Ви — сержант Збройних Сил України. Скільки часу виступаєте за армійський клуб?

— В армії я вже другий рік та виступаю за ЦСК ЗС України. На сьогодні так склалося, що саме армійські спортсмени є найсильнішими серед представників силових структур. Для прикладу можна навести статистику нагород на Олімпійських іграх 2016 року. Зокрема 6 з 11 медалей вибороли спортсмени Збройних Сил. Для мене є честю виступати за цей потужний спортивний клуб, в якому створюють відповідні умови для тренувань та допомагають у вирішенні проблемних питань.

— Ілля, з чого почалися ваші заняття спортом?

— У Миколаєві, звідки я родом, заняття спортом були дуже популярні серед моїх однолітків. Пам'ятаю, як у початкових класах на урок фізкультури завітав тренер зі стрибків у воду. Тоді відібрали кількох хлопчиків, яким вручили запрошення в секцію. А от мене спочатку не хотіли брати, адже мав проблеми із гнучкістю та координацією. Але мені дуже хотілося бути в цій секції, тож я отримав випробувальний термін. Напевно, то був саме випадок, коли перемогло палке бажання.

— Якими були ваші перші змагання?

— Після двох місяців тренувань нашу команду виставили виступити на дитячих змаганнях місцевого рівня, які я програв і дуже з цього засмутився. Але після року тренувань я зійшов на вищий щабель п'єдесталу всеукраїнських змагань.

— Що відчуваєте, коли стоїте на трампліні?

— Найважче в цю мить перемогти самого себе, адже стрибун насамперед веде боротьбу не стільки із суперниками, скільки внутрішню — з власною невпевненістю. Тож головне — зосередитися на виконанні «чистого» стрибка. Загалом стрибати нестрашно. Страшно, коли закінчується сезон і доводиться йти у відпустку, а потім повертатися і знову звикати до трампліна. Чим складніший стрибок, чим більше обертів, тим більше сумнівів. Проте головне — відкинути зайві думки та максимально технічно його виконати. Суддями оцінюється як якість виконання акробатичних елементів у польотній фазі, так і чистота входження у воду.

ДЛЯ МЕНЕ Є ЧЕСТЮ ВИСТУПАТИ ЗА ЦЕЙ ПОТУЖНИЙ СПОРТИВНИЙ КЛУБ, В ЯКОМУ СТВОРЮЮТЬ ВІДПОВІДНІ УМОВИ ДЛЯ ТРЕНУВАНЬ ТА ДОПОМАГАЮТЬ У ВИРІШЕННІ ПРОБЛЕМНИХ ПИТАНЬ

— Чи доводилося отримувати травми?

— За статистикою, травмування у стрибунів у воду становить майже 67%. У нас досить часто травмується хребет, плечовий відділ, суглоби та кисті рук. На частку важких травм з переломами кісток доводиться майже 10%. Також можна отримати розтягнення м'язів. У моєму спортивному житті травми здебільшого були дрібні. Проте 2011 року отримав дуже серйозну травму — вдарився головою об трамплін. Тоді виконував 3,5 обертання назад з передньої стійки і «діставав» дошку. Я знепритомнів і мене діставали з дна басейну. Не пам'ятаю, що зі мною робили, — був у шоковому стані. Після такого люди найчастіше закінчують виступати. Але попереду був Лондон-2012, і я не хотів втратити шанс. Зі мною працював психолог. Знадобилося два місяці, щоб прийти в норму і подолати страх.

ВІЗИТКА СПІВРОЗМОВНИКА

Ілля Кваша (народився 5 березня 1988 року в Миколаєві) — український стрибун у воду, призер Олімпійських ігор. Багаторазовий чемпіон і призер Європи. Срібний призер чемпіонату світу з водних видів спорту (2013 р.). Багаторазовий чемпіон України, володар Кубка України (2016 р.). Заслужений майстер спорту України зі стрибків у воду. Виступає за Центральний спортивний клуб Збройних Сил України. Сержант служби за контрактом.

— До яких найближчих змагань ви готуєтесь?

— У березні ми летимо на перший етап світової серії до Китаю, де змагатимуться найсильніші спортсмени планети. А вже у квітні в нас буде Кубок України, який стане відбірним на чемпіонат Європи.

— Які особливості вашої підготовки до них?

— У мене два тренування на день, з ранку і після обіду — в середньому по три години. Великий обсяг роботи ми виконуємо в різних приміщеннях басейну ЦСК, і це не тільки стрибки у воду. Це також тренування в акробатичному залі, батутна підготовка, хореографія, тренажерний зал, «сухі» трампліни тощо. Окрім цього, тренуємось на базі олімпійської підготовки в Києві. Перший мій тренер — наставниця Тетяна Мар'янко, другий — особистий, представник армійського клубу Геннадій Ніколайчук.

— Що ви вважаєте найголовнішим у своїй кар'єрі?

— Найяскравішим моментом для мене стали Олімпійські ігри-2008 у Пекіні, де я виграв медаль, до якої йшов усе життя. А переломних етапів було декілька: у 15 та 18 років, під час «перехідного» віку. Тоді, як мені здавалося, зустрів кохання, тож тренування якось відійшли на другий план. Почав їх пропускати. Та вже після третього прогулу відбулася серйозна розмова спочатку з батьками, а потім з тренерами. Мене почали контролювати, що й дало належні результати. Після 3–4 місяців тренувань виграв свій перший чемпіонат Європи.

— Про що ви мрієте?

— У мене є одна олімпійська медаль, тож не можу зупинятися на досягнутому і хочу здобути наступну.

Бесіду вела Катерина КЛИМЧЕНКО

ОГОЛОШЕННЯ

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлове приміщення будівлі інв. № 2 в/м № 34 площею 134,00 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. Андрющенка, 4.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління (далі — Київське КЕУ).

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 28.02.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 10 березня 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107. Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління про підсумки конкурсів з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

За результатами конкурсів з відбору суб'єктів оціночної діяльності, що відбулися 03 лютого 2017 року, переможцями визнано:

ФОП Рябченко О. М. на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — нежитлового приміщення будівлі інв. № 93 в/м № 31 площею 63,60 кв. м, за адресою: м. Київ, вул. Дегтярівська, 11;

ФОП Чебаков О. І. на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна: нежитлового приміщення будівлі інв. № 248 в/м № 147 площею 39,52 кв. м, м. Київ, вул. Поліська, 28 та нежитлового приміщення будівлі інв. № 226 в/м № 147 площею 73,70 кв. м, м. Київ, вул. Поліська, 28.

За результатами конкурсів з відбору суб'єктів оціночної діяльності, що відбулися 10 лютого 2016 року, переможцями визнано:

ПП «Гарант-експерт» на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — частини технічного майданчика в/м № 34 площею 60,00 кв. м, м. Київ, вул. Андрющенка;

ФОП Рябченко О. М. на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — нежитлової будівлі тиру інв. № 95, в/м № 201, площею 47,00 кв. м, Київська обл., м. Бровари, вул. Чкалова, 1.

За результатами конкурсів з відбору суб'єктів оціночної діяльності, що відбулися 17 лютого 2017 року, переможцями визнано:

ФОП Рябченко О. М. на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — частини даху будівлі інв. № 92, в/м № 27 площею 5,00 кв. м, за адресою: м. Київ, вул. Перемоги, 55/2;

ТОВ «УФІС» на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — нежитлові приміщення будівлі інв. № 276 в/м № 147 загальною площею 353,00 кв. м, за адресою: м. Київ, вул. Поліська, 28;

ФОП Чебаков О. І. на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — нежитлових приміщень будівлі інв. № 27 в/м № 210 площею 106,40 кв. м, за адресою: Київська обл., м. Ірпінь, вул. 11А Лінія, 1.

На виконання статті 7 Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», постанови Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2000 року № 1919 «Про порядок відчуження та реалізації військового майна Збройних Сил» (із змінами) та наказу Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19 лютого 2015 року за № 202/26647 «Про затвердження Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна» (далі — Наказ), **Міністерство оборони України інформує про проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження рухомого військового майна.**

Конкурс відбудеться 10 березня 2017 року о 10.00 за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів, каб. 223.

Об'єкти оцінки: лот (додаток 1).

Кінцевий термін подання документів: 09 березня 2017 року до 10.00.

Для участі в конкурсному відборі суб'єкти оціночної діяльності подають: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 2); копії установчих документів учасника конкурсу (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція суб'єкта оціночної діяльності подається в запечатаному конверті на кожний лот окремо та формується відповідно до критеріїв, визначених у додатку 2 до Наказу.

Документи подати на реєстрацію до комісії на ім'я голови конкурсної комісії в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та обов'язково зазначити дату проведення конкурсу. Копії документів, що подаються, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Умови конкурсу визначені Положенням про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29.

Визначення переможця проводиться комісією за критеріями з визначення кращої конкурсної пропозиції з оцінки військового майна (додаток 2 до Наказу).

Результати конкурсного відбору оголошується в тому ж порядку, в якому його було оголошено.

З переможцем конкурсного відбору укладається договір на проведення незалежної оцінки рухомого військового майна протягом п'яти робочих днів з моменту визначення результату конкурсу.

Конкурсна комісія знаходиться за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів.

Телефон для довідок: (044) 454-73-90, 454-73-82.

Додаток 2

Голові комісії з відбору суб'єктів оціночної діяльності ______________________

Реєстраційний № _______
"___" _________ 20___ р.
(дата реєстрації заяви)

ЗАЯВА
про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності

Заявник____
(найменування заявника або прізвище, ім'я, по батькові (для фізичної особи))

Керівник____
(прізвище, ім'я, по батькові, посада)

Ідентифікаційний код заявника за ЄДРПОУ, реєстраційний номер облікової картки платника податків або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків, повідомили про це у відповідний орган державної податкової служби і мають відмітку в паспорті) ______________________________

Місцезнаходження (місце проживання) ______________________________

-------------- (телефон) --------------- (телефакс) --------------- (телекс) ------------------------ (адреса електронної пошти в мережі Інтернет)

Просимо дозволити взяти участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності на право проведення незалежної оцінки окремо визначеного військового майна.

"___"_________ 20___ р. (дата заповнення заяви) ________________________ (підпис керівника)

М.П.

ЛОТ № 1

Додаток 1

Перелік списаного військового майна, яке планується для реалізації (на внутрішньому ринку) та підлягає незалежній оцінці

№№ з/п	№ з/п переліку списаного військового майна	Найменування військового майна	Одиниця виміру	Кількість	Рік виготовлення	Термін використання (зберігання)	Залишкова (балансова) вартість, тис. грн одиниці	разом	Місцезнаходження
1	11	шасі 41-07 (БРДМ-2)	одиниць	7	1974-1988	42-28	21,008	147,056	в/ч А4558, м. Ніжин (ДП «КБТЗ», м. Київ)
2	12	шасі 49-06 (БТР-60)	одиниць	3	1979-1982	37-29	21,758	65,274	в/ч А4558, м. Ніжин (ДП «КБТЗ», м. Київ)

Інформаційний листок про оголошення конкурсу на заміщення вакантних посад в Інституті Військово-Морських Сил Національного університету «Одеська морська академія»:

№ з/п	Найменування посади	Штатно-посадова категорія	Посад. оклад (грн)	Освітньо-кваліфікаційний рівень, наявність наукового ступеня (вченого звання)
1	Начальник кафедри корабельної енергетики та електроенергетичних систем	капітан 1 рангу	1560-1720	Офіцери, які мають досвід бойових дій та/або вчене звання, науковий ступінь, оперативно-тактичний рівень військової освіти та/або досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління тактичного та вищих рівнів (не менше п'яти років)
2	Викладач кафедри корабельної енергетики та електроенергетичних систем	капітан 3 рангу	1180-1250	Офіцери, які мають ступінь вищої освіти магістр/спеціаліст та/або досвід військової служби на посадах в органах військового управління тактичного та вищих рівнів (не менше трьох років)
3	Доцент кафедри корабельної енергетики та електроенергетичних систем	працівник ЗС України	4053	Спеціаліст відповідного професійного спрямування, кандидат наук, стаж науково-педагогічної роботи не менше п'яти років
4	Старший викладач — начальник автомобільної служби кафедри соціально-гуманітарних та загальновійськових дисциплін	підполковник	1380-1460	Офіцери, які мають вчене звання, науковий ступінь, ступінь вищої освіти магістр/спеціаліст та/або досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління тактичного та вищих рівнів (не менше п!яти років)
5	Молодший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії	капітан-лейтенант	1135-1160	Офіцери, які мають ступінь вищої освіти спеціаліст та/або досвід військової служби на посадах в органах військового управління тактичного та вищих рівнів (не менше трьох років)
6	Науковий співробітник науково-дослідної лабораторії	капітан 3 рангу	1180-1250	Офіцери, які мають ступінь вищої освіти магістр/спеціаліст та/або досвід військової служби на посадах в органах військового управління тактичного та вищих рівнів (не менше трьох років)

Для участі в конкурсі подаються або надсилаються до конкурсної комісії наступні документи: рапорт про участь у конкурсі; автобіографія; копії документів про вищу освіту; службова та медична характеристики; завірена копія службової картки; довідка про проходження військової служби; письмова згода на збір та обробку даних; за наявністю копії документів про науковий ступінь, вчене (почесне) звання, список наукових праць (винаходів), а також документи, що підтверджують підвищення кваліфікації протягом останніх п'яти років (дипломи, сертифікати, свідоцтва).

Строк подання документів для участі у конкурсі кандидатами на заміщення вакантних посад — 30 днів з дня опублікування оголошення про конкурс.

***

Івано-Франківська КЕЧ району інформує про підсумки конкурсу з відбору суб єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна, що відбувся 16 лютого 2017 року.

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого Наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 року № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 року за № 699/27144, ухвалено рішення щодо визнання переможцем конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності — суб'єктів господарювання, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна — нежитлових приміщень складу технічного майна загальною площею 420,7 кв.м (в т.ч. нежитлове приміщення № 1 площею 213,5 кв.м; нежитлове приміщення № 2 площею 207,2 кв.м) будівлі № 557 (відображено в технічному паспорті літерою А) та технічного майданчика (бетонний) площею 73,8 кв.м (відображено в технічному паспорті літерою а) військового містечка № 1, розташованого за адресою: Івано-Франківська область, Надвірнянський район, смт Делятин, вул. Авіаційна, що перебуває на балансі Івано-Франківської КЕЧ району, з метою подальшої передачі в оренду, **фізичної особи — підприємця Тарнопольського Анатолія Пилиповича** та укладення з ним договору на проведення незалежного оцінювання вказаного військового майна.

***

Центральний науково-дослідний інститут озброєння та військової техніки Збройних Сил України проводить конкурс на заміщення посад наукових співробітників:

На посади осіб офіцерського складу:

заступник начальника науково-організаційного відділу, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1445–1542 грн;

головний науковий співробітник (начальник групи головних наукових співробітників з наукового керівництва досліджень), ШПК «полковник, посадовий оклад 1540–1680 грн;

заступник начальника науково-дослідного відділу формування пріоритетних напрямків воєнно-технічної політики, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1445–1542 грн;

науковий співробітник науково-дослідного відділу формування пріоритетних напрямків воєнно-технічної політики, ШПК «майор», посадовий оклад 1445–1542 грн;

старший науковий співробітник науково-дослідного відділу науково-методичного забезпечення розроблення і реалізації програм розвитку озброєння та військової техніки та державного оборонного замовлення, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн;

молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу науково-методичного забезпечення розроблення і реалізації програм розвитку озброєння та військової техніки та державного оборонного замовлення, ШПК «капітан юстиції», посадовий оклад 1135–1160 грн;

начальник науково-дослідного відділу розвитку озброєння та військової техніки бронетанкових, механізованих та високомобільних військ — заступник начальника науково-дослідного управління розвитку озброєння та військової техніки Сухопутних військ, ШПК «полковник», посадовий оклад 1591–1688 грн;

провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку озброєння та військової техніки бронетанкових, механізованих та високомобільних військ, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1400–1500 грн;

старший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку озброєння та військової техніки бронетанкових, механізованих та високомобільних військ, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн (дві посади);

заступник начальника науково-дослідного відділу розвитку ракетного та артилерійського озброєння і військової техніки, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1445–1542 грн;

старший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку ракетного та артилерійського озброєння і військової техніки, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн;

молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку ракетного та артилерійського озброєння і військової техніки, ШПК «капітан», посадовий оклад 1135–1160 грн;

молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку озброєння та військової техніки загального призначення, ШПК «капітан», посадовий оклад 1135–1160 грн;

начальник науково-дослідної лабораторії розвитку наземних роботизованих комплексів (систем) науково-дослідного відділу розвитку озброєння та військової техніки загального призначення, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1440–1540 грн;

старший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку озброєння та військової техніки сил спеціальних операцій, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн;

науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку озброєння та військової техніки сил спеціальних операцій, ШПК «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

заступник начальника науково-дослідного відділу розвитку засобів захисту та живучості озброєння та військової техніки, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1445–1542 грн;

молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку засобів захисту та живучості озброєння та військової техніки, ШПК «капітан», посадовий оклад 1135–1160 грн (дві посади);

заступник начальника науково-дослідного відділу розвитку зенітних систем та комплексів, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1445–1542 грн;

начальник науково-дослідного відділу розвитку авіаційної техніки та космічних комплексів, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1445–1542 грн;

провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку авіаційної техніки та космічних комплексів, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1400–1500 грн;

старший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку авіаційної техніки та космічних комплексів, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн (дві посади);

молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку авіаційної техніки та космічних комплексів, ШПК «капітан», посадовий оклад 1135–1160 грн;

заступник начальника науково-дослідного відділу розвитку радіотехнічних засобів, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1445–1542 грн;

науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку радіотехнічних засобів, ШПК «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку радіотехнічних засобів, ШПК «капітан», посадовий оклад 1135–1160 грн;

заступник начальника науково-дослідного відділу розвитку засобів зв'язку та технічного захисту інформації, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1445–1542 грн;

науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку засобів зв'язку та технічного захисту інформації, ШПК «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

заступник начальника науково-дослідного відділу розвитку засобів інженерного озброєння та радіаційного, хімічного і біологічного захисту, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1445–1542 грн;

науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку засобів інженерного озброєння та радіаційного, хімічного і біологічного захисту, ШПК «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

начальник науково-дослідної лабораторії розвитку засобів радіоелектронної боротьби, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1440–1540 грн;

молодший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії розвитку засобів радіоелектронної боротьби, ШПК «капітан», посадовий оклад 1135–1160 грн;

старший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку морських озброєнь, ШПК «капітан 2 рангу», посадовий оклад 1380–1460 грн;

молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку морських озброєнь, ШПК «капітан-лейтенант», посадовий оклад 1135–1160 грн;

молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку військово-морської техніки, ШПК «капітан-лейтенант», посадовий оклад 1135–1160 грн;

молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку радіотехнічного та спеціального обладнання Військово-Морських Сил, ШПК «капітан-лейтенант», посадовий оклад 1135–1160 грн;

начальник науково-дослідного відділу розвитку морських засобів спеціального призначення, ШПК «капітан 1 рангу», посадовий оклад 1490–1590 грн;

науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку морських засобів спеціального призначення, ШПК «капітан 3 рангу», посадовий оклад 1180–1250 грн;

молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку морських засобів спеціального призначення, ШПК «капітан-лейтенант», посадовий оклад 1135–1160 грн;

старший науковий співробітник науково-дослідного відділу проблем відновлення ресурсу та ремонту озброєння та військової техніки на підприємствах промисловості, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн.

Кваліфікаційні вимоги до кандидатів: вища технічна освіта.

Для участі в конкурсі надіслати рапорт про участь у конкурсі, автобіографію, копії документів про вищу освіту, про науковий ступінь, вчене звання, підтвердження підвищення кваліфікації протягом останніх п'яти років (за наявності), службової картки, службову характеристику, медичну довідку (книжку), витяг із Резерву на 2017 рік, довідку про проходження військової служби, письмову згоду на збір та обробку персональних даних, список наукових праць (винаходів).

На обіймання посад:

начальник науково-дослідного відділу, начальник науково-дослідної лабораторії, головний науковий співробітник, провідний науковий співробітник, старший науковий співробітник — наявність диплома магістра (оперативно-такичного рівня військової освіти);

головний науковий співробітник, провідний науковий співробітник, старший науковий співробітник — науковий ступінь доктора або кандидата наук, досвід наукової та організаційної роботи не менше 10 років.

Посади працівників Збройних Сил України:

молодший науковий співробітник науково-організаційного відділу, посадовий оклад 2912–4128 грн;

головний науковий співробітник групи головних наукових співробітників з наукового керівництва досліджень), посадовий оклад 4800–5824 грн (три посади);

начальник науково-інформаційного відділу, посадовий оклад 5824 грн;

науковий співробітник науково-дослідного відділу обгрунтування основних напрямів розвитку системи озброєння збройних сил, посадовий оклад 3392–4800 грн;

старший науковий співробітник науково-дослідного відділу формування пріоритетних напрямків воєнно-технічної політики, посадовий оклад 3872–5136 грн;

науковий співробітник науково-дослідного відділу формування пріоритетних напрямків воєнно-технічної політики, посадовий оклад 3392–4800 грн;

головний науковий співробітник науково-дослідного управління розвитку озброєння та військової техніки Сухопутних військ, посадовий оклад 4800–5824 грн;

провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку озброєння та військової техніки бронетанкових, механізованих та високомобільних військ, посадовий оклад 4128–5472 грн (дві посади);

старший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку озброєння та військової техніки бронетанкових, механізованих та високомобільних військ, посадовий оклад 3872–5136 грн (дві посади);

науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку озброєння та військової техніки бронетанкових, механізованих та високомобільних військ, посадовий оклад 3392–4800 грн;

молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку озброєння та військової техніки бронетанкових, механізованих та високомобільних військ, посадовий оклад 2912–4128 грн;

провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку ракетного та артилерійського озброєння і військової техніки, посадовий оклад 4128–5472 грн;

науковий співробітник науково-дослідної лабораторії розвитку наземних роботизованих комплексів (систем), посадовий оклад 3392–4800 грн;

науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку засобів захисту та живучості озброєння та військової техніки, посадовий оклад 3392–4800 грн;

науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку зенітних систем та комплексів, посадовий оклад 3392–4800 грн;

провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку авіаційної техніки та космічних комплексів, посадовий оклад 4128–5472 грн (три посади);

старший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку авіаційної техніки та космічних комплексів, посадовий оклад 3872–5136 грн;

науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку авіаційної техніки та космічних комплексів, посадовий оклад 3392–4800 грн;

науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку радіотехнічних засобів, посадовий оклад 3392–4800 грн;

провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку засобів зв'язку та технічного захисту інформації, посадовий оклад 4128–5472 грн;

старший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку засобів інженерного озброєння та радіаційного, хімічного і біологічного захисту, посадовий оклад 3872–5136 грн;

провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку озброєння та військової техніки на нетрадиційних принципах дії, посадовий оклад 4128–5472 грн;

старший науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку озброєння та військової техніки на нетрадиційних принципах дії, посадовий оклад 3872–5136 грн;

провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу розвитку морських засобів спеціального призначення, посадовий оклад 4128–5472 грн (дві посади);

старший науковий співробітник науково-дослідного відділу патентно-ліцензійної, винахідницької та раціоналізаторської діяльності у Збройних Силах України, посадовий оклад 3872–5136 грн.

Кваліфікаційні вимоги до кандидатів: вища технічна освіта.

Для участі в конкурсі надіслати заяву про участь у конкурсі, автобіографію, копії документів про вищу освіту, кваліфікацію, науковий ступінь, вчене звання, копії трудової книжки, паспорта, військового квитка, характеристику з місця роботи, список наукових праць (винаходів), письмову згоду на збір та обробку персональних даних.

На обіймання посади головного наукового співробітника провідного наукового співробітника — науковий ступінь доктора або кандидата наук, досвід наукової та організаційної роботи не менше 10 років.

Особи, які проходять військову службу (працюють) у ЦНДІ ОВТ ЗС України, надають рапорт (заяву) про участь у конкурсі, автобіографію, службову характеристику, список наукових праць та звіт про наукову діяльність.

Термін подання документів — до 24 березня 2017 року.

Дата проведення конкурсу — 6 квітня 2017 року.

Документи надсилати на адресу: 03049, м. Київ, Повітрофлотський проспект, 28, голові конкурсної комісії Центрального науково-дослідного інституту озброєння та військової техніки Збройних Сил України.

За довідками звертатися за телефонами: (044) 271-08-55, 271-09-66, 520-12-84.

***

На виконання Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19 лютого 2015 року за № 202/26647 (далі — Наказ), **Міністерство оборони України інформує про результати проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження окремо визначеного військового майна, що відбувся 16 лютого 2017 року за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2,** Головне управління майна та ресурсів, каб. 223 (інформація про проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності була розміщена на офіційному веб-сайті Міністерства оборони України 26 січня 2017 року та опублікована у друкованому виданні «Народна армія», номер #5(5485) від 2 лютого 2017 року).

За результатами наданих конкурсних пропозицій та відповідно до критеріїв, визначених Наказом, рішенням комісії переможцями оголошено таких суб'єктів оціночної діяльності:

за лотом 1 переможець — Товариство з обмеженою відповідальністю «ВЕР-ТАС»;

за лотом 2 — конкурс не відбувся;

за лотом 3 переможець — Товариство з обмеженою відповідальністю «ВЕР-ТАС».

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Житомира ЗС України оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати у зв'язку із укладанням договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

частина нежитлових приміщень площею 114,7 кв.м та частина рамп площею 34,5 кв.м складу інв. № 13, за адресою: м. Житомир, вул. Ватутіна, 61А, військове містечко № 114.

Запланована дата оцінки: 28.02.2017

Претендентам на участь у конкурсі потрібно надати конкурсній комісії документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів завіряються позначкою «Згідно з оригіналом». Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити:

1. Вартість виконання робіт.
2. Строки виконання робіт з оцінки (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінки) — не більше 10 днів (у разі необхідності — 3 дні для доопрацювання звіту).
3. Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, а саме — платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10.00 в Квартирно-експлуатаційному відділі міста Житомира за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20, через чотирнадцять календарних днів після опублікування цієї інформації.

Заяви приймаються за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20, каб. 15.

Додаткову інформацію можна отримати у економіста з договірних та претензійних робіт КЕВ м. Житомира (каб. 15) або за тел.: (0412) 22-77-76.

КОНЦЕРН «ВІЙСЬКТОРГСЕРВІС», КОД 33689922, ПОВІДОМЛЯЄ ПРО ВТРАТУ ТАКИХ ОРИГІНАЛІВ СВІДОЦТВ ТА ВИТЯГІВ ПРО ПРАВО ВЛАСНОСТІ НА НЕРУХОМЕ МАЙНО ЗА АДРЕСОЮ: ЖИТОМИРСЬКА ОБЛАСТЬ, М. НОВОГРАД-ВОЛИНСЬКИЙ, ВУЛ. ШЕВЧЕНКА, 50:

Р

- свідоцтво про право власності на нежитлову будівлю, бланк серії ЯЯЯ № 931851, видане на підставі рішення виконкому Новоград-Волинської міської ради від 29.06.2006 року № 91 на нежитлову будівлю тарного складу в цілому, яке посвідчує, що майно належить Державі в особі Міністерства оборони України на праві господарського відання державного господарського об'єднання Концерн «Військторгсервіс»;
- свідоцтво про право власності на нежитлову будівлю, бланк серії ЯЯЯ № 931853, видане на підставі рішення виконкому Новоград-Волинської міської ради від 29.06.2006 року № 91 на нежитлову будівлю трьох складів у цілому, яке посвідчує, що майно належить Державі в особі Міністерства оборони України на праві господарського відання державного господарського об'єднання Концерн «Військторгсервіс»;
- свідоцтво про право власності на нежитлову будівлю, бланк серії ЯЯЯ № 931849, видане на підставі рішення виконкому Новоград-Волинської міської ради від 29.06.2006 року № 91 на нежитлову адміністративну будівлю в цілому, яке посвідчує, що майно належить Державі в особі Міністерства оборони України на праві господарського відання державного господарського об'єднання Концерн «Військторгсервіс»;
- свідоцтво про право власності на нежитлову будівлю, бланк серії ЯЯЯ № 931852, видане на підставі рішення виконкому Новоград-Волинської міської ради від 29.06.2006 року № 91 на нежитлову будівлю гаражів у цілому, яке посвідчує, що майно належить Державі в особі Міністерства оборони України на праві господарського відання державного господарського об'єднання Концерн «Військторгсервіс»;
- свідоцтво про право власності на нежитлову будівлю, бланк серії ЯЯЯ № 931866, видане на підставі рішення виконкому Новоград-Волинської міської ради від 29.06.2006 року № 91 на нежитлову будівлю складу будівельних матеріалів у цілому, яке посвідчує, що майно належить Державі в особі Міністерства оборони України на праві господарського відання державного господарського об'єднання Концерн «Військторгсервіс»;
- свідоцтво про право власності на нежитлову будівлю, бланк серії ЯЯЯ № 931850, видане на підставі рішення виконкому Новоград-Волинської міської ради від 29.06.2006 року № 91 на нежитлову будівлю сараю в цілому, яке посвідчує, що майно належить Державі в особі Міністерства оборони України на праві господарського відання державного господарського об'єднання Концерн «Військторгсервіс»;
- свідоцтво про право власності на нежитлову будівлю, бланк серії ЯЯЯ № 931854, видане на підставі рішення виконкому Новоград-Волинської міської ради від 29.06.2006 року № 91 на нежитлову будівлю прохідної в цілому, яке посвідчує, що майно належить Державі в особі Міністерства оборони України на праві господарського відання державного господарського об'єднання Концерн «Військторгсервіс»;
- витяг про реєстрацію права власності на нерухоме майно, бланк серії СВН № 369215, виданий державним комунальним підприємством Новоград-Волинське міжміське бюро технічної інвентаризації на підставі свідоцтва про право власності ЯЯЯ 931851 від 04.07.2006 (виконком Новоград-Волинської міської ради) на нежитлову будівлю тарного складу, який посвідчує, що майно належить Державі в особі Міністерства оборони України на праві господарського відання державного господарського об'єднання Концерн «Військторгсервіс»;
- витяг про реєстрацію права власності на нерухоме майно, бланк серії СВН № 369212, виданий державним комунальним підприємством Новоград-Волинське міжміське бюро технічної інвентаризації на підставі свідоцтва про право власності ЯЯЯ 931853 від 04.07.2006 (виконком Новоград-Волинської міської ради) на нежитлову будівлю трьох складів, який посвідчує, що майно належить Державі в особі Міністерства оборони України на праві господарського відання державного господарського об'єднання Концерн «Військторгсервіс»;
- витяг про реєстрацію права власності на нерухоме майно, бланк серії СВН № 369216, виданий державним комунальним підприємством Новоград-Волинське міжміське бюро технічної інвентаризації на підставі свідоцтва про право власності ЯЯЯ 931849 від 04.07.2006 (виконком Новоград-Волинської міської ради) на нежитлову будівлю адміністративну, який посвідчує, що майно належить Державі в особі Міністерства оборони України на праві господарського відання державного господарського об'єднання Концерн «Військторгсервіс»;
- витяг про реєстрацію права власності на нерухоме майно, бланк серії СВН № 369218, виданий державним комунальним підприємством Новоград-Волинське міжміське бюро технічної інвентаризації на підставі свідоцтва про право власності ЯЯЯ 931852 від 04.07.2006 (виконком Новоград-Волинської міської ради) на нежитлову будівлю гаражів, який посвідчує, що майно належить Державі в особі Міністерства оборони України на праві господарського відання державного господарського об'єднання Концерн «Військторгсервіс»;
- витяг про реєстрацію права власності на нерухоме майно, бланк серії СВН № 369211, виданий державним комунальним підприємством Новоград-Волинське міжміське бюро технічної інвентаризації на підставі свідоцтва про право власності ЯЯЯ 931866 від 04.07.2006 (виконком Новоград-Волинської міської ради) на нежитлову будівлю складу будівельних матеріалів, який посвідчує, що майно належить Державі в особі Міністерства оборони України на праві господарського відання державного господарського об'єднання Концерн «Військторгсервіс»;
- витяг про реєстрацію права власності на нерухоме майно, бланк серії СВН № 369217, виданий державним комунальним підприємством Новоград-Волинське міжміське бюро технічної інвентаризації на підставі свідоцтва про право власності ЯЯЯ 931850 від 04.07.2006 (виконком Новоград-Волинської міської ради) на нежитлову будівлю сараю, який посвідчує, що майно належить Державі в особі Міністерства оборони України на праві господарського відання державного господарського об'єднання Концерн «Військторгсервіс»;
- витяг про реєстрацію права власності на нерухоме майно, бланк серії СВН № 369214, виданий державним комунальним підприємством Новоград-Волинське міжміське бюро технічної інвентаризації на підставі свідоцтва про право власності ЯЯЯ 931854 від 04.07.2006 (виконком Новоград-Волинської міської ради) на нежитлову будівлю прохідної, який посвідчує, що майно належить Державі в особі Міністерства оборони України на праві господарського відання державного господарського об'єднання Концерн «Військторгсервіс».

БЕРЕЗЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

1 березня
Всесвітній день цивільної оборони
3 березня
День професійного сержанта в Україні
8 березня
Міжнародний день прав жінок і миру
9 березня
День народження Тараса Шевченка
23 березня
Всесвітній день метеоролога
25 березня
День Служби безпеки України
26 березня
День Національної гвардії України

Старший солдат Ольга Кадиляк проходить службу в окремому батальйоні матеріального забезпечення. Наразі виконує завдання в районі АТО

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні
ТОВ «Мега-Поліграф»
(вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 27046 Замовлення 52382

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Роман ТУРОВЕЦЬ, Руслан ТКАЧУК

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Pp — Реклама редакції (подається безкоштовно)
P — Реклама платна

Листування з читачами
тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114
9 771029 911004